

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Gắn bó mật thiết với Nhân dân thật sao ???

Trang mạng Vietnamnet ngày 06-11-2012 có bài viết mang tên : «Sửa Hiến pháp để toàn dân quyết định». Bài viết mở đầu như sau : «...Ban soạn thảo văn thống nhất giữ nguyên điều 4 Hiến pháp về vai trò lãnh đạo của Đảng, có bổ sung để làm sâu sắc thêm. Theo đó, điều 4 xác định: "Đảng Cộng sản VN, đội tiên phong của giai cấp công nhân, đồng thời là đội tiên phong của nhân dân lao động và của dân tộc Việt Nam, đại biểu trung thành lợi ích của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc, theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. Đảng gắn bó mật thiết với nhân dân, phục vụ nhân dân, chịu sự giám sát của nhân dân, chịu trách nhiệm trước nhân dân về những quyết định của mình. Các tổ chức của Đảng và đảng viên hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật".

So với văn bản cũ năm 1992, lần này người ta thêm hai cụm từ thật lâm ly mù mẫn: «...đồng thời là đội tiên phong của nhân dân lao động và của dân tộc Việt Nam... Đảng gắn bó mật thiết với nhân dân, phục vụ nhân dân, chịu sự giám sát của nhân dân, chịu trách nhiệm trước nhân dân về những quyết định của mình». Quả là chưa có đảng chính trị nào trên thế giới và thậm chí tự cổ chí kim được mang những tính chất cao cả như vậy!?! Sự xuất hiện những cụm mỹ từ và mỹ từ này khiến người ta nhớ lại thành ngữ «xã hội công bằng dân chủ văn minh» xuất hiện từ mấy năm nay trên các văn kiện và báo đài của đảng, sau khi toàn dân ta thán và phẫn nộ trước tình trạng ngày càng gia tăng những cảnh bắt công ngư từ trời, độc tài khốc liệt và man rợ rùng rú do chính đảng gây ra. Việc đảng nay tự khoác cho mình những «đức tính sáng ngời, đỉnh cao chói lọi» trong tân Hiến pháp như thế khiến ta phải nhìn lại thực tế, nhất là thực tế thời gian gần đây để xem có phải «đảng gắn bó mật thiết với nhân dân, phục vụ nhân dân, chịu sự giám sát của nhân dân, chịu trách nhiệm trước nhân dân về những quyết định của mình» chăng?

Vụ việc thứ nhất là Hội nghị Trung ương 6 mới rồi. Người ta đã tưởng sau hơn 2 tuần «cầm phòng, tĩnh tâm, sám hối» (nói theo danh từ tôn giáo), Ban chấp hành trung ương và Bộ Chính trị sẽ có một hành động sửa lỗi cách chân thực trước nhân dân về nạn độc tài chính trị, sai lầm kinh tế, tham nhũng tài chánh, bạo hành xã hội, lợi lòng quốc phòng, khiếm nhục ngoại giao do đảng gây ra. Nhưng rốt cục lại là một gáo nước lạnh tạt vào mặt toàn thể xã hội. Toàn những lời xin lỗi đầu môi chót lưỡi, ngạo mạn trích thượng; những kiểu bao biện, xí xóa cho nhau bắt chấp vai trò luật pháp; những chủ trương về kinh tế, đất đai, giáo dục theo lối cũ mòn, tiếp tục gây tai hại cho đất nước và nhân dân; những chính sách ngoại giao quốc phòng mù mờ, không dám đề cập và truy nguyên nguy cơ xâm lược; những lối nhận trách nhiệm rất lố lăng : trách nhiệm chính trị trước đảng thay vì trách nhiệm hành chánh, thậm chí trách nhiệm hình sự trước đồng bào... Rốt cuộc những quyết định của đảng trong quá khứ, hiện tại lẫn tương lai đều bắt cần sự giám sát của nhân dân, nói gì đến việc phục vụ nhân dân để nhân dân mật thiết gắn bó với mình!

Về những điều này, Bản Phúc trình của Ủy ban Công lý Hòa bình thuộc Hội đồng Giám mục Công giáo Việt Nam hôm 01-11 đã nhận định (mục 3: Tham nhũng thành quốc nạn): "Những diễn biến và xáo trộn trong mấy tháng vừa qua chứng tỏ mô hình kinh tế hiện tại đang làm giàu cho nhóm đặc quyền đặc lợi, đặc biệt là giới ngân hàng, hơn là cho toàn dân. Lạm phát gia tăng cũng làm tăng đói nghèo, không những gây khó khăn hơn cho cuộc sống của người dân, mà cho cả các doanh nghiệp. Từ đầu năm đến nay hơn 40.000 doanh nghiệp phải giải thể. Việt Nam hiện nằm trong nhóm các quốc gia thiếu minh bạch nhất thế giới. Tham nhũng đã trở thành quốc nạn, mà nguyên nhân chủ yếu là do cơ chế điều hành, lãnh đạo. Chính vì vậy, không những nó nguy hiểm cho tiền đồ đất nước mà hầu như bất khả loại trừ trong bối cảnh kinh tế-chính trị hiện nay". Và (mục 4: Chủ quyền đất nước): " Vào những thập niên cuối cùng của thế kỷ XX, Biển Đông đã một vài lần nổi sóng. Nhưng trong những năm gần đây, sự căng thẳng đã lên đến mức độ nguy hiểm. Nhà cầm quyền Trung Quốc một mặt dùng lời lẽ hoa mỹ, với thông điệp rất êm tai, nhưng mặt khác, các hành động của họ về chủ quyền trên Biển Đông ngày càng phản ánh rõ rệt chủ trương Đại Hán. Trong khi đó phản ứng của Nhà cầm quyền Việt Nam quá yếu ớt, tạo cơ cho các lực lượng thù nghịch lấn tới. Thái độ lập lờ, thiếu nhất quán của các nhà lãnh đạo trong vấn đề phân định lãnh thổ vùng biên giới và bảo vệ chủ quyền ở Biển Đông đang gây bất bình trong dư luận. Khó hiểu hơn nữa là việc chính quyền đã mạnh tay đàn áp các tổ chức và các cá nhân yêu nước phản đối hành động xâm lược trắng trợn của Trung Quốc."

Thật thế, vụ việc thứ hai là các phiên tòa mới mở xử án nặng nề các công dân lên tiếng cảnh báo nguy cơ xâm lăng của Tàu cộng. Lên tiếng bằng các bài viết, các phát biểu, các ca khúc, các trang mạng, các tờ truyền đơn hay các cuộc xuống đường... Bản án 10 đến 12 năm tù cho hai thành viên Câu lạc bộ Nhà Báo Tự Do và 4 đến 6 năm tù cho hai thành viên Nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước chứng tỏ Hà Nội chỉ gắn bó mật thiết với Bắc Kinh, Ba Đình chỉ phục vụ tận tình Trung Nam Hải, Việt cộng chỉ là đội tiên phong cho Tàu cộng. Các phiên tòa này hoàn toàn chà đạp mọi quy tắc của luật Tố tụng Hình sự, như khước từ đối với bị can quyền được sự hỗ trợ pháp lý của luật sư, sự động viên tinh thần của gia đình; khước từ đối với luật sư quyền tranh luận đầy đủ, quyền đòi hỏi bằng cứ, quyền được thẩm phán cân nhắc lắng nghe; khước từ đối với báo chí và thân nhân quyền được theo dõi phiên tòa ngay trong phòng xử, quyền được công khai thảo luận nhiều chiều trên các phương tiện truyền thông xã hội, thậm chí quyền được biểu tình phản đối việc giam giữ hay việc tuyên án bị cho là bất công (ngược lại chỉ có bị miêng bị cáo, chặn lời luật sư, cản trở quần chúng, giam nhốt thân nhân bạn bè), các phiên tòa đó chứng tỏ đảng và nhà nước chẳng hề chịu sự giám sát của nhân dân, chẳng hề hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật.

Mới đây, vụ bắt giữ hai sinh viên đại học Công nghiệp Thực phẩm Sài Gòn là Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyễn Kha càng phi nhõ vào những lời tự tăng bốc nói trên của đảng. Chiu nhân dân giám sát nổi gì khi bắt cóc không cho gia đình

**GIẢI NHẬN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011
TRONG SỐ NÀY**

- Trg 01 ► **Gắn bó mật thiết với nhân dân thật sao???**
- Tuổi Trẻ Yêu Nước.
- Trg 03 ► **Thư cảm ơn và lời kêu cứu.**
- Tuổi Trẻ Yêu Nước.
- Trg 04 ► **Thêm một tín đồ Hòa Hảo bị bắt giam.**
- Thanh Trúc RFA.
- Trg 05 ► **Phúc trình về tình hình công lý, hòa bình và nhân quyền...**
- UB Công lý Hòa bình, HĐGM.
- Trg 07 ► **Thăm nhà Mục sư Nguyễn Công Chính.**
- Ms Thân Văn Trường.
- Trg 08 ► **Giải Nhân Quyền VN 2012 được trao cho 3 nữ chiến sĩ...**
- Mạng Lưới Nhân Quyền VN.
- Trg 09 ► **Tại sao Việt Nam vẫn chưa có cách mạng?**
- Chu Chi Nam.
- Trg 11 ► **Cơ chế ăn thịt người: Đồng loại và đồng chí.**
- Lê Trọng Hiệp.
- Trg 13 ► **Giữ nguyên điều 4 thì sửa Hiến pháp làm gì?**
- Phạm Trần.
- Trg 15 ► **Thông điệp của chính quyền.**
- Phạm Thị Hoài.
- Trg 17 ► **Công an chế độ CS chưa bao giờ là bạn của nhân dân.**
- Đặng Chí Hùng.
- Trg 18 ► **Quê hương ai phải là người**
- Nghiêu Minh (thơ)
- Trg 19 ► **Bóng bẻ, ngân hàng kẹt vốn vì nợ xấu.**
- Nguyễn Xuân Nghĩa.
- Trg 21 ► **Nợ xấu ngân hàng có thể gây khủng hoảng.**
- Nam Nguyễn, RFA.
- Trg 22 ► **Ba bước đoạt vàng.**
- Trần Sơn.
- Trg 23 ► **Khi đã không chính danh thì chẳng có gì họ không dám làm.**
- Song Chi.
- Trg 25 ► **Từ vụ án Condom Cù Huy Hà Vũ đến Bia Sơn và 2.45kg...**
- Đăng Lâm Báo.
- Trg 27 ► **Trò đàn dựng "nhận tội xin khoan hồng" cũ rích đã bị phá..**
- Lê Diễn Đức.
- Trg 29 ► **Dân oan, những con giun không ngừng bị giày xéo.**
- Khánh An, RFA.
- Trg 30 ► **Đình bắt nông dân gánh "chủ nghĩa xã hội treo".**
- Hoàng Kim.

biết (phải 7 ngày sau), lục soát tịch thu đồ đạc chẳng cần ai chứng kiến và lập biên bản, lếu láo hợp báo tuyên bố mình đã làm đúng thủ tục tố tụng hình sự... Chưa hết, lại còn cho rằng việc hai sinh viên rải truyền đơn chống tham nhũng, phản đối Tàu cộng, tố cáo chủ trương đàn áp tôn giáo, lên án chính sách đảng hữu đất đai, đề nghị nhân dân xuống đường đòi thay đổi chế độ (vốn là những quyền hết sức tự nhiên trong thế giới văn minh dân chủ) chỉ là "xuyên tạc, bịa đặt chính sách tôn giáo, chính sách đất đai của Nhà nước cũng như có quan điểm lệch lạc về Trường Sa-Hoàng Sa và biên giới đất liền giữa VN với Trung Quốc, kêu gọi người dân đứng lên biểu tình chống lại đảng CS và Nhà nước VN". Tiếp đó gán tội danh khủng bố cho Đinh Nguyên Kha chỉ vì tìm được tại nhà em 2.45 kg chất làm pháo (nghiêm trọng hóa bằng cách gọi đó là thuốc nổ nhằm phá sập tượng Hồ Chí Minh tại Cần Thơ), rồi dùng đủ mách khéo để tiện để buộc hai sinh viên "thủ tội và xin khoan hồng"... Nói tóm lại, tìm mọi cách tiêu diệt lòng yêu nước thương dân nơi giới sinh viên vốn ngày càng bộc lộ và trấn áp ý thức phản kháng phê bình nơi giới trẻ vốn ngày càng gia tăng, đó phải chăng là "đại biểu trung thành lợi ích của cả dân tộc" ?

Năm ngoái, Cộng sản kết án tổng cộng 95,5 năm tù trong 10 vụ án cho 21 nhà hoạt động hoạt động xã hội, dân chủ, nhân quyền và tôn giáo. Năm nay, cho đến thời điểm này, 18 người trong 9 vụ án đã bị kết án tổng cộng 118,5 năm tù; rồi đến cuối năm, 13 thanh niên Công giáo bị bắt từ giữa năm ngoái và 22 người thuộc Hội đồng Công luật Công án Bia Sơn bị bắt đầu năm nay phải đưa ra xét xử thì số kẻ bị kết án sẽ lên đến trên 50 với tổng cộng ít nhất 200 năm tù. Ngoài ra, về nhân thân, 3 trong số 39 người bị kết án là cựu đảng viên cộng sản. Ngoại trừ một người là giáo viên trung học, tất cả đều làm nghề tự do, không thuộc diện cán bộ, công chức hay nhân viên ăn lương nhà nước. 8 người sống ở các tỉnh miền Bắc, 8 người ở miền Trung, đặc biệt tập trung ở Nghệ An, và nhiều nhất ở miền Nam: 23 người. Năm 2011, người trẻ nhất bị kết án 25 tuổi, người già nhất 71 tuổi, tuổi trung bình 48. Năm 2012 người trẻ nhất 23 tuổi, người già nhất 63 tuổi, tuổi trung bình 41. (Tổng kết của nhà văn Phạm Thị Hoài). Hầu hết những người này đều bị kết án theo điều 88 bộ luật hình sự (chống lại nhà nước) và họ đủ mọi hạng tuổi, giai tầng, tôn giáo, nghề nghiệp xã hội, đó phải chăng như thế là Đảng đã gắn bó mật thiết với nhân dân?

Vụ việc tiêu biểu sau cùng là nghị định 71/CP do Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ký ngày 19-09-2012, theo đề nghị của Bộ giao thông vận tải, do Đinh La Thăng chủ đạo. Theo nghị định này, tất cả những ai đi xe không phải của mình (xe chính chủ) sẽ bị phạt gần bằng mức lương tối thiểu của người lao động bình thường, cụ thể là 1 triệu đồng đối với xe máy và 10 triệu đồng đối với xe hơi. Nghĩa là những ai tham gia giao thông phải chứng minh mình là chủ sở hữu chiếc xe đang sử dụng, nếu là xe mua bán thì phải có giấy sang tên đổi chủ. Đối với trường hợp mượn xe thì phải chứng minh mối quan hệ với người chủ đứng tên chiếc xe. Đáng chú ý là quy định trên chưa đến 3 tuần sau (10-11) đã được mang ra áp dụng khiến nhiều người dân trở tay không kịp. Quyết định quái đản này làm điêu đứng hàng chục triệu người, khiến dấy lên một làn sóng chỉ trích từ mọi giới về chính sách tận thu vô lý, đều cang và tàn nhẫn của nhà cầm quyền Cộng sản. Điều này một lần nữa chứng tỏ câu mới thêm trong điều 4 Hiến pháp là một sự lăng nhục đối với nhân dân.

Như đối với mọi mỹ từ khác, khởi đầu là "Độc lập-Tự do-Hạnh phúc", câu mới thông vào trong điều 4 Hiến pháp (đổi mới như cũ) của CS chỉ mang tính lừa gạt cách trơ trẽn và vô liêm sỉ, ngang nhiên và tàn độc. Suốt cả lịch sử của mình, đảng CS chưa bao giờ gắn bó với nhân dân (đàn áp thì có), phục vụ nhân dân (bóc lột thì có), chưa bao giờ chịu sự giám sát của nhân dân (qua mặt thì có), chịu trách nhiệm trước nhân dân về các quyết định của mình (coi thường thì có). Thế thôi! **BBT**

Kịch bản của Ba Đình (Babui-DCVonline.net)

THƯ CẢM ƠN LỜI KÊU CỨU của Tuổi Trẻ Yêu Nước

.....Việt Nam 10-11-2012.....

Kính thưa quý ông bà, cô chú bác, anh chị em và các bạn;

Chúng cháu Tuổi Trẻ Yêu Nước, viết lên những dòng chữ này với hai nỗi niềm sâu xa từ đáy lòng trong trắng của tuổi trẻ Việt Nam... thư cảm ơn, lời kêu cứu.

Tại sao cảm ơn mà lại kêu cứu? Cảm ơn ai và kêu cứu điều gì? Giữa những danh từ đó, chúng cháu xin gửi tâm huyết từ những giọt nước mắt lưng tròng, những nghẹn ngào căng đầy lồng ngực chống chọi bao nhiêu đắng cay của tuổi trẻ Việt Nam hôm nay...

Cụm từ Tuổi Trẻ Yêu Nước (TTYN) tự nó đã xác định cho dân tộc đang còn sức sống... Tại sao lại còn sức sống? Sức sống dân tộc đã mất rồi sao?

Chúng cháu xin thưa: với một đất nước đang bị đại họa xâm lăng tảo tợn từ Trung Quốc, thế mà lãnh đạo không còn sức đề kháng, lại còn đàn áp người dân đứng lên bảo vệ tổ quốc thì dân tộc đó có còn sức sống không? Một chính quyền lãnh đạo bởi một đảng duy nhất là Cộng sản Việt Nam, mà Hội nghị Trung ương 6 của đảng đó vừa qua đã phơi bày trước toàn dân một thực trạng phũ phàng đến nỗi bác Phú Trọng phải nghẹn ngào không nói nên lời... Không biết sự nghẹn ngào của bác vì trong đảng của bác ấy ngày nay tham nhũng quá độ đã đi đến tan vỡ hết phương cứu chữa hay bác nghẹn ngào vì đất nước đang bên bờ vực thẳm bị phá sản về kinh tế do đảng bác ấy lãnh đạo? Dù nghẹn ngào thế nào đi nữa, thì bác cũng đã chứng minh một sự phá sản toàn diện to lớn trên đất nước Việt Nam. Vậy thì sức sống dân tộc này còn đâu?!

Tuổi Trẻ Yêu Nước ra đời như đứa con sinh ngược dòng chảy của thế hệ, lớn lên trong bước đi gập ghềnh trước xã hội tốt cùng tha hóa và biến dạng, đến nỗi những bông hoa của dân tộc ngày ngày được

đưa lên báo nhà nước “người mẫu 9x bán dâm, Hoa hậu... bán dâm 1000 USD”... và nhiều điều bi đát hơn thế nữa đang xảy ra trong xã hội Việt Nam từng giờ, từng phút, từng giây.

Tuổi Trẻ Yêu Nước sinh ra trong thời khắc dân tình tan nát niềm tin, tự lẫn mò tìm ra hướng đi với niềm ước ao đem lại chút hy vọng gì cho dân tộc và giữ gìn truyền thống tốt đẹp cha ông để lại vốn đang trên đà tuột dốc cao tốc.

Nhạc sĩ Việt Khang thành viên TTYN sáng tác hai bản nhạc “Việt Nam Tôi Đâu?” và “Anh Là Ai?” như hai luồng không khí trong lành thổi vào những tâm hồn Việt Nam đang ngụp lặn trong trong thời đô hộ với khói sương bao trùm, ảm đạm. Anh trả giá 4 năm tù cho hai bản nhạc yêu nước... Giờ này anh đang ở tù nơi nao? Có hát bài “Việt Nam Tôi Đâu?” dù hát âm thầm trong tim mình?

Hành trang của Tuổi Trẻ Yêu Nước là Internet. Cảm ơn Thượng Đế đã ban cho loài người trí tuệ sáng tạo ra sản phẩm văn minh và huyền diệu này để mọi người có thể trao đổi tâm tư trên bàn phím trong những lúc cô đơn, chia sẻ những uẩn khúc lo lắng trong tâm hồn, kết tình yêu thương qua nhắn chuột gửi đi những dòng luân lưu tình cảm v.v...

TTYN dùng Internet trong sự trân quý để trao đổi những day dứt trước cảnh đời đầy sóng gió, lừa đảo thiếu lương thiện của người cầm quyền, trao đổi chuyện dựng lại cơ đồ... một cơ đồ không thể thiếu vắng niềm tin tự do và nhân bản, một cơ đồ ở đó không có lời than “cội nguồn ở đâu khi thế giới này không còn Việt Nam?” (Việt Khang).

Thế rồi bạn Nguyễn Phương Uyên với khuôn mặt hồn nhiên ngây thơ tuổi đôi mươi, nở nụ cười trong sáng trên môi trái tim, bạn đã

trút tâm tư băn khoăn của mình trên vài trắng viết bằng máu và giấy học trò đem treo ở chốn công cộng để cụ già, bà bán rau, bác phu quét đường và những ai chưa tiếp cận mạng Internet đều có thể đọc những sự quan tâm của tuổi trẻ trong thời đảo điên ly loạn...

Nhưng mà một buổi chiều kia, bỗng nhiên bạn bị công an bắt đi mất tích. Gần 3 tuần sau bạn bị mang ra “toà án Nhân dân” với khuôn mặt phờ phạc cộng thêm tội danh rùng rợn “tuyên truyền lật đổ nhà nước Xã hội Chủ nghĩa”.

Trong lao tù kia, tên bạn được “thần hộ mạng” Internet cứu, bao nhiêu tấm lòng thương tiếc khi nhìn hình bạn trên mạng đã mắt nụ cười hồn nhiên và ánh mắt ngây thơ trong sáng ngày nào, chỉ còn lại sự sợ hãi lo âu... nhưng ba của bạn “đã hãnh diện về con gái mình yêu nước”.

Còn bạn Đinh Nguyên Kha bị kết tội mua chất hóa học tại chợ Kim Biên (quận 5, TP. HCM) để chế chất nổ có hành vi khủng bố. Úi trời! “Khủng bố” một danh từ khủng khiếp mà cả thế giới đều run sợ kể cả cường quốc Hoa Kỳ có tàu sân bay hiện đại và đầu đạn nguyên tử. Vậy ai ép bạn với tội danh ghê rợn như vậy! Làm sao bạn có thể mua chất hoá học chế chất nổ tại chợ Kim Biên? Không lẽ nhà nước và lãnh đạo lại cho phép bán chất hóa học làm khủng bố công khai ở chợ hay sao? Bệnh trạng kinh niên của đảng lãnh đạo là thế: khi bị ho hen, sinh bụng thì đảng dùng thuốc “khủng bố” để trị. Thuốc này chế ở Trung Quốc và truyền nghề sang đảng anh em đó bạn.

Kính thưa quý ông bà, cô chú bác, anh chị em và các bạn;

Chúng cháu xin cảm ơn các bạn cùng lớp với Nguyễn Phương Uyên đã viết thư lên bác Sang kêu tận trời xanh về sự mất tích của bạn mình. Hành động can đảm của các bạn là tình bạn cao quý, là tình người còn sót lại trong một xã hội vốn cạn kiệt những tình cảm sáng đẹp này... Xin cảm ơn cô chú bác trí thức đã không màng công danh sự nghiệp lên tiếng cho công lý và lẽ phải. Chúng cháu vui mừng khi dân tộc Việt Nam

Thêm một tín đồ Phật giáo Hòa Hảo bị bắt giam

— Thanh Trúc RFA 02-11-2012 —

mình còn những trí thức đúng nghĩa. Xin cảm ơn các cô chú bác xa gần với những tấm lòng vàng bên vực cho những người trẻ hôm nay để chúng cháu không làm “người lữ hành cô đơn”. Và đa tạ các bạn vui vẻ đón nhận cụm từ “Tuổi Trẻ Yêu Nước”.

Chúng cháu xin dâng lời kêu cứu: Kêu cứu đến những quyền lực cao nhất trên hành tinh này cho dân tộc Việt Nam thoát khỏi vòng điều linh, được sống trong tự do, nhân bản và hoà bình. Kêu cứu Đảng Tạo Hoá ban phát cho dân tộc Việt Nam sớm thoát khỏi sự sợ hãi, đứng lên làm người như bao nhiêu dân tộc khác đang làm...

Kêu gọi các bạn trẻ đừng lao đầu vào lợi nhuận tiền bạc tầm thường mà quên đi sự sống còn của dân tộc... Tô quốc đã mất dần đi những di sản lịch sử và tài nguyên quý báu của ông cha để lại và nó đang bị bắc Phươg gặm nhấm xâm thực đến từng đôt xương. Kêu gọi những tâm hồn sa đoạ của quyền thế và hám lợi hãy hồi tâm chuyển ý quay về với dân tộc....

Chúng cháu kính tạm biệt

Ngày 07 tháng 11, năm 2012

Tuổi Trẻ Yêu Nước Hà Nội – Huế – Sài Gòn

Sau một thời gian bị công an nhiều lần sách nhiễu, đe dọa và cô lập vì chuyện lập Đạo tràng niệm Phật tại tư gia, cư sĩ Phật giáo Hòa hảo Bùi Văn Trung đã bị công an bắt giam.

Bị chặn bắt giữa đường

Hôm thứ Ba ngày 30 tháng 10 vừa qua, ông Bùi Văn Trung, tín đồ Phật giáo Hòa Hảo tại ấp Phú Hòa, xã Phước Hưng, quận An Phú, tỉnh An Giang, bị công an bắt giữ trên đường về nhà.

Cô Bùi Thị Thúy, con gái ông Bùi Văn Trung, cho biết:

“Hôm 30 tây cha đi đám, lúc về ông ghé thăm đồng đạo bệnh. Đi chưa tới thì công an, họ bắt đồ xi vinh và bận quần xà lỏn luôn, chặn ép vô lễ rồi áp vô bắt ông chở về huyện Chợ Mới. Cha chỉ tu thôi chứ không có gì, gia đình thường ngày mở Đạo tràng niệm Phật với đám giỗ mình cũng mời đồng đạo tới đông. Chắc là họ bắt cha để dẹp đạo tràng thôi, tại cha mở đạo tràng niệm Phật tại nhà”.

Tin mới nhất đến lúc này là công an đã chuyển ông Bùi Văn Trung xuống tỉnh An Giang để chờ điều tra và xét xử.

Trong khi đó Bùi Văn Thâm, con trai ông Bùi Văn Trung, bị bắt hơn ba tháng nay. Tháng chín vừa qua, Bùi Văn Thâm bị tòa án nhân dân tỉnh An Giang kêu án hai năm sáu tháng tù tội chống người thi hành công vụ.

Chị Bùi Thúy Hằng kể tiếp:

“Bùi Văn Thâm là em con, nó đang trên đường đi bỏ giá rồi mấy ảnh cũng bận đồ xi vinh áp vô bắt em con chở về huyện. Về huyện cả tháng rồi chuyển xuống tỉnh, ra tòa bữa 21 tháng 9, ghép tội em con chống người thi hành công vụ với nói em con tạt xăng. Họ bắt mình rồi tự ghép vô vậy luôn, ở trại giam Bàng Lãng hai năm sáu tháng”.

Gây khó khăn, sách nhiễu

Đó là hoàn cảnh gia đình cư sĩ Phật giáo Hòa Hảo Bùi Văn Trung

vừa bị bắt cách đây ba hôm. Hiện tại công việc làm giá để mua sinh của vợ con ông Bùi Văn Trung đang gặp rất nhiều khó khăn do bị áp lực: *“Giá bông lóng rày mần cũng ít, tại giờ họ đàn áp họ triết mình luôn không cho mình mần kinh tế. Như hồi đó nhà con làm giá tới mười mấy lu lặn, mà bây giờ họ nói với người ta là không cho lấy giá nữa, người ta cũng sợ nên người ta lấy ít lại. Thành ra bây giờ giá mần có 4-5 lu à.”*

Là cư sĩ Phật giáo Hòa Hảo Thuần túy, tức không theo Giáo hội Phật giáo HH do nhà nước thành lập, từ lâu gia đình ông Bùi Văn Trung bị công an chú ý theo dõi giống các đồng đạo khác, nặng nhất là chuyện xảy ra hồi tháng Tư khi ông tổ chức giỗ thân mẫu tại nhà.

Trả lời đài Á châu Tự do lúc đó, ông Bùi Văn Trung thuật lại là công an phong tỏa một đoạn đường dài 10 km với nhiều chốt chặn, sau đó tấn công vào đạo tràng bằng gạch đá và vòi phun nước, hành hung nhiều tín đồ có mặt:

“Mấy ảnh đem quân tập trung lại để cắt điện ở đạo tràng niệm Phật của mình. Mấy ảnh liệng đá lung tung hết trơn rồi xịt nước luôn, xịt lên hai bên. Bởi vì nhà em phía bên kia cái tú thờ, bên đây là đạo tràng niệm Phật, một bên trong đường một bên ngoài đường, nên bị xịt ướt hết luôn.”

Còn về người thì bị liệng đá liệng cây vô trúng lên mặt, trúng vào con mắt sưng vù hết. Công an đánh hai người ra máu miệng, còn một số bị đánh đập riêng nữa. Đánh hai người đó ra máu miệng rồi còn dắt xuống ủy ban, hỏi điều tra và oánh thêm nữa rồi mới cho về, hành hạ đủ cách như thế.”

Ông Bùi Văn Trung còn kể khi đó ông và một số đồng đạo có ý định tự thiêu vì quá uất ức:

“Cuối cùng các đồng đạo mới đem xăng ra đổ đặng mình tự thiêu. Nhưng trước tình thế mấy ảnh có

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

http://8406vn.com

http://www.tdongonluan.com

www.tudodanchvietnam.net

http://tudongonluan.atspace.com

http://www.viet.no

Trong trang mạng thứ 1,

thứ 2, và thứ 4 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy

hiều tài liệu đấu tranh cho

dân chủ tại Việt Nam

đem xe cứu lửa có bình chữa lửa và có vòi nước xịt, thế nên tôi thấy nếu mình có làm ra đi chẳng nữa, nếu mình có đạt kết quả gì chẳng nữa thì cuối cùng cũng không lợi ích chi. Đau khổ mình không đáng tiếc rồi, nhưng nó để lại một cái nghiệp tội lỗi cho những người đàn áp mình. Thế nên cuối cùng chúng tôi tạm dừng ở đó.”

Chính sách của Nhà nước

Cách đây không lâu, trả lời câu hỏi của đài Á châu Tự do về tình hình thực tế và đời sống tâm linh của nhiều tín đồ Phật giáo Hòa Hảo, thường xuyên bị sách nhiễu như trường hợp gia đình cư sĩ Bùi Văn Trung ở An Giang, một trung tá Công an ở miền Tây quả quyết là không có chuyện đàn áp: “*Vấn đề tín ngưỡng tôn giáo là quyền của công dân Việt Nam, được pháp luật Việt Nam bảo vệ, thành ra không ai có quyền xâm phạm đến họ.*”

Tuy nhiên hành động đàn áp, đe dọa và cô lập nhằm vào các tín đồ Phật giáo Hòa Hảo nói chung cũng như gia đình cư sĩ Bùi Văn Trung mà ông vừa bị bắt và con trai thì đang ở tù, khiến các đồng đạo của ông bất mãn và lo ngại.

Cư sĩ Trần Văn Kiệt, cư ngụ tại xã Tân Phước, huyện Lai Vung, tỉnh Đồng Tháp, từng chứng kiến cảnh công an bao vây và tấn công nhà cư sĩ Bùi Văn Trung hôm có đám giỗ thân mẫu, bày tỏ:

“*Chúng tôi chỉ tu hành mà nhà nước Việt Nam khủng bố chúng tôi đủ điều. Hôm tôi lên nhà Bùi Văn Trung, chứng kiến sự việc họ bao vây, giăng thành vòng tròn quanh nhà, chui xuống sàn theo dõi, không cho Bùi Văn Trung ra khỏi nhà mà cũng không cho ai tới nhà ông.*”

Họ tìm cách áp đảo để làm cho mất tình thương bằng cách không cho ai được lại gần với ai. Nhà nước Việt Nam của chúng tôi hành động như thế đó”.

**Xin vui lòng góp
tay phổ biến bán
nguyệt san này cho
Đồng bào quốc nội**

BẢN PHỤC TRÌNH về tình hình công lý, hòa bình và nhân quyền trong xã hội Việt Nam hiện nay

..... Ủy ban Công lý Hòa bình - Hội đồng Giám mục VN 01-11-2012.....

Kính gửi:

Đức Cha Chủ tịch HĐGMVN

Đức Hồng Y và quý Đức Cha

Đề đáp ứng lời mời gọi của Thư Mục Vụ Năm Đức Tin, Ủy Ban Công lý và Hòa bình xin phúc trình cùng Đức Hồng Y và quý Đức Cha một số tình hình xã hội Việt Nam hiện nay đang được dư luận quan tâm. Xin gián lược vào mấy nét tiêu biểu dưới đây:

1. Ân xử bất công

Trong bản Nhận Định công bố ngày 15/05/2012, Ủy Ban CL&HB đã nhận xét: “Việc áp dụng luật pháp chưa nghiêm minh và tùy tiện (...) đã dẫn đến những oan sai và đôi khi đẩy người dân đến bước đường cùng. Bộ luật Tố tụng Hình sự đã quy định các thủ tục bắt người; vậy mà trong một số trường hợp, vẫn có các công dân bị bắt sai trái với các quy định của bộ luật ấy, cũng như với các tuyên ngôn và công ước quốc tế mà Việt Nam đã tham gia.”

Tình hình đó chưa thay đổi, thậm chí còn diễn ra xấu hơn. Điển hình là vụ xét xử ba thanh niên Công Giáo tại Vinh ngày 29/09/2012 và vụ xử các Bloggers ngày 24/9, tại TP. HCM với các bản án vô lý và đầy bất công. Để che đậy nó, người ta đã cho mở phiên tòa xét xử công khai, nhưng lại không cho dân chúng tự do tham dự và ngay cả thân nhân của các bị cáo cũng bị ngăn chặn khi đến tòa án, thậm chí có những người còn bị tạm giữ hay bị khủng bố tinh thần.

Bên cạnh đó, những vụ khiếu kiện đông người về đất đai ngày càng gia tăng hoặc kéo dài. Điều đó chứng tỏ cách giải quyết của chính quyền các cấp không thỏa đáng, có thể vì thiếu thiện chí giải quyết vấn đề đúng pháp luật và lẽ phải hay vì bên vực quyền lợi của các nhà đầu tư và các nhóm đặc quyền. Để biện minh cho cách giải quyết này, người ta thường chụp lên đầu những người

phản kháng cái mũ “bị kích động của thế lực thù địch”.

2. Dùng bạo lực để giải quyết các tranh chấp dân sự

Bạo lực ở đây là việc sử dụng “côn đồ” chứ không chỉ các biện pháp nghiệp vụ của cơ quan công an để văn hồi trật tự. Biện pháp này được dùng ngày càng nhiều, để đàn áp các cá nhân lẫn các đám đông, từ đám tang riêng lẻ đến các vụ khiếu kiện tập thể hay biểu tình. Điều đó đang làm cho bạo lực ngự trị trong đời sống xã hội khi giải quyết tranh chấp.

3. Tham nhũng thành quốc nạn

Những diễn biến và xáo trộn trong mấy tháng vừa qua chứng tỏ mô hình kinh tế hiện tại đang làm giàu cho nhóm đặc quyền đặc lợi, đặc biệt là giới ngân hàng, hơn là cho toàn dân. Lạm phát gia tăng cũng làm tăng đói nghèo, không những gây khó khăn hơn cho cuộc sống của người dân, mà cho cả các doanh nghiệp. Từ đầu năm đến nay hơn 40.000 doanh nghiệp phải giải thể.

Việt Nam hiện nằm trong nhóm các quốc gia thiếu minh bạch nhất thế giới. Tham nhũng đã trở thành quốc nạn, mà nguyên nhân chủ yếu là do cơ chế điều hành, lãnh đạo. Chính vì vậy, không những nó nguy hiểm cho tiền đồ đất nước mà hầu như bất khả loại trừ trong bối cảnh kinh tế – chính trị hiện nay.

4. Chủ quyền đất nước

Khi ý thức rằng: “Việc chung sống giữa các dân tộc được xây dựng trên các giá trị từng làm nền tảng để kiến tạo các mối quan hệ giữa người với người: đó là sự thật, công lý, liên đới tích cực và tự do” (Tóm lược Giáo huấn Xã hội Công giáo, TLGHXHCG số 433) thì chúng ta thấy hiện nay nền tự do, độc lập, chủ quyền quốc gia của Việt Nam đang bị đe dọa nặng nề bởi sự gây hấn và xâm lược của

láng giềng Trung Quốc. Người dân không được biết sự thật về những “thỏa hiệp” hay “thỏa ước” giữa chính quyền hai nước, nhưng lại phải gánh chịu nhiều hậu quả tai hại do “mối giao hảo” ấy gây nên cả về chính trị lẫn kinh tế.

Trong bản Nhận định về một số tình hình hiện nay của Việt Nam, Ủy Ban CLHB đã nhấn mạnh: “Vào những thập niên cuối cùng của thế kỷ XX, Biên Đông đã một vài lần nổi sóng. Nhưng trong những năm gần đây, sự căng thẳng đã lên đến mức độ nguy hiểm. Nhà cầm quyền Trung Quốc một mặt dùng lời lẽ hoa mỹ, với thông điệp rất êm tai, nhưng mặt khác, các hành động của họ về chủ quyền trên Biên Đông ngày càng phản ánh rõ rệt chủ trương Đại Hán.

Trong khi đó phản ứng của Nhà cầm quyền Việt Nam quá yếu ớt, tạo cơ cho các lực lượng thù nghịch lấn tới. Khó hiểu hơn nữa là việc chính quyền đã mạnh tay đàn áp các tổ chức và các cá nhân yêu nước phản đối hành động xâm lược trắng trợn của Trung Quốc. Thái độ lập lờ, thiếu nhất quán của các nhà lãnh đạo trong vấn đề phân định lãnh thổ vùng biên giới và bảo vệ chủ quyền ở Biên Đông đang gây bất bình trong dư luận.”

5. Phẩm giá con người

Phẩm giá con người bị chà đạp và xúc phạm nặng nề. Nạn buôn người và buôn bán phụ nữ chuyển từ tình trạng lén lút sang công khai, núp dưới hình thức “hợp tác lao động”, “môi giới kết hôn với người ngoại kiều” qua trung gian các công ty có giấy phép kinh doanh. Đây là loại hình tội phạm đáng lo ngại với các thủ đoạn tinh vi, xảo quyệt, hoạt động xuyên quốc gia, siêu lợi nhuận, ngày càng gia tăng và thêm phức tạp.

Hiện tượng ấy dường như là hậu quả của một điều đã diễn ra từ lâu và rất đáng lo ngại. Trong xã hội Việt Nam hôm nay, con người dễ bị tha hóa trở thành công cụ, hay bị coi là công cụ để phục vụ các mục tiêu chính trị, kinh tế hơn là một nhân vị, chủ thể của các thực tại xã hội. Lý do có thể giải thích là vì nền giáo dục Việt Nam hiện nay không

những lạc hậu, mà còn lạc hướng, chạy theo hình thức và phô trương thành tích nhằm tạo ra những con người chỉ có khả năng phục vụ cho những mục tiêu chính trị chứ không nhằm đào tạo con người có nhân cách, phát triển tâm và trí toàn diện. Nói cách khác, hệ thống giáo dục đang đào tạo con người công cụ hơn là con người nhân vị có tự do, có khả năng chịu trách nhiệm và sáng tạo.

6. Tự do Ngôn luận

Theo luật lệ Việt Nam hiện hành, truyền thông triệt để trực thuộc Nhà nước. Vì vậy, mặc dù cả nước có hơn 700 cơ quan báo chí và hầu như tỉnh nào cũng có truyền thanh và truyền hình, nhưng tất cả bị kiểm duyệt và kiểm soát gắt gao. Trước mắt, xã hội dân sự chưa được xuất hiện và chưa thực sự góp phần năng động cho truyền thông.

Cuộc cách mạng thông tin đã bùng nổ qua các trang web và các blog cá nhân. Đây là một hình thức thông tin mới, tức thời, hấp dẫn, năng động, đa diện, vừa bằng chữ viết, vừa kèm theo hình ảnh hay minh họa. Với weblog cá nhân, người đưa tin chia sẻ và nối kết với nhau thành mạng xã hội, giải phóng sự thật khỏi những rào cản và quyền lực truyền thống, cũng như thách thức ngay cả các tập đoàn truyền thông vốn áp đặt thông tin ở quy mô quốc gia hay toàn cầu. Tất nhiên cái gì cũng có mặt trái của nó, cần phải được hướng dẫn và điều chỉnh các lạm dụng, sai trái. Tuy nhiên, các biện pháp kiểm soát, cảm đoán, phá hoại các trang web, các blog cá nhân, nhất là việc bắt bớ, kết án các Bloggers đã đi tới tình trạng vi phạm nhân quyền nặng nề. Vụ án các Bloggers thuộc Câu lạc bộ Các Nhà báo Tự do đã bị xét xử vừa qua là ví dụ cụ thể cho tình trạng vi phạm quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí.

7. Tự do tôn giáo

Mặc dù hiến pháp, luật, pháp lệnh, nghị định và thông tư đã quy định về tự do tôn giáo, tự do tín ngưỡng, nhưng việc thực hiện các quy định trên tại nhiều địa phương lại rất tùy tiện. Chính vì vậy, ở một số nơi, việc cử hành các lễ nghi tôn

giáo và thiết lập các điểm sinh hoạt tôn giáo ngoài cơ sở thờ tự rất nhiều khe và tùy thuộc nhiều vào cảm tính của giới chức chính quyền địa phương. Đặc biệt, do lịch sử, có những “xã” hay “huyện anh hùng” mà ở đó có tiêu chí “vùng trắng tôn giáo”, thì việc cố gắng phục hồi các nhà nguyện và tổ chức các buổi cầu nguyện của các giáo hội địa phương gặp rất nhiều khó khăn. Tình trạng này, tùy lúc, đã và đang diễn ra tại một số giáo phận như Kontum, Hưng Hóa, Ban Mê Thuột, Vinh...

Kính thưa Đức Hồng y, quý Đức Cha,

Khi gửi Bản phúc trình này, Ủy Ban CLHB chỉ nêu lên một số hiện tượng tiêu biểu hoặc vấn đề đáng quan tâm. Làm như thế, chúng ta muốn chứng tỏ rằng người Công Giáo không hề thờ ơ với tình hình đất nước, nhưng luôn thể hiện một tình yêu nước nồng nàn và nỗ lực kiểm tìm giải pháp tích cực dựa trên Giáo huấn Xã hội của Giáo hội để xây dựng hòa bình. Cổ vũ hòa bình là một phần tất yếu trong sứ mạng của Giáo Hội khi tiếp tục công trình của Đức Kitô trên trần gian. Thật vậy, trong Đức Kitô, Giáo Hội là một bí tích, tức là dấu chỉ và công cụ của hòa bình trên thế giới và cho thế giới (x. TLGHXHCG Số 516). Ủy Ban CL&HB ước mong nhận được những góp ý tích cực, hướng dẫn cụ thể và đầy tình hiệp thông của Đức Hồng Y và quý Đức Cha để có thể góp phần loan báo Tin Mừng trong lãnh vực chính trị, kinh tế, xã hội... đầy khó khăn và thách đố này.

Lễ Các Thánh, ngày 01.11.2012
UB Công lý Hòa bình ĐGMVN
<http://conglyvahoabinh.org/>

**Đừng nghe những gì
Cộng sản nói. Hãy
nhìn những gì Cộng
sản làm. Sông có thể
 cạn, núi có thể mòn,
nhưng chân lý ấy
không bao giờ thay
đổi !**

THĂM NHÀ MỤC SƯ NGUYỄN CÔNG CHÍNH

Ms Thân Văn Trường 15-11-2012

Mùa Giáng Sinh này, Thượng Đế sai chúng tôi đi thăm nhà mục sư Nguyễn Công Chính, người đang thụ án tù 11 năm căn cứ điều 87 BLHS, tội Phá hoại đoàn kết các dân tộc. Nhà Ms. Chính không có số, ở hẻm 169 CMT8, tổ 10, phường Hoa Lư, Tp. Pleiku, tỉnh Gia Lai.

Vợ Ms. Chính, bà Trần Thị Hồng, sinh năm 1982, một mình hiện nuôi 4 con và 1 cháu đang tuổi đi học, từ mẫu giáo đến cấp II. Cháu lớn nhất 13 tuổi, nhỏ nhất gần 2 tuổi. Tứ thân phụ mẫu của ông bà Mục sư, một nửa ở Quảng Ngãi và một nửa ở Kon Tum. Cha của bà Hồng mất cách nay 100 ngày ở Quảng Ngãi. Còn cha, mẹ chồng của bà ở với chú em ở Kon Tum, rất hoàn cảnh. Bà Hồng nuôi con của chú em này ăn học đã vài năm nay; cụ ông thân gần 90 tuổi đang nằm liệt do bệnh già, bên cạnh cụ bà đau khớp không đi lại được. Một tuần lễ về Quảng Ngãi chịu tang cha, bà Hồng để mấy đứa nhỏ tự quản, các cháu ăn mì gói là chính, suốt trong những ngày mẹ vắng nhà. Con cái Chúa và các đồng lao thì hầu như không ai dám đến gần nhà Ms Chính, vì sợ nguy hiểm.

Hôm thứ 5 đầu tháng 11, bà Hồng được công an gọi lên cho gặp Ms. Chính ở trại giam. Lý do Ms Chính sắp chuyển trại ra bắc, nghe nói Bắc Giang hay Bắc Kạn gì đó. Đây là lần đầu bà Hồng gặp chồng, chừng 10 phút, kể từ khi bị bắt. Theo mô tả của bà Hồng, Ms Chính trắng bệch, béo mọng nước và già yếu đi nhiều nhưng tinh thần mạnh mẽ. Chủ yếu trong thời gian thăm gặp ít ỏi, Ms Chính hỏi thăm công việc Hội thánh. Bà Hồng có kịp thời mua cho Ms Chính cặp kính gọng nhựa, vì Ms Chính nói ở trong buồng giam, mắt mờ không thấy đường ăn cơm. Nghe bà Hồng kể, tôi nhớ cách đây vài năm, Ms Chính có bị người lạ đánh chảy máu mắt. Thật xót xa, khi Ms Chính đưa tay bé Bảo Hân thì cháu sợ khóc thét. Khi Ms Chính bị bắt, Bảo Hân mới ba tháng tuổi. Đây là lần đầu sau cả năm Bảo Hân gặp ba, nên cháu sợ cũng là điều dễ hiểu thôi.

Trong căn nhà Ms Chính, chúng tôi thấy có ảnh Ban tôn giáo chính phủ tiếp Ms Chính và đoàn mục sư tại trụ sở của Ban này ở Hà Nội. Tiến sĩ Nguyễn Thanh Xuân, phó ban, mặc áo cộc tay phong phanh, đầu bù tóc rối, ngồi ngang hàng với Ms. Chính, bên cạnh đoàn Mục sư, tất cả ai nấy

complé chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng. Cách đây hơn 10 năm, ông Xuân có bài luận văn tiến sĩ về Tin lành được đánh giá cao, nhưng nay nhìn ảnh ông tiến sĩ nhếch nhác mà thương ông quá chừng. Theo bà Hồng, chỉ vài tháng sau buổi tiếp đón này của người đại diện chính phủ, Ms Chính đã bị bắt.

Chúng tôi ở lại dùng bữa trưa gia đình, bữa cơm có thịt lợn và rau cải bắp. Thịt lợn và rau xanh ở Pleiku ngon hơn ở Sài Gòn. Nguyễn Trần Công Huy, trưởng nam được mời cầu nguyện cảm tạ Chúa về thức ăn, đồ uống hôm nay đủ dùng. Bà Hồng nói chỉ cháu nhỏ là ăn sáng, còn bà và mấy cháu lớn thì không. Gia cảnh chỉ có đàn bà và con trẻ thật đáng thương. Vòi nước của bồn rửa trong bếp bị hư, không có người sửa, phải hứng bằng thau, cứ đây bà lại còng lưng bưng đồ lên trước nhà. Nhìn dáng bộ của vợ người tù, trẻ trung mà xiêu vẹo vì gánh nặng gia đình, thật ái ngại. Trên đường về, nhà tôi bảo cô Hồng khoe cô sụt 10 kg, so với lúc Ms. Chính bị bắt. Chiếc xe máy Trung Quốc cà khỏ, phải đạp khởi động máy vì chết ac-qui từ lâu, chạy lắt lư như người say rượu, vậy mà bà Hồng cũng chở được các con đi học hằng ngày. Tôi hỏi bà Hồng: vợ họ có xe hơi mà bán rồi sao? Bà kinh ngạc cho biết nhà bà chưa bao giờ có xe hơi. Thế mà tin Ms Chính sắm xe hơi "xịn" đồn về xuôi, sau khi Ms Chính được chính phủ tiếp ở Hà Nội. Có mục sư nói với tôi: Ms Chính làm việc cho công an nên được cấp xe hơi đời mới (!?).

Bà Hồng chỉ cho chúng tôi xem gạch đá đầy trên mái nhà, tường thì nham nhở vết tích của những trận mưa đá từ người lạ, khi Ms Chính chưa bị bắt. Một văn phòng của tổ dân phố mọc lên, bằng hiệu nền đỏ, chữ vàng nhưng đóng cửa im ỉm, cách nhà Ms chừng 50 mét. Theo bà Hồng, đây chẳng qua là bốt gác để canh nhà Ms Chính, nay bắt rồi, người ta không canh nữa. Bây giờ họ dùng những "ăng ten" khác. Thảo nào, lúc tới gần nhà Ms Chính, tôi lấy điện thoại ra gọi, liền có người núp sau những bồn cây cảnh nhìn trộm. Đây quả thật là lãnh địa của anh hùng Núp bán Pháp chảy máu, trong bài học từ thuở bé của tôi!

Chúng tôi tặng quà Giáng sinh và cầu nguyện cho gia đình người tù, món quà quý nhất là Kinh Thánh. Đây là Kinh Thánh bản dịch Phổ Thông,

rất dễ hiểu và mới phát hành. Chúng tôi cùng gia đình ôn lại Kinh Thánh về gương nhân vật Giô-sép, con trai ông Ít-ra-en để an ủi và làm nền tảng cầu nguyện. Sách Sáng Thế ghi lại câu chuyện Giô-sép, chỉ vì giấc mơ làm lãnh đạo mà bị chính các anh em ruột mình quăng quật, hành hại. Cuối cùng, bị bán cho con buôn Ai Cập, rồi bị vu oan tà dâm để vào tù ở xứ người, chẳng có ai thăm nuôi, tưởng chết. Nhưng Chúa là Cha kẻ mồ côi, là quan án tối cao của người góa bụa! Giô-sép cứ trông cậy Chúa và Ngài ở cùng ông. Và rồi Giô-sép được phóng thích, không phải về phương để công an quản chế, nhưng để vào cung điện của Pha-ra-ôn, nhận quyết định bổ nhiệm làm Thủ tướng để quốc Ai-Cập.

Giô-sép từ một Tù nhân tiến thẳng lên chức Thủ tướng của quốc vương là sự thật được Kinh Thánh chép và phổ biến bằng trên 2500 thứ tiếng, trong đó có tiếng Việt ta, do Nhà xuất bản Tôn giáo ấn hành.

Giô-sép không tham ô và bắt tài như đồng chí X và một bộ phận không nhỏ sâu bọ kia. Trái lại, ông nhìn xa trông rộng lại có tài quản trị, nên nhờ ông mà cả nhà Ít-ra-en cũng như dân Ai Cập đã thoát chết đói trong 7 năm mất mùa. Ngày nay, những người trông cậy Chúa có toàn quyền hy vọng như Giô-sép, vì chúng ta là Cơ-đốc-nhân, nghĩa là công dân Do Thái đích thực (tinh thần). Các dân tộc trên thế giới sẽ nhờ Giô-sép và con cháu ông mà được phúc. Đó là hy vọng lớn lao nhất cho những người chịu khổ vì Đấng Christ, dù ngục tù, bắt bớ, vu oan.

Sau khi rời nhà Ms Chính, chúng tôi định trở lại nhà khách tỉnh ủy Gia Lai ở số 2 Lê Hồng Phong để nghỉ qua đêm như kế hoạch, nhưng vì lý do khác nên hủy bỏ. Rất tiếc, không ghé thăm và tặng quà Giáng sinh cho Bí thư tỉnh ủy Hà Sơn Ninh được, mong có dịp khác. Chúng tôi đành lòng đến quán phở khô Ngoc Sơn thưởng thức món đặc sản Phở Núi và lên xe về xuôi lúc nhá nhem tối. Phở khô là món đặc sản có hai tô, tô nước sốt và tô phở riêng, với thịt gà và rau tươi núi rừng thơm phức, ở Sài Gòn không có được. Một cán bộ tỉnh Gia Lai về hưu biết tôi ở xuôi lên, ông cho tôi hai cây chè về trồng trong chậu để có chè xanh dùng cho sạch. Thật đáng quý về tấm lòng người Gia Lai, dù đa phần là bộ đội nhập cư...

Khi về đến Buôn-mê-thuột, bà Hồng gọi điện và mừng vui cảm tạ Chúa khi biết chúng tôi ra về bình an. Chúng tôi cảm ơn bà Hồng đã lo tưởng đến chúng tôi khi liêu mình

bước đi theo tiếng gọi Chúa. Chúng tôi cũng mang ơn các tôi tớ Chúa và quý anh chị em khắp nơi đã cầu nguyện, yểm trợ chúng tôi trong chuyến công tác hầu việc Chúa này. Đề thay lời tạm biệt, xin cho phép tôi chép tặng quý vị điệp khúc trong bản đại hợp xướng trong đêm Giáng sinh năm xưa. Rằng: “Vinh danh Thánh Chúa trên trời. Hòa bình dưới thế cho người được ơn”.

Làng Đại học Thủ Đức, Mùa Giáng sinh 2012

Mục sư Thân Văn Trường

Ông Đoàn Huy Chương, Cô Đỗ Thị Minh Hạnh, và Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ... Lễ trao GNQVN năm nay sẽ được long trọng tổ chức vào dịp kỷ niệm sinh nhật thứ 64 của bản Tuyên ngôn Nhân quyền Hoàn vũ tại thành phố Montréal, Canada với sự hợp tác của Cộng đồng Người Việt Quốc gia vùng Montréal và sự bảo trợ của nhiều đoàn thể cộng đồng.

Sau đây là tóm tắt thành tích đấu tranh cho nhân quyền của các vị

MẠNG LƯỚI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

BẢN TIN BÁO CHÍ

Giải Nhân Quyền Việt Nam 2012 được trao cho ba Nữ Chiến sĩ Nhân quyền

Little Saigon, HK 02-11-2012

Hôm nay, ngày 02-11-2012, trong cuộc tiếp xúc với giới truyền thông việt ngữ tại Câu lạc bộ Văn hóa & Báo chí vùng Little Saigon, quận Cam, California, Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam (MLNQVN) đã công bố danh sách khôi nguyên Giải Nhân Quyền Việt Nam năm 2012, gồm **cô Phạm Thanh Nghiên, nhà báo Tạ Phong Tần, và cô Huỳnh Thục Vy**. Ba vị được bầu chọn từ 24 đơn đề cử từ Việt Nam và hải ngoại.

Giải Nhân Quyền Việt Nam (GNQVN) do MLNQVN thành lập vào năm 2002 và được tổ chức hàng năm nhằm tuyên dương thành tích đấu tranh bất bạo động của những người đã chấp nhận hy sinh, kể cả mạng sống của chính mình, cho lý tưởng nhân quyền và dân quyền của nhân dân Việt Nam. Ngoài ra, GNQVN còn nhằm bày tỏ sự liên đới, hậu thuẫn và quyết tâm của người Việt khắp nơi trong nỗ lực đấu tranh giành lại quyền làm người cho mọi người dân Việt Nam.

Từ ngày thành lập đến nay, MLNQVN đã tuyên dương và trao tặng GNQVN cho những nhà đấu tranh hàng đầu cho nhân quyền tại Việt Nam, như Thượng tọa Thích Quảng Độ, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Nhà báo Điều Cày Nguyễn Văn Hải, Mục sư Nguyễn công Chính,

đoạt GNQVN 2012:

1- Phạm Thanh Nghiên

Phạm Thanh Nghiên sinh năm 1977, cư trú tại thành phố Hải Phòng. Từ năm 200, cô đã lên tận Hà Nội tham gia biểu tình cùng với hàng trăm sinh viên, học sinh để phản đối Trung cộng chiếm Hoàng Sa-Trường Sa. Năm 2008, cô còn lặn lội vào tận Thanh Hóa để thăm hỏi các ngư dân bị cướp bóc giết hại bởi Tàu cộng và viết bài phóng sự nổi tiếng mang tên “Uất ức – biển ta ơi” tố cáo tội ác của Trung cộng và sự vô tâm của Việt cộng. Cô còn tọa kháng tại nhà để phản đối “công hàm bán nước của Phạm Văn Đồng” 50 năm trước. Cô bị bắt tháng 9-2008, và vì thái độ quyết liệt không chịu nhận tội để được khoan hồng trước tòa án cũng như qua các buổi thẩm vấn điều tra của công an đã đưa đến bản án 4 năm tù giam và 3 năm quản chế. Cô mới được ra khỏi tù vào tháng 9-2012.

2- Tạ Phong Tần

Tạ Phong Tần sinh năm 1968 tại Bạc Liêu. Cô đã từng là đảng viên Cộng sản và là sĩ quan công an trong nhiều năm. Cô là tác giả nhiều bài báo phê phán những sai trái của đảng Cộng sản và tình trạng tham ô và bất công trong hệ thống pháp luật vì thế, cô bị đuổi việc và bị khai trừ ra khỏi đảng. Năm 2006, cô

di chuyển về Saigon thành lập một trang blog của riêng mình với tên 'Công lý và Sự thật.' Cô là một trong vài bloggers vào thời gian đó dám đề cập và bình luận về những tin tức chính trị đã lâu được nhà nước coi là hủ kỵ. Đó là điểm khởi đầu của một thế hệ các nhà báo công dân tại Việt Nam mà bây giờ đã phát triển lên đến hàng ngàn. Năm 2007, cùng với Điều Cày Nguyễn Văn Hải và AnhbaSaigon Phan Thanh Hải, cô thành lập Câu lạc bộ Nhà Báo Tự Do, một mục tiêu đánh phá của hệ thống công an mạng. Cô đã bị bắt vào tháng chín năm 2011, và đã bị giam giữ hơn một năm trước khi được đưa ra xét xử cùng với hai bloggers khác. Cô bị kết án 10 năm tù và 2 năm quản chế về tội “tuyên truyền chống lại nhà nước.”

3- Huỳnh Thục Vy

Huỳnh thục Vy sinh năm 1985 tại Quảng Nam, miền Trung Việt Nam. Cha của cô là nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn đã từng bị bắt giam nhiều năm, lúc cô mới có 6 tuổi. Từ năm 2008, cô đã bắt đầu viết các bài nhận định/chính luận rất sâu sắc nhằm phê phán chế độ độc tài đảng trị. Vì thế, cô và gia đình luôn luôn bị công an sách nhiễu, áp bức. Năm 2011, cô và người em là Huỳnh Trọng Hiếu cùng với cha bị xử phạt hành chính lên tới 270 triệu đồng vì “vi phạm hành chính trong lĩnh vực công nghệ thông tin” khi viết những bài “chống phá Đảng” và “chống phá khối đại đoàn kết dân tộc”. Vào mùa hè năm 2012, cô vào Sài Gòn và tham gia biểu tình chống Trung Quốc xâm chiếm Biển Đông. Cô bị công an theo dõi và tách ly ra khỏi đoàn biểu tình. Sau đó, cô đã được hộ tống bởi lực lượng an ninh quay lại tỉnh nhà của cô, nơi cô tiếp tục bị theo dõi chặt chẽ. Đến nay cô vẫn tiếp tục lên tiếng bằng ngòi bút, và hiện là một trong những cây bút trẻ được đánh giá cao.

Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam - Vietnam Human Rights Network

Tel.: (714) 657-9488

Email:

vnhrnet@vietnamhumanrights.net

Tại sao VIỆT NAM vẫn chưa có cách mạng?

Chu Chi Nam 06-11-2012

Đây là một đề tài tôi đã suy nghĩ nhiều năm, nếu không muốn nói là hàng bao chục năm, và đã viết rất nhiều lần; nhưng nay tôi vẫn phải viết lại, vì Việt Nam vẫn chưa có cách mạng. (1)

Cách mạng vẫn chưa xảy ra ở Việt Nam như đã xảy ra ở Liên Xô, Đông Âu, ở các nước Ả Rập, mà tiêu biểu là Tunisie, Ai Cập, Lybie và hiện đang xảy ra ở Syrie, Miến Điện, nhưng vẫn còn chưa xảy ra tại Việt Nam, là vì rất nhiều nguyên do. Đây tôi chỉ nêu lên một vài nguyên do chính, theo thiên nghĩ của tôi:

I- Vì phe đối lập Cộng sản không có tổ chức, nhiều khi bị lâm vào cảnh: “Nhiệt tình mà không có tổ chức thành ra phá hoại”.

Sự quan trọng của tổ chức, đây là điều mà Tôn Tử và ngay cả Lénine, mặc dầu là người Cộng sản, chúng ta không thích, đã ý thức từ lâu.

Chúng ta thấy Tôn Tử dùng những phụ nữ, tỳ thiếp của vua Hạp Lư, huấn luyện, tổ chức hóa, để trở thành những người bộ chiến sĩ, mà lúc đó chỉ giành cho nam giới.

Chính Lénine nói: “Tổ chức, tổ chức và tổ chức”.

Vậy tổ chức là cái gì?

Theo Tây phương ngữ, chữ “Organisation” đến từ chữ “Organes” có nghĩa là những bộ phận của con người, gồm có đầu (bộ óc), tim, bụng và chân tay. Mỗi bộ phận có một nhiệm vụ riêng, nhưng liên quan, hỗ trợ với nhau. Một con người chỉ có óc tim cũng không được, mà chỉ có bụng, chân tay không cũng không xong.

Chính vì vậy mà khi nói đến tổ chức là người ta nói đến sự huấn luyện, chỉ huy và liên hệ từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

Thật vậy, Tôn Tử đã dùng những mỹ nhân trong cung của vua Hạp Lư gồm 180 người, huấn luyện thành lính, thành tổ chức.

Khi huấn luyện, sắp đặt hàng ngũ xong, Tôn Tử nói: “*Quân đã chỉnh tề, nhà vua có thể xuống coi, rồi tùy nhà vua muốn dùng vào việc gì thì dùng, dầu bảo họ dẫm vào nước vào lửa cũng được.*” (Theo Tôn Ngô Bình pháp - bản dịch Ngô Văn Triện).

Theo tư tưởng Tây phương, với những triết gia như Socrate, Platon và Aristote, những người đã suy nghĩ nhiều về tổ chức, suy nghĩ về việc làm thế nào để tổ chức một xã hội tốt đẹp, sống có hạnh phúc, thì họ đã lấy cách cấu tạo của con người, gồm cái

đầu, bụng và tứ chi rồi suy rộng ra, nhất là Platon.

Theo ông này, một xã hội cũng vậy, cái đầu của một xã hội chính là giai tầng triết gia, luật gia, làm ra những quan niệm sống, những luật lệ căn bản để điều hành xã hội, quan niệm nhà lãnh đạo đồng thời phải là một triết gia (Leader-philosophe), là quan niệm của Platon; tứ chi của xã hội chính là giai tầng quân nhân, chiến sĩ có nhiệm vụ bảo vệ an ninh cho xã hội, bảo toàn lãnh thổ, chống lại sự đe dọa, xâm lấn của ngoại bang; giai tầng làm kinh tế chính là cái bụng của xã hội lo việc sinh sống hàng ngày. Ba giai tầng này hợp tác với nhau, cộng hưởng và hòa hợp với nhau để điều hành xã hội. Chữ Cộng Hòa (la République), có nghĩa là cộng tác và hòa hợp với nhau, và đồng thời là tên quyền sách của Platon, mà nhiều triết gia, nhà tư tưởng chính trị sau này cho rằng những hiến pháp hiện nay, nhưng tư tưởng xã hội chỉ là những bản sao chép của quyền sách này.

Ở đây, chúng ta thấy quan niệm của Socrate, thầy của Platon, của Platon, thầy của Aristote, khác hẳn quan niệm của Karl Marx.

Các ông trên chủ trương hợp tác giai cấp, thay vì đấu tranh giai cấp như Marx.

Kinh nghiệm gần 100 năm áp dụng quan niệm của Marx bị thất bại đã cho chúng ta thấy điều đó.

Ở đây tôi xin mở ngoặc nói về một số sử gia Việt Nam và ngay cả ngoại quốc cho rằng Hồ chí Minh là người cộng hòa; điều này chứng tỏ họ chẳng hiểu gì về lý thuyết, triết lý chính trị. Họ Hồ chủ trương đấu tranh giai cấp, đấu có chủ trương hợp tác giai cấp như Platon, thì làm sao là cộng hòa được.

Trở về vấn đề tổ chức, con người gần như không thể một mình mà làm nên việc lớn, mà cần phải 2, 3 và rất nhiều người khác, nhất là trong lãnh vực đấu tranh chính trị. Vì vậy cần phải có tổ chức, có đường lối đấu tranh để qui tụ người khác.

Chúng ta có thể ví những cố gắng đấu tranh của mỗi cá nhân như những hạt mưa, đường lối đấu tranh như kim chỉ nam, và tổ chức đấu tranh như một dòng suối. Những hạt mưa phải được kim chỉ nam hướng về dòng suối, mới có thể tạo nên sức mạnh, mới có thể cuốn đi những rác rưởi của dòng lịch sử dân tộc, nếu không thì những hạt mưa chỉ ngấm

vào lòng đất, không tạo nên sức mạnh mong muốn.

II- Vì Cộng sản ý thức rõ điều này, nên tìm cách phá hủy tất cả những tổ chức đối lập ngay từ trong trứng nước, theo kiểu: “Đánh rắn phải đánh dẹp đầu”

Thật vậy, vì ý thức rõ vai trò quan trọng của tổ chức, nên Cộng sản đã tìm đủ mọi cách để phá vỡ những tổ chức đối lập, bằng cách cô lập hay tiêu diệt những thành phần lãnh đạo đối lập, hoặc chia rẽ tối đa những người đấu tranh, chẳng khác nào một con người mà không có óc, hay nếu có óc thì không có chân tay.

Chính sách ngu dân hay bắt dân phải nghĩ theo lối lối đã được qui định bởi đảng là như vậy.

Chính vì vậy mà giới lãnh đạo Cộng sản cố biến xã hội loài người thành loài sâu bọ, con người không có đầu óc, chỉ biết sống, mà không biết suy nghĩ hay suy nghĩ theo lối lối định sẵn bởi đảng.

Ông Yakolek, cựu Ủy viên Bộ Chính trị, cố vấn của ông Gorbachev, cha đẻ của chính sách Tái cấu trúc (Pérestroïka) và Trong sáng (Glasnost), đã nói:

“Cộng sản là loài sâu bọ, con mới đẻ đẻ lên xác con già, con già đạp lên con trẻ; nhưng trong đó có con khỏe nhất, leo lên chỗ cao nhất. Tuy nhiên để được như vậy, thì nó đã phải dẫm lên xác không biết bao con khác”.

Chúng ta cứ quan sát 2 đảng Cộng sản còn lại của 2 nước tiêu biểu là Trung cộng và Việt Nam thì rõ: Trung ương đảng, Bộ Chính trị, chúng tìm cách “Trát cứt lên mặt nhau”, như người dân thường nói, người này tố cáo kia tham nhũng, Trương Tấn Sang, Nguyễn Phú Trọng tố cáo Nguyễn Tấn Dũng và ngược lại; cũng như đảng Cộng sản Trung Hoa: Bạc Hy Lai bị tố cáo tham nhũng hối lộ và chuyển nhiều tỷ USD ra ngoại quốc, vợ còn bị tố cáo giết người, ngày hôm nay thì phe cánh của họ Bạc đưa ra những nguồn tin gia đình của Ôn Gia Bảo, đương kim Thủ tướng có gia sản đến gần 3 tỷ đôla, mặc dầu họ Ôn lúc nào cũng tự nhận là trong sạch. Ngay cả người sắp lên chức Chủ tịch đảng là Tập Cận Bình, đã được thăng tiến nhờ thành tích chống tham nhũng tại Chiết Giang, cũng luôn tự nhận mình xuất thân nghèo nàn và trong sạch. Nhưng theo bản tin của Bloomberg, tổng số tài sản của gia tộc ông đến cả 2 tỷ đôla, gồm 376 triệu đầu tư tại nhiều công ty, 1.73 tỷ đầu tư gián tiếp vào các công ty đất hiếm và 20.2 triệu vào một công ty công nghệ khác.

Người này tố cáo người kia,

nhưng thực ra chúng đều là sâu bọ, hại dân, một nước.

Chúng không còn liêm sỉ. Người xưa có câu: "Nhân vô liêm sỉ hà như vật dã!" (Con người không có liêm sỉ thì chỉ là con vật).

Nhìn vào Hội nghị Bộ Chính trị Cộng sản Việt Nam vừa qua, chúng phê bình và tự phê, rồi chúng cùng nhau đưa ra Hội nghị toàn thể Trung ương, nhưng kết quả chúng ta thấy gì: chúng nhận lỗi, xin lỗi rồi chẳng có ai bị kỷ luật. Chuyện này không phải mới đây mà từ thời Phạm Văn Đồng làm thủ tướng, họ Phạm cũng từng nhận lỗi: "Tôi có lỗi, anh có lỗi, chúng ta đều có lỗi" rồi bọn chúng, cá mè một lứa, lại bao che cho nhau, bảo vệ địa vị để tiếp tục hút máu mủ, tham ô tài sản của dân chúng.

Hãy nhìn những nước tự do, dân chủ, có đạo đức, liêm sỉ, như Nam Hàn, mặc dầu mới dân chủ, nhưng đương kim tổng thống, ông Lee Myung-bak, vào tháng 7-2012 đã phải xin lỗi trước quốc dân vì anh trai đang bị điều tra về tham nhũng với số tiền là 525.000 \$, vì sự kiện này đã làm xấu đi hình ảnh của đất nước. Chúng ta cũng không quên vào năm 2009, cựu tổng thống Nam Hàn, ông Roh Moo Hyun, đã nhảy xuống vực sâu tự tử sau khi biết được phu nhân ông đã nhận hối lộ 1.224.000 \$.

Tinh thần liêm sỉ là như vậy.

Trong khi đó giới lãnh đạo Cộng sản Tàu và Việt xin lỗi dân không biết bao nhiêu lần, nhưng tội nào vẫn tặc tặc đó.

Chính vì vậy mà người dân Việt có câu ca dao: "*Sửa sai thì cứ sửa sai. Sửa thì cứ sửa, sai thì cứ sai*"

Tuy nhiên nên nhớ, lâu dài mọi thứ sẽ được phơi bày ra ánh sáng, không có một tội lỗi nào có thể bỏ qua và không bị xét xử: nếu người khác quên, thì chính người gây tội sẽ nhớ; nếu tòa án công cộng, pháp lý không xét xử, thì tòa án lương tâm sẽ xét xử.

Ngoài những thảm họa do Cộng sản gây ra cho quốc gia và dân tộc, cố tình ngăn chặn cuộc cách mạng tự do, dân chủ xảy ra, nhìn con người và xã hội Việt Nam, chúng ta còn thấy những khuyết điểm sau và cũng là trở lực ngăn cản cách mạng:

Đó là truyền thống quân chủ phong kiến "Trên đội dưới đạp", "Học để có bằng cấp, để làm quan", ngày hôm nay thì "Khiếp sợ quan quyền", những thứ này đã quá ăn sâu vào đầu óc dân Việt.

Một nhà tư tưởng chính trị, cách mạng có nói: "*Để làm cách mạng thì cần đến giai tầng bình dân; nhưng để cho cách mạng thành công, thì cần*

đến giai tầng sĩ phu, trí thức".

Giai tầng bình dân Việt Nam hiện nay đã trở thành "Vô cảm", "Bị thối", không có phản ứng. Phải chăng đã quá ê chề sau một thời gian dài chiến tranh và bị phình gạc bởi Cộng sản, và ngày hôm nay chỉ biết ăn chơi và hưởng thụ.

Không nói đâu xa, ngay đến những người Việt ở hải ngoại, mới ngày nào vượt biên, con hay vợ bị hải tặc hãm hiếp, chết dờ, sống dờ, ngày hôm nay có tý tiền, đã trở về Việt Nam tìm thú vui, mang tiền tiếp máu cho Cộng sản.

Giai tầng trí thức thì phần lớn là trí thức bằng cấp, học để được ra làm quan, theo kiểu "Chưa đỗ ông nghè, đã đe hàng tổng", trên đội dưới đạp, ngày xưa thì đội triều đình, ngày nay thì đội bạo quyền, chân thì đạp dân, mặc kệ dân, theo kiểu chủ nghĩa "Mackeno" (mặc kệ nó) nói chỉ đến hướng dẫn, tổ chức dân làm cách mạng.

Cộng thêm vào đó có bản tính của chính người dân Việt:

Người Việt chúng ta: kiến thức thì nông cạn, nhưng lúc nào cũng tự cho mình hiểu biết mọi sự, mọi việc, lấy những cái khôn vặt làm sự hiểu biết chính; thua kém mọi người, nhưng lúc nào cũng tự nghĩ mình hơn mọi người; nặng vì tình, nhẹ về lý, vì vậy phần lớn cách suy nghĩ, hành động thường được đo bằng thước "trực giác nóng lạnh, tình cảm giận hờn"; lúc đầu thì vồn vã thắm thiết, nhưng sau thì cắn quai lẫn nhau; giữa những người Việt, ít có những chương trình, kế hoạch lâu dài, trong đủ mọi lãnh vực, ngay cả buôn bán, thám hiểm, du lịch, nên khó đi đến tổ chức lâu bền. Có lẽ vì vậy mà trong nền văn học Việt Nam, chúng ta chỉ thấy những nhà văn, nhà thơ, tả tình, tả cảnh, chứ không thấy những nhà tư tưởng về chính trị, xã hội, những triết gia.

Người Việt chúng ta có một bản năng sinh tồn rất mạnh: gặp khó khăn nào cũng cố vượt qua, gặp hoàn cảnh nào cũng cố thích ứng, nhưng một khi khó khăn được khuất phục, hoàn cảnh được thích ứng, thì đã vội tự mãn. Có lẽ vì vậy mà người Việt thành công nhiều ở mức độ trung bình; nhưng ít có ai vượt trội hẳn lên ở mức độ cao.

Và từ đó, một câu hỏi đến với chúng ta: Làm thế nào để cách mạng tự do, dân chủ sớm đến Việt Nam?

Câu trả lời: Đó là hãy cách mạng bản thân trước tiên, sau mới cách mạng xã hội.

Cách mạng bản thân đây là khắc phục tất cả những thói hư, tật xấu,

những khó khăn gặp phải, phải sống can đảm, không sợ hãi bạo quyền, sống lạc quan, luôn tin rằng đời sống của chính mình, của gia đình mình, của dân tộc mình sẽ mỗi ngày một tốt đẹp hơn, thay vì lúc nào cũng bị quan, than thân trách phận chán, rồi đi đến chỗ trách người khác, không thể tạo dựng được tổ chức, hay vì có tinh thần "Không ăn thì đập đổ", mới cùng nhau gây dựng lên một tổ chức, nay chỉ vì một sự bất đồng nhỏ, đã đập đổ, vứt bao công trình đã gây dựng trước đây xuống sông, xuống biển.

Để tạo ra tổ chức, một trong những điều kiện chính là những người thành lập, nhất là lúc đầu, phải có tinh thần kỷ luật tự giác.

Có lẽ đây là điều thiếu sót lớn của nhiều người Việt chúng ta, chỉ thích kỷ luật áp đặt, do ông chủ, do bạo quyền đưa xuống, hoặc áp đặt cho người khác, chứ không thích tự áp đặt cho mình kỷ luật. Vì vậy, người Việt chúng ta phần lớn thích đi làm công hơn là tự mình làm chủ.

Sống đạo đức, can đảm, lạc quan, độc lập và hy vọng, đó chính là đức tính của con người dân chủ.

Và chỉ khi nào mỗi người Việt chúng ta đều thấm nhuần được những đức tính đó, thì cuộc cách mạng dân chủ, tự do, nhân quyền mới sớm đến với Việt Nam,

Vì tôn trọng nhân quyền bắt đầu bằng tôn trọng quyền của chính mình, không sống hèn hạ, khiếp sợ, để cho những quyền căn bản của mình bị cường quyền chà đạp, sống vô lương tâm, vô liêm sỉ, vô trách nhiệm, miễn sao yên thân, theo kiểu chủ nghĩa "mặc kệ nó" của một số trí thức ở trong và ngoài nước, hay: "Nhà hàng xóm cháy thì kệ họ, miễn nhà mình không cháy là được rồi".

Chính vì vậy, mà khi mới nhậm chức vào năm 1978, Đức Giáo hoàng Jean-Paul II, về viếng thăm quê hương, đã đọc một bài diễn văn trước dân tộc Ba Lan, trong đó có mấy câu quan trọng sau: "*Hãy can đảm, đừng sợ hãi và hãy hy vọng!*"

Câu nói này đã là một trong những nguyên do chính đưa đến cuộc cách mạng dân chủ, nhân quyền tại Ba Lan.

Paris ngày 06/11/2012

Chu Chi Nam

danlambaovn.blogspot.com

Cơ chế ăn thịt người: Đồng loại và đồng chí

Lê Trọng Hiệp 04-11-2012

Ngày 23-10-2012 Thông tấn xã Việt Nam phát đi bản tin “Vụ Tiên Lãng: Nguyễn phó chủ tịch Nguyễn Văn Khanh bị tạm giam” với nguyên văn như sau:

“Tin từ Công an Tp. Hải Phòng cho hay, ngày 22-10, văn phòng cơ quan Cảnh sát điều tra Công an Tp. Hải Phòng đã mời ông Nguyễn Văn Khanh, nguyên phó chủ tịch huyện Tiên Lãng đến trụ sở Công an thị trấn Tiên Lãng để tổng đạt quyết định khởi tố bị can và bắt tạm giam.

Ông Nguyễn Văn Khanh bị tạm giam 4 tháng về tội “hủy hoại tài sản”.

Trước đó, ngày 5-1-2012, UBND huyện Tiên Lãng thực hiện việc cưỡng chế tài sản tại khu vực đầm nuôi trồng thủy sản của ông Đoàn Văn Vươn, ở xã Vinh Quang, huyện T. Lãng do đã hết thời hạn cho thuê.

Tuy nhiên, ông Đoàn Văn Vươn đã có hành vi chống người thi hành công vụ làm 6 chiến sĩ công an và quân đội bị thương.

Ngày 6-1, ngôi nhà của ông Đoàn Văn Quý (em trai ông Đoàn Văn Vươn) không nằm trong khu vực cưỡng chế nhưng đã bị phá bỏ.

Đến ngày ngày 8-2, Công an Tp. Hải Phòng đã ra quyết định khởi tố vụ án “Hủy hoại tài sản” để điều tra vụ phá nhà ông Đoàn Văn Quý.

Liên quan đến vụ việc này, ngày 7-2, thành ủy Hải Phòng quyết định đình chỉ công tác đối với ông Nguyễn Văn Khanh.

Hết thời gian bị đình chỉ, ông Khanh được bố trí làm chuyên viên văn phòng UBND huyện Tiên Lãng cho đến thời điểm bị bắt tạm giam.

Ngay sau khi tổng đạt quyết định khởi tố và bắt giam đối với ông Khanh, cơ quan công an đã tiến hành khám xét nơi ở của ông Khanh tại thị trấn Tiên Lãng, huyện Tiên Lãng.”

Đây là diễn biến mới trong vụ cưỡng chế Tiên Lãng và, thêm một lần nữa, thực tế đã chứng tỏ rằng cơ chế công quyền của chế độ Cộng sản tại VN là một cơ chế “ăn thịt người”.

Ăn thịt người

Nhưng tại sao con người có thể ăn thịt đồng loại?

Trước hết phải nhìn vào loài thú. Trừ một vài ngoại lệ như chó sói, đa số loài thú ăn thịt chỉ ăn thịt các con thú khác loài, thí dụ hổ không ăn thịt hổ, sư tử không ăn thịt sư tử. Người tiền sử cũng vậy: họ ăn thịt người nhưng chỉ ăn thịt người khác bộ lạc. Như thế họ ăn vì cho rằng con mỗi “khác loài” với mình, là giống loài

đang “cạnh tranh sinh tồn” với mình, giành rừng, giành núi với mình!

Đó là ăn thịt nghĩa đen, còn “ăn thịt” theo nghĩa bóng nữa: đối xử với đồng loại của mình như thể một sinh vật khác loài!

Trong “Nhật ký người điên”, nhà văn Lỗ Tấn đã nhận xét rằng văn hoá Khổng giáo của Trung Quốc là một thứ văn hoá “ăn thịt người”. Lỗ Tấn là nhà văn khuyh nã và vì ông qua đời năm 1936 nên không thấy rằng những phần tử “tả” nhất trong xã hội hiện đại TQ đã đẩy cái “văn hoá ăn thịt người” ấy lên mức cao nhất.

Văn hoá Khổng giáo kiểu Tống Nho đùn đẩy con người đi đến chỗ “ăn thịt” nhau nhưng ít ra vẫn “giữ lấy lễ”, không cạn tâu ráo máng với nhau trước các ràng buộc đạo lý hay giềng mối đạo lý.

Người ta có thể “ăn thịt” kẻ lạ nhưng khó mà vượt qua những ràng buộc gia đình, thân tộc, bè bạn hay ràng buộc ân tình. Tuy nhiên Mao Trạch Đông đã làm thay đổi hẳn điều này. Thu tóm được quyền lực trong tay và áp dụng các phương pháp đấu tố chỉnh huấn sắt máu, họ Mao đã xây dựng một “hệ thống ăn thịt người” chặt chẽ từ trên xuống dưới.

Trong tiểu luận “Consuming Counterrevolution: The Ritual and Culture of Cannibalism in Wuxuan, Guangxi, China, May to July 1968” đăng trên tạp san Comparative Studies in Society and History số 37 tháng 1-1995, học giả Donald S. Sutton đã gọi đích danh trò đấu tố trong cuộc Cách mạng Văn hoá là những “nghi thức ăn thịt người”.

Các trò đấu tố này được xem như là “nghi thức ăn thịt người” vì, theo chủ trương của Mao, những thành phần được diễn tả là “hữu khuyh nã”, “chậm tiến”, “phản cách mạng” hay “kẻ thù của nhân dân” đã bị đối xử như loài thú, không còn xứng đáng làm người, không cùng chủng loại với “nhân dân”. Họ bị đội mũ rơm trên đầu, đeo bảng ô nhục giữa chốn công cộng.

Các biện pháp mà họ Mao áp dụng ở Trung Quốc đã được đám học trò Hồ Chí Minh, Trường Chinh, Hoàng Xuân Việt “phát huy sáng tạo” ở Việt Nam từ thời chỉnh huấn, đấu tố và truyền bá cho chẳng có khác gì “ăn thịt người”.

Để “thành công” hay thậm chí đơn giản chỉ để tồn tại, để yên thân sống giữa cái hệ thống chặt chẽ ấy thì người ta không thể không ăn thịt

người, không thể không chai lì và đứng đưng trước cái ác.

Trong một cơ chế như thế thì những cán bộ - đảng viên từ cấp cao nhất có thể xấu, có thể sai lầm, có thể có khuyết điểm, có thể tham nhũng nhưng họ không thể khác với đồng loại hay đồng chí của mình.

Để hiểu trường hợp Nguyễn Văn Khanh, chúng ta hãy nhìn lại những nhân vật đi trước.

Trần Xuân Bách và Nguyễn Tấn Dũng

Trần Xuân Bách (1924–2006), tên thật là Vũ Thiện Tuấn, đồng hương Nam Định với Lê Đức Thọ, từng hào chủ trương cải cách cả chính trị lẫn kinh tế để cứu văn đất nước trong đầu thập niên 90.

Tuy nhiên, giới bảo thủ trong đảng lo sợ những hậu quả mà cải cách chính trị này có thể mang đến cho mình. Do đó họ quay sang bám vào Trung Quốc dẫn đến tình trạng phụ thuộc toàn diện vào ngày hôm nay.

Trần Xuân Bách (TXB) từng làm bí thư tỉnh ủy các tỉnh Nam Định, Sơn Tây, Nam Hà rồi làm Trưởng ban Tôn giáo Trung ương, Chánh Văn phòng Trung ương đảng. TXB đảm nhiệm chức vụ phó chính ủy Bộ chỉ huy chiến dịch tấn công Campuchia năm 1979 và sau đó làm trưởng ban B68 do Lê Đức Thọ trực tiếp lãnh đạo, chịu trách nhiệm cố vấn bộ máy chính quyền Cambodia do Việt Nam dựng lên. Năm 1982 Trần Xuân Bách được thăng lên làm Bí thư Trung ương đảng và bốn năm sau (1986) được bầu vào Bộ Chính trị (BCT).

Trở thành một trong mười nhân vật quyền lực nhất nước, TXB nổi lên như nhân vật “trí thức” nhất, đọc được tiếng Anh, nói và viết thành thạo tiếng Pháp. Vì lẽ đó TXB được giao nhiệm vụ phụ trách công tác đối ngoại, chủ yếu là quan hệ với các nước XHCN và về sau chuyển lãnh đạo Ban Văn hóa Tư tưởng TW.

Đó là lúc khối XHCN sụp đổ tại Đông Âu và Liên Xô từ năm 1989 đến 1991, TXB được BCT giao nhiệm vụ nghiên cứu về lý luận và tổng hợp cho đảng nguyên nhân gây ra sự sụp đổ này.

Những gì mà TXB “tổng kết” lại trái với những điều mà hệ thống quyền lực Cộng sản muốn nghe: đa nguyên, đa đảng, cải tổ kinh tế phải đi đôi với cải tổ chính trị.

Theo TXB thì đảng không thể kiểm soát thông tin một cách tuyệt đối: cách duy nhất để khỏi bị dòn vào chân tường như Đông Âu là đối mặt với thực tế, là công khai hóa như Gorbachev ở Liên Xô. TXB chỉ ra cuộc cách mạng thông tin đang bùng

nỗ và nhấn mạnh rằng chính quyền cần phải khai thác thông tin để nâng cao hiệu quả lao động.

Trên thực tế thì từ năm 1986–1989, thời Nguyễn Văn Linh là tổng bí thư, xã hội Việt Nam đã có sự thay đổi đáng kể theo đường lối của Gorbachev. Thế nhưng khi bức tường Bá Linh sụp đổ vào năm 1989, các lãnh tụ Cộng sản Đông Âu bị hạ bệ nhục nhã và thậm chí còn bị hành quyết một cách tàn khốc như Ceausescu ở Rumani, giới lãnh đạo cộng sản VN đâm ra hoang mang, lo sợ. Họ trở nên bảo thủ hơn bao giờ hết và để duy trì quyền lực của mình, họ đã quay sang bám vào Trung Quốc, bất kể lúc đó Hiến pháp của họ (1983) đã ghi rõ Trung Quốc là “kẻ thù trực tiếp và nguy hiểm”.

Tháng 03-1990 đảng triệu tập Hội nghị Trung ương thứ 8 để “đấu tố” TXB. TXB bị khai trừ khỏi BCT và Trung ương đảng và sau đó phải sống trong sự theo dõi gắt gao. Chỉ ba tháng sau (6-1990) thì các nhà lãnh đạo cao cấp bí mật đến Thành Đô cầu hòa, và tại đây đã bị Trung Quốc sử dụng như một thứ bàn đạp để lấy điểm với Tây phương về vấn đề Cambodia, giữa lúc họ còn đang bị cấm vận vì vụ đàn áp tại Thiên An Môn 1989.

Nhưng chính tai nạn ngoại giao đó đã giúp giới bảo thủ bám chặt quyền lực và đẩy Việt Nam đi sâu vào sự phụ thuộc với Trung Quốc.

So sánh TXB với Nguyễn Tấn Dũng (NTD) hôm nay chúng ta thấy gì? TXB chưa gây ra một sai lầm tai hại nào trong quản lý và chính sách. Ông ta chỉ đề ra một chính sách phát triển để theo kịp thời đại, thế nhưng chính sách có thể sẽ đe dọa độc quyền cai trị của đảng.

Do đó ông đã bị các ủy viên trung ương đảng khác xem như một thứ “khác loài”. Nhưng cũng lúc đó, để bảo vệ XHCN, nghĩa là bảo vệ quyền lực của mình, họ đã quay sang lay lắt để được gọi “kẻ thù trực tiếp và nguy hiểm” là đồng chí!

Còn Nguyễn Tấn Dũng thì sao?

Họ Nguyễn va vấp đủ thứ sai lầm: đẩy kinh tế vào vòng lao đao khiến nền an ninh quốc gia trở nên tổn thương hơn bao giờ hết với các dự án làm ăn với Trung Quốc, bao che để thân nhân và vây cánh bòn rút tài nguyên quốc gia. Thế nhưng NTD đã không làm gì tổn hại đến cơ chế, đến quyền lợi của giai tầng thống trị. NTD không từ bỏ thủ đoạn nào để đè bẹp các tiếng nói dân chủ, thậm chí sử dụng thủ đoạn “bao cao su đã qua sử dụng” để phục vụ cho mục đích này.

NTD phạm những lỗi tày đình

nhưng NTD là kẻ thù của dân chủ, và Dũng vẫn còn là “đồng loại” của các ủy viên chăm chăm o bế quyền lợi và quyền lực của mình, bất kể vận nước đến đâu.

Đền Nguyễn Văn Khanh

Địa danh “Tiên Lãng” từng là cái tên nóng trên báo chí Việt ngữ trong và ngoài nước.

Sự việc này khiến dư luận báo chí chú ý. Sau khi vạch ra nhiều sai trái của chính quyền huyện Tiên Lãng, họ nhắc lại vụ án Nọc Nạn tương tự thời Pháp thuộc và nêu ra sự công minh của chính quyền Thực dân.

Vụ án được báo chí Nam Kỳ thời ấy bốc trần đến tận cùng sự thật và được toà án thuộc địa xét xử một cách “khẩu phục tâm phục”. Nhắc lại vụ án này, họ đặt vấn đề: liệu nền báo chí và tư pháp xã hội chủ nghĩa có đủ dũng khí và sự vô tư để xử sự công bằng và hợp tình hợp lý với người nông dân như thời Pháp thuộc hay không? Đây được xem là một thí dụ cho những bất cập của Luật Đất đai và sự lộng hành của các cường hào đồ khi lạm dụng những điểm bất cập này để trục lợi.

Cho tới nay hầu hết báo chí tại VN đều lên án “chính quyền huyện”, lên án âm mưu tư lợi và phá hoại kinh tế cũng như trò giấu nhem sự thật qua các trò “kiểm duyệt báo chí” của chính quyền huyện Tiên Lãng.

Nhưng thực chất cái gọi là “chính quyền huyện” ở đây chỉ là một “nhóm lợi ích” quanh bí thư huyện ủy Bùi Thế Nghĩa và hai anh em: Lê Văn Hiền chủ tịch huyện và Lê Văn Liêm, chủ tịch xã Vinh Quang, nơi xảy ra vụ cưỡng chế.

Nhân vật chính là Đoàn Văn Vươn, xuất thân từ một “gia đình cách mạng”, từng đi bộ đội, có bằng kỹ sư nông nghiệp. Sau khi xuất ngũ năm 1986, ông Vươn đã kiên trì bỏ ra hàng chục năm lấp đầy một khoảng đất tương đương 70 héc ta tại đầm Cống Rộc thuộc xã Vinh Quang, nào là đắp đê và đê trồng rừng ngăn sóng, bảo vệ cái đầm do ông và hàng trăm gia đình khác thuê của huyện để nuôi cá tôm. Nhờ thành tích này nên ông Vươn đã được báo chí nhà nước ca ngợi, xem là “kỳ nhân” làm thay đổi bộ mặt cả một vùng biển.

Tuy nhiên sóng gió lại nổi lên khi bộ ba Nghĩa - Hiền - Liêm thềm thuồng vùng đất này.

Theo Nghị định 28-08-1999 thì gia đình ông Vươn có quyền sử dụng phần đất này cho đến ngày 9-4-2017, tính từ ngày huyện giao đất. Trong trường hợp huyện “ăn gian”, chỉ “tính” từ ngày “Luật Đất đai có hiệu lực”, tối thiểu cũng phải đến ngày 15-10-2013

mới hết hạn. Thế nhưng tỉnh đang thành lập dự án xây phi trường tại đây, do đó đất sẽ lên giá ào ào, họ muốn đón đầu thời cơ.

Huyện đã ra lệnh thu hồi và không đền bù cho ông Vươn và nhiều chủ đầm khác. Tức thì phó chủ tịch Nguyễn Văn Khanh phản đối việc này, viện lẽ làm vậy là phá hoại kinh tế và bất công với người dân: họ đang yên ổn làm ăn, có sao lại đuổi ra đường và bê đi cái cần câu com.

Tuy nhiên thế của “nhóm lợi ích” Nghĩa - Hiền đang mạnh, ông Khanh không làm gì được.

Trước “chính sách” của huyện, ông Vươn và các chủ đầm khác kiện chính quyền huyện ra tòa. Thoạt đầu toà huyện xử huyện thắng và họ kiện lên tỉnh. Thấy huyện trái rành rành, toà này ra lệnh phải hoà giải. Hiểu rằng không thể thắng nên “huyện” bắt đầu giờ trở lưu manh.

“Huyện” cam kết rằng nếu ông Vươn không kiện, chịu rút đơn, huyện sẽ tiếp tục cho thuê hoặc giao đất. Tin “huyện” ông Vươn rút đơn, nhưng khi đơn rút rồi thì “huyện” lật lọng, triệu tập ông Vươn ra trụ sở xã để “tổng đạt quyết định cưỡng chế thu hồi”. Tuy nhiên ông Vươn không chịu ký và mang giấy tờ lên cấp trên khiếu kiện lần nữa.

Khoảng 7g30 sáng 5-1-2012, khi ông Vươn đã mang giấy tờ đến trụ sở Viện Kiểm sát thành phố kêu cứu từ sáng sớm thì chính quyền Tiên Lãng đưa “lực lượng cưỡng chế” đến để tịch thu đầm thủy sản của ông Vươn.

Để “chơi” lại kẻ đã dám phản đối mình, chủ chơi đôn đốc: giao cho ông Nguyễn Văn Khanh làm trưởng ban cưỡng chế.

Nhưng sự việc địa phương này lại biến thành một sự kiện quốc gia và thu hút sự chú ý của quốc tế. “Lực lượng” tiến vào thì mới biết đây là một trận địa, do em trai của ông Vươn là Đoàn Văn Quý bày bố. Trên lối đi duy nhất vào nhà là rơm rạ đã gắn bom xăng, kíp nổ của quả mìn làm bằng bình gas lớn đã bị kích hoạt, tuy nhiên bình gas không phát nổ nên chỉ hất văng 2 công an viên. Sau đó thì súng hoa cải từ trong nhà bắn ra khiến trưởng Công an huyện cùng 5 công an - bộ đội bị thương.

Huyện xin tăng viện. Hàng trăm công an - bộ đội chia thành 3 mũi, sử dụng cả lựu đạn cay dọn đường, nhưng khi tiến vào bên trong thì chỉ thấy căn nhà trống.

Lực lượng đập nát căn nhà, thế nhưng đây là căn nhà ông Đoàn Văn Quý, không nằm trong phần diện tích 19.3 ha mà huyện muốn “cưỡng chế”.

Lúc đó báo chí nhấn mạnh đến

GIỮ NGUYÊN ĐIỀU 4 thì sửa Hiến pháp làm gì ?

Phạm Trần 06-11-2012

yếu tố pháp lý: lực lượng cưỡng chế chỉ thu hồi đầm tôm, hoàn toàn không có quyền phá nhà, ai chịu trách nhiệm?

Sau đó vài ngày, trong thư khiếu nại vụ phá nhà, vợ con ông Đoàn Văn Vươn cho biết họ đã được ông Khanh bảo vệ nhưng bất thành và không hề oán trách ông Khanh trong vụ cưỡng chế. Cùng lúc đó, Liên chi hội thủy sản Hải Phòng cũng có văn bản gửi các cơ quan hữu trách bảo vệ ông Nguyễn Văn Khanh.

Thế nhưng chỉ khoảng 9 tháng sau, CA Hải Phòng ký lệnh bắt ông Nguyễn Văn Khanh với tội phá nhà!

“Đại đội ủy viên”

Ở tầm mức quốc gia, quyền lợi của đảng “tập trung” ở con số 175 ủy viên trung ương, tức khoảng hơn một “đại đội”.

Do ngu dốt, do lỡ tay hay cố tình mà làm điều xấu, thậm chí gây đại họa quốc gia nhưng họ không đi ngược lại quyền lợi của cả “đại đội”, kẻ đó có thể được tha thứ, bất chấp mọi tiêu chí công lý. Đó là trường hợp của Ng. Tấn Dũng, tức “Đồng chí X”.

Ngược lại, nếu một ủy viên nào đó dám đặt quyền lợi của trên 80 triệu người dân lên trên quyền lợi của “đại đội ủy viên”, họ sẽ bị cả “đại đội” xem là kẻ khác loài.

Ở tầm mức địa phương, bản chất của vấn đề vẫn như vậy. Ông Ng. Văn Khanh đã vì quyền lợi của các gia đình nuôi tôm mà đi ngược lại quyền lợi của bộ sậu Nghĩa - Hiền, ông ta bị xem là kẻ khác loài và do đó bị bộ sậu này “ăn thịt” theo cách của họ.

Nhưng quyền lợi của bộ sậu Nghĩa - Hiền - Liêm lại gắn chặt với quyền lợi của Bí thư thành ủy Hải Phòng Nguyễn Văn Thành, do đó mới có lệnh bắt từ Công an Hải Phòng.

Mà quyền lợi của bí thư thành ủy này lại gắn chặt với đến quyền lợi của “Đồng chí X”: trong Hội nghị trung ương vừa qua, trong những lá phiếu cứu “Đồng chí X” thoát nạn chắc chắn có lá phiếu của viên bí thư này.

Thế có nghĩa chúng vẫn tồn tại, vẫn hành xử ngang trái vì chúng là đồng loại của nhau, bầu quanh cái đại đội ngồi trên đầu trên cổ nhân dân.

Còn những ai dám đứng về phía nhân dân, về phía lương tri sẽ bị chúng đê ra ăn thịt.

Đừng kể là “nhân dân”, một “nhân dân” bé bỏng như nữ sinh viên Phương Uyên: chỉ một bài thơ cảm thù Trung Quốc xâm lược thôi, sinh viên này đã bị bộ máy công quyền này bị mật bắt cóc, di lý từ Sài Gòn đến tận Long An, khi bị phanh phui thì vu cáo cho tội rải truyền đơn!

Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng, Trưởng ban soạn thảo sửa đổi Hiến pháp của nhà nước Cộng sản Việt Nam đã tạt gáo nước lạnh vào mặt toàn dân khi quyết định “*vấn thống nhất giữ nguyên điều 4 Hiến pháp về vai trò lãnh đạo của Đảng*”.

Ông Hùng nói : “*Đây là những điểm rất mới, được thống nhất rút ra sau quá trình thảo luận. Thứ tự một số điều khoản khác trong Hiến pháp có thể thay đổi, riêng vị trí của “điều 4” vẫn phải được giữ nguyên.* (Viet namNet, 6-11-2012)

Theo ban soạn thảo thì Điều 4 mới sẽ khẳng định: “*Đảng CSVN, đội tiên phong của giai cấp công nhân, đồng thời là đội tiên phong của nhân dân lao động và của dân tộc Việt Nam, đại biểu trung thành lợi ích của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc, theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. Đảng gắn bó mật thiết với nhân dân, phục vụ nhân dân, chịu sự giám sát của nhân dân, chịu trách nhiệm trước nhân dân về những quyết định của mình. Các tổ chức của Đảng và đảng viên hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật*”.

Trong khi đó Điều 4 cũ của Hiến pháp 1992 viết : “*Đảng Cộng sản Việt Nam, đội tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành quyền lợi của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc, theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. Mọi tổ chức của Đảng hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật*”.

So sánh 2 Điều thì trong Điều mới, nhóm chữ “*đội tiên phong*”, nếu được hiểu là “*đội quân đi đầu*” đã được nhóm soạn thảo cho đảng quyền dẫn dắt không những thành phần “*công nhân*” mà cả “*nhân dân lao động và của dân tộc Việt Nam*”. Cũng trong Điều này, tính “*tham lam*” và “*bao biện*” của điều 4 cũ được lập lại cho đảng thêm quyền làm “*đại biểu*” của *giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc... là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội*.”

Đọc đến đây cũng như đã phải đọc nhiều lần bởi người dân qua nhiều thế hệ sống dưới chế độ được tuyên truyền là “*nhà nước pháp quyền*”, nhưng thực tế không được pháp luật bảo vệ, thì ai cũng phải

chóng mặt và tự hỏi : Ai đã phong cho đảng tước hiệu “*đội tiên phong*” và “*lãnh đạo Nhà nước và xã hội*” ?

Từ ngày có đảng năm 1930 đến năm 2012 là 82 năm mà có bao giờ người dân Việt Nam tự động bỏ phiếu hay được đảng tổ chức hỏi ý kiến cho đảng dẫn dắt hay lãnh đạo đất nước đâu ? Đảng đã tự cho mình các quyền này rồi cũng tự ra lệnh cho các đảng viên là Đại biểu của Quốc hội do đảng dựng lên viết vào Hiến pháp vai trò của đảng rồi bắt dân phải chấp nhận thì có độc tài không ?

Như vậy thì có hợp pháp và hợp tình hợp lý không chứ chưa vội nói đến “*hợp lòng dân*” !

Ngoài ra đảng còn ép dân phải chấp nhận “*chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh*” của đảng chứ chắc gì dân đã muốn thế ?

Chẳng những thế, đảng còn dám viết mà không hỏi ý dân rằng : “*Đi lên chủ nghĩa xã hội là khát vọng của nhân dân ta, là sự lựa chọn đúng đắn của Đảng Cộng sản Việt Nam và Chủ tịch Hồ Chí Minh, phù hợp với xu thế phát triển của lịch sử*.”

Hay: “*Xã hội xã hội chủ nghĩa mà nhân dân ta xây dựng là một xã hội: Dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh; do nhân dân làm chủ... có Nhà nước pháp quyền xã hội chủ nghĩa của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân do Đảng Cộng sản lãnh đạo; có quan hệ hữu nghị và hợp tác với các nước trên thế giới....*” (Trích Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội (Bổ sung, phát triển năm 2011))

Tòan là những câu chữ đảng đã “*nhét vào mồm dân*” như thế thì “*nhân dân làm chủ*” ở chỗ nào trong cuộc sống của họ, hay là khi đã quyết “*nhà nước quản lý*” thì có quyền “*bảo hộ*” luôn cả cuộc đời người dân ?

AI CHO GIÁM SÁT ?

Thế rồi trong Điều 4 của Hiến pháp mới, sau khi đã “*tự ý lãnh đạo*”, đảng lại đem mình “*gắn*” vào dân và bảo dân hãy “*giám sát tôi đi*” thì người dân nào dám đẩy đảng ra khỏi cửa nhà mình ?

Điều này viết rằng : “*Đảng gắn bó mật thiết với nhân dân, phục vụ nhân dân, chịu sự giám sát của nhân dân, chịu trách nhiệm trước nhân dân về những quyết định của mình*.”

Nhưng kinh nghiệm lịch sử đã để lại và còn đang diễn ra bằng chứng nhân dân chẳng có quyền gì với đảng

ráo trộn. Nhưng khi đảng không làm được hay làm hỏng thì cứ việc “nhận lỗi” là huê cả làng, chửi ai dám truy kích “trách nhiệm” với đảng, nếu muốn yên thân !

Các hội đoàn chính trị, xã hội, văn hóa, tôn giáo, ngành nghề được gọi là của nhân dân và do dân thành lập có chân trong Mặt trận Tổ quốc VN (MTTQ), một tổ chức chính trị của đảng, theo luật, có quyền giám sát đảng, nhà nước và cán bộ, đảng viên nhưng “không có quy chế để giám sát và có ai cho phép giám sát đâu” !

Nếu có ai muốn biết công tác “giám sát, phản biện” của Mặt trận Tổ quốc và của người dân được thi hành đến đâu trong cơ chế Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam thì cứ đến hỏi hai ông Phạm Thế Duyệt, nguyên Ủy viên Bộ Chính trị hai khoá VII và VIII, nguyên Chủ tịch MTTQ hay ông Huỳnh Đám, đương kim Chủ tịch MTTQ thì sẽ biết.

Nhưng trong khi chờ đến nhà hai ông này thì mọi người hãy nghe ông Nguyễn Ngọc Sang, Trưởng ban Dân chủ - Pháp luật, Ủy ban MTTQ thành phố Cần Thơ nói với Quốc Trung của báo Đại Đoàn Kết, cơ quan ngôn luận của MTTQVN: “Người dân thực hiện quyền giám sát, phản biện chưa hiệu quả vì chính quyền các cấp, các ngành chưa tạo điều kiện để người dân thực hiện các quyền này. Đây là thực trạng chung không chỉ ở TP. Cần Thơ mà cả khu vực ĐBSCL, thậm chí là cả nước.” (7-11-2012)

Tại sao các cấp chính quyền lại không muốn nghe người dân phản biện hay chịu sự giám sát việc làm của mình ?

Ông Sang bảo : “Theo tôi trước tiên là vấn đề về nhận thức của phần lớn người dân chưa hiểu được mình có các quyền, trong đó có quyền giám sát, kiểm tra, kiến nghị, phản biện. Trong khi đó, chính quyền và cấp ủy địa phương cũng chưa thực sự quan tâm tới việc tuyên truyền giải thích cho người dân để họ biết có các quyền này. Bên cạnh đó cũng có một số người dân biết mình có các quyền này nhưng lại không dám giám sát, không dám kiến nghị vì sợ va chạm, sợ bị trừ dập. Tuy nhiên cũng có người muốn đóng góp, kiến nghị nhưng không biết kiến nghị ở đâu, có cơ quan nào giải quyết kiến nghị của mình hay không.”

Cũng nên biết, Luật MTTQVN ngày 12-06-1999 đã nói rõ: “Mặt trận Tổ quốc Việt Nam là bộ phận của hệ thống chính trị của nước CHXHCN Việt Nam do Đảng CSVN lãnh đạo, là cơ sở chính trị của chính quyền nhân dân, nơi thể hiện ý chí, nguyện vọng,

tập hợp khối đại đoàn kết toàn dân, phát huy quyền làm chủ của nhân dân, nơi hiệp thương, phối hợp và thống nhất hành động của các thành viên, góp phần giữ vững độc lập dân tộc, chủ quyền quốc gia, toàn vẹn lãnh thổ, thực hiện thắng lợi sự nghiệp công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước vì mục tiêu dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, văn minh.”

Trách nhiệm thì khá nặng nề mà nhiệm vụ cũng không phải nhẹ. Vì vậy Điều 2 của Luật này đã quy định : “Mặt trận Tổ quốc Việt Nam có nhiệm vụ tập hợp, xây dựng khối đại đoàn kết toàn dân, tăng cường sự nhất trí về chính trị và tinh thần trong nhân dân; tuyên truyền, động viên nhân dân phát huy quyền làm chủ, thực hiện đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng, nghiêm chỉnh thi hành Hiến pháp và pháp luật, giám sát hoạt động của cơ quan nhà nước, đại biểu dân cử và cán bộ, công chức nhà nước; tập hợp ý kiến, kiến nghị của nhân dân để phản ánh, kiến nghị với Đảng và Nhà nước; tham gia xây dựng và củng cố chính quyền nhân dân; cùng Nhà nước chăm lo, bảo vệ quyền và lợi ích chính đáng của nhân dân; tham gia phát triển tình hữu nghị, hợp tác giữa nhân dân Việt Nam với nhân dân các nước trong khu vực và trên thế giới.”

Luật đã nói rõ như thế mà tại sao tổ chức chính trị quan trọng này vẫn chưa được phép “giám sát” thì kẻ cũng lạ.

Hãy nghe ông Sang nói tiếp : “Trong khi đó, hiện nay chưa có cơ chế để MTTQ và các tổ chức chính trị-xã hội nói chung, nhân dân nói riêng được thực hiện quyền giám sát, phản biện. Thực tế cho thấy, thời gian qua MTTQ các cấp thực hiện giám sát phản biện ở một số lĩnh vực nhưng hiệu quả cũng chưa đạt yêu cầu, cụ thể chỉ giám sát các cơ quan nhà nước, cán bộ công chức, đại biểu dân cử trong việc thực thi chính sách pháp luật địa phương; giám sát việc giữ gìn phẩm chất đạo đức lối sống của cán bộ công chức, đại biểu dân cử... Còn việc giám sát các lĩnh vực nhạy cảm như quản lý đất đai, quản lý các dự án đầu tư, tài chính... hoặc giám sát việc kê khai tài sản, nhà đất, thu nhập cá nhân thì vô cùng khó khăn. Đối với MTTQ còn gặp khó như vậy thì người dân thực hiện quyền giám sát, phản biện còn khó biết chừng nào...”

MTTQ còn chưa được “giám sát” những chuyện “nhạy cảm” có dính đến tiền bạc hay “lợi ích nhóm” là những ổ tham nhũng của các quan chức đảng và nhà nước thì người

dân bình thường sức mảy mà dám “sờ đến lỗ chân lông của những kẻ có chức, có quyền” nên khi Điều 4 của Hiến pháp mới đặt Đảng phải “chịu sự giám sát của nhân dân” như tiết lộ của ông Nguyễn Sinh Hùng, Trưởng ban soạn thảo sửa đổi Hiến pháp thì không biết ông nói chơi hay nói thật ?

Hy vọng ông không nói chơi như nhiều viên chức khác vì theo báo điện tử VNNET ngày 6-11-2012, Ông còn nói : “Hiến pháp đã xác định rõ mọi quyền lực đều nằm ở nơi dân. Dân ủy quyền cho Quốc hội, dân cũng đặt ra các định chế cho nhà nước nên tất cả đều phải chịu sự giám sát của dân, kể cả tổ chức đảng và đảng viên.”

Như vậy chẳng lẽ những lời than phiền của các ông Phạm Thế Duyệt, Huỳnh Đám và Nguyễn Ngọc Sang, Trưởng ban Dân chủ - Pháp luật, Ủy ban MTTQ Tp Cần Thơ đều “không đúng”, hay đều “sai sự thật” cả ?

Tất nhiên không thể nào bảo những lời ta thán của 3 viên chức có thẩm quyền của MTTQVN là của “các thể lực thù địch” nhằm xuyên tạc chủ trương và đường lối đúng đắn của đảng, nhưng thực tế phủ phàng của “màn kịch” giám sát và vai trò của MTTQVN làm được đến đâu thì đã rõ trắng đen.

Thế mà, Phó Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc vẫn còn biện bạch ngây ngô rằng : “Khẳng định điều 4, khẳng định sự lãnh đạo của Đảng là một nội dung rất quan trọng. Vì vậy việc sửa đổi phải hướng tới xác định rõ chỉ một Đảng lãnh đạo nhưng phải đảm bảo được tính dân chủ. Do đó, vai trò của Mặt trận Tổ quốc, các đoàn thể chính trị trong giám sát cũng được làm rõ hơn.” (VNNET, 6-11-2012)

Rõ hơn ở chỗ nào ? Vấn đề không phải chỉ “rõ” trên giấy mà phải “rõ” trong hành động thì mới có kết quả.

KINH TẾ CHỈ HUY

Ngoài Điều 4 không thay đổi, dự thảo Hiến pháp mới cũng tái xác nhận vai trò “chủ quản” của nhà nước trong lĩnh vực kinh tế.

Báo chí Việt Nam viết rằng : “Điều 55 Hiến pháp sửa đổi khẳng định nền kinh tế Việt Nam là nền kinh tế thị trường định hướng XHCN với nhiều hình thức sở hữu, nhiều thành phần kinh tế, hình thức tổ chức kinh doanh và hình thức phân phối.”

Kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo. Kinh tế tập thể với các hình thức hợp tác được củng cố và phát triển. Kinh tế tư nhân là một trong những động lực của nền kinh tế. Kinh tế có vốn đầu tư nước ngoài được khuyến khích phát triển”.

Quan điểm chống nhau như nước với lửa giữa “kinh tế thị trường” và

“định hướng xã hội chủ nghĩa” đã gây ra tranh cãi trong nhiều năm qua ở Việt Nam.

Bởi vì ai cũng biết đã làm “kinh tế thị trường” theo Tư bản Chủ nghĩa thì không thể dựa theo “Xã hội chủ nghĩa” vì xã hội chủ nghĩa, hay xã hội Cộng sản cũng vậy, không có “kinh tế thị trường”.

Do đó khi nói “kinh tế Việt Nam là nền kinh tế thị trường định hướng XHCN” là nói sai, hay cố tình nói chệch đi để bảo vệ cho sự ổn định chính trị nội bộ, vì nhà nước sợ nếu tuyên bố làm kinh tế theo Tư bản Chủ nghĩa là tự mình phân bội lại chủ nghĩa Cộng sản, đi ngược lại với “tư tưởng Hồ Chí Minh”!

Nhưng nếu so sánh với Cương lĩnh 1991 đã sửa đổi và bổ sung năm 2011 thì Điều 25 của Hiến pháp mới chỉ lập lại lập trường đã viết trong Cương lĩnh sửa đổi năm 2011.

Cương lĩnh viết nguyên văn: “*Phát triển nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa với nhiều hình thức sở hữu, nhiều thành phần kinh tế, hình thức tổ chức kinh doanh và hình thức phân phối. Các thành phần kinh tế hoạt động theo pháp luật đều là bộ phận hợp thành quan trọng của nền kinh tế, bình đẳng trước pháp luật, cùng phát triển lâu dài, hợp tác và cạnh tranh lành mạnh. Kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo. Kinh tế tập thể không ngừng được củng cố và phát triển. Kinh tế nhà nước cùng với kinh tế tập thể ngày càng trở thành nền tảng vững chắc của nền kinh tế quốc dân. Kinh tế tư nhân là một trong những động lực của nền kinh tế. Kinh tế có vốn đầu tư nước ngoài được khuyến khích phát triển.*”

Như vậy, nội dung mấy điểm quan trọng của Hiến pháp mới đã không dám đi ra ngoài Cương lĩnh của đảng.

Theo tin từ VN, Hiến pháp mới được dự trù đem ra lấy ý kiến dân trong 3 tháng, kể từ tháng 1/2013 trước khi trao lại cho QH thảo luận và biểu quyết vào cuối năm 2013.

Tuy nhiên cũng có ý kiến của một số Đại biểu Quốc hội không muốn trao quyền lấy ý kiến dân cho các Đại biểu Quốc hội, ngược lại nên phổ biến công khai trên các cơ quan truyền thông và Internet.

Bất biết bằng hình thức nào, nếu tiếp tục duy trì Điều 4 dành quyền lãnh đạo tuyệt đối cho đảng thì thà đừng sửa còn hơn tiếp tục phạm thời gian và tiền của người dân.

Việc sửa Hiến pháp của Quốc hội giống như một người khi tắm mà chỉ tắm có nửa người thì làm sao sạch được? -/-

THÔNG ĐIỆP CỦA CHÍNH QUYỀN

.....Phạm Thị Hoài 06-11-2012.....

Năm 2011, chính quyền Việt Nam kết án tổng cộng 95,5 năm tù trong 10 vụ án cho 21 nhà hoạt động hoạt động xã hội, dân chủ, nhân quyền và tôn giáo [1]. Năm nay cho đến thời điểm này, 18 người trong 9 vụ án đã bị kết án tổng cộng 118,5 năm tù [2]. Nếu đến cuối năm, 11 thanh niên Công giáo bị bắt từ giữa năm ngoái [3] và 22 người bị coi là thuộc Hội đồng Công luật Công án Bia Sơn bị bắt đầu năm nay bị đưa ra xét xử thì số người bị kết án sẽ lên đến trên 50 người với tổng cộng ít nhất 200 năm tù. Năm 2011 chỉ có một bản án nặng (11 năm), năm 2012 có tới 3 bản án nặng (12 năm, 11 năm và 10 năm).

Về nhân thân, 3 trong số 39 người bị kết án là cựu đảng viên Cộng sản [4]. Ngoài một người là giáo viên trung học, tất cả đều làm nghề tự do, không thuộc diện cán bộ, công chức hay nhân viên ăn lương nhà nước [5]. 8 người sống ở các tỉnh miền Bắc, 8 người ở miền Trung –đặc biệt tập trung ở Nghệ An, và nhiều nhất ở miền Nam: 23 người. Năm 2011, người trẻ nhất bị kết án 25 tuổi, người cao tuổi nhất 71, tuổi trung bình 48. Có 2 người dưới 30 tuổi. Năm 2012 người trẻ nhất 23, người cao tuổi nhất 63, tuổi trung bình 41. Có 5 người dưới 30 tuổi.

Mười chín vụ án đã xét xử trong hai năm qua cho thấy một số đặc điểm:

Điều 88

Ngoài một vụ truy tố theo điều 258 BLHS (tội lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích của Nhà nước, quyền, lợi ích hợp pháp của tổ chức, công dân), một vụ theo điều 226 (tội đưa hoặc sử dụng trái phép thông tin mạng máy tính, mạng viễn thông, mạng Internet), một vụ theo điều 87 (tội phá hoại chính sách đoàn kết), ba vụ theo điều 79 (tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân,) còn lại mười ba vụ đều theo điều 88 (tội tuyên truyền chống nhà nước

CHXHCN Việt Nam).

Chiến công rực rỡ nhất trong sứ mệnh trấn áp những người bất đồng chính kiến của Bộ luật Hình sự Việt Nam như vậy thuộc về điều 88, biểu tượng hai chiếc còng, như thể khi soạn thảo và đánh số người ta đã tiên liệu rằng số tù nhân dự khuyết theo điều luật này ở Việt Nam có thể lên tới hàng triệu. Điều 88 của Việt Nam đứng trong một hệ gia phả quốc tế khét tiếng, với những điều luật như điều 58 khoản 10 của Liên Xô trước đây (tội vận động và tuyên truyền chống chính quyền Xô-viết) và điều 102 của Trung Quốc hiện tại (tội vận động và tuyên truyền phản cách mạng). Những điều luật như thế tồn tại là để khóa trái cửa tự do ngôn luận, vì bất kể một phát ngôn nào không trùng khớp với lập trường chính thống cũng cấu thành tội phạm, trừ khi người ta nói thảm với hai đầu gối của mình. Nhưng trong thực tế, việc ai lúc nào sẽ rời danh sách dự khuyết để chính thức trở thành một tội phạm được quyết định bởi những yếu tố khác [6].

Bóng ma tổ chức

Trừ ngoại lệ duy nhất là nhà bất đồng chính kiến độc lập Cù Huy Hà Vũ mà sự nổi tiếng và lòng quả cảm khiến ông có tầm ảnh hưởng vượt khỏi phạm vi cá nhân, tất cả những người còn lại đều bị cáo buộc đã tham gia hay có liên hệ với một tổ chức. Đó là những Khó 8406, Đảng Thăng Tiến, Đảng Tự Do Dân Chủ Việt Nam, Đảng Vì dân, Câu lạc bộ Nhà Báo Tự Do, Diễn đàn “Việt Nam và những vấn đề hôm nay”...., gần đây nhất là Nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước, và nổi bật là Đảng Việt Tân – được nhà nước Việt Nam xếp đầu bảng, ở hạng “tổ chức khủng bố”.

Tôi cho đây là thông điệp căn bản của chính quyền.

Những người Cộng sản đang cầm quyền hiểu rõ hơn ai hết vai trò của tổ chức và sức mạnh của công tác vận động quần chúng. Họ đã thành công, dù ở thời họ còn phải hoạt động bí mật, dân trí, ý thức xã

hội, năng lực và phương tiện liên kết của người Việt Nam so với ngày nay chắc chắn thấp hơn nhiều bậc. Không có điều gì khiến nhà cầm quyền ở các chế độ độc tài lo ngại hơn việc các công dân bé nhỏ và rời rạc bỗng có tổ chức, bỗng biết tổ chức và biết nhân sức mạnh của mình qua tổ chức, tất nhiên là tổ chức độc lập với chính quyền. *Tổ chức* là hai chữ cấm kỵ triệt để nhất, vẫn còn nguyên hiệu lực của nó trong một đất nước Việt Nam đã mở ra khá nhiều cánh cửa trước kia vốn khép kín, sau một phần tư thế kỷ tuyên bố chính sách đổi mới và hòa nhập với thế giới. Tổ chức, nếu không phải là công cụ của chính quyền thì bất kì lúc nào cũng có thể bị quy về cái mẫu số chung hắc ám là chống đối và lật đổ. Danh hiệu “có móc nối với các tổ chức phản động” hay do các tổ chức này “hậu thuẫn, giật dây, lợi dụng” bất kì lúc nào cũng có thể được đem ra phân phát không cần bình bầu. Các tổ chức bị xếp loại thù địch này thường ở nước ngoài, tất nhiên với nào trạng đầy hận thù và túi đầy những đồng tiền bẩn thỉu, trước kia thế nào cũng phải mang hình thù gồm ghiếc của CIA, bây giờ thế nào cũng phải thấp thoáng bóng ngói sao đen Việt Tân, Lời văn mở đầu nổi tiếng trong Tuyên ngôn của Đảng Cộng sản 1848 có thể viết lại như sau: “*Một bóng ma đang ám ảnh toàn cõi nước CHXHCN Việt Nam: Bóng ma tổ chức*”.

Liên minh thần thánh của Hà Nội để trừ khử bóng ma ấy không ở đâu xa. Là liên minh với chính nỗi sợ bóng ma này trong phần lớn chúng ta. Khi chúng ta bênh vực quyền biểu lộ lòng yêu nước của những Trần Vũ Anh Bình, Việt Khang, Nguyễn Phương Uyên, Đinh Nguyên Kha... nhưng né tránh quyền đứng trong một tổ chức chính trị của họ, ái ngại cho sự “đại dột” của họ và tìm cách minh oan cho họ, như thể những người đầu xanh tuổi trẻ ấy thừa bỗng bột mà thiếu trí khôn. Khi chúng ta với tất cả trí khôn của mình phó thác toàn bộ vận mệnh mình cho một tổ chức duy nhất, đảng Cộng sản, và chấp nhận việc nó thẳng tay đàn áp mọi

tổ chức khác từ trong trứng nước như một định mệnh không thể thay đổi. Khi ngay cả những người vốn sáng suốt và không dễ sợ bóng sợ gió, hề thấy mùi của một tổ chức nào đó là lập tức đeo khẩu trang. Khi những người giàu khí phách, có thể kiêu hãnh chọc trời khuấy nước, cũng luôn chỉ muốn là những anh hùng cá nhân, không ràng buộc, không tổ chức. Bản thân tôi, người viết những dòng này, đã nhiều lần tự hỏi: liệu lí do khiến mình cho đến nay không gia nhập một tổ chức nào có thật sự chỉ là để bảo vệ chỗ đứng độc lập của người cầm bút?

ĐỐI THỦ TÔN GIÁO

17 trong số 39 người bị kết án là người theo tôn giáo: Công giáo, Tin lành, Phật giáo Hòa Hảo và Pháp Luân công, trong đó khối Công giáo được chiếu cố hơn cả.

Có lẽ nhà thờ (=Giáo hội, ct) ở Việt Nam mong duy trì một hiệp ước bất khả xâm phạm với chính quyền, thành quả của nhiều thập kỉ nỗ lực và chịu đựng, hơn là đóng một vai trò chủ động và thậm chí tiên phong trong công cuộc phản kháng chế độ độc tài như ở các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu trước đây. Nhưng cộng đồng sáu triệu tín đồ Công giáo Việt Nam chắc chắn sở hữu hai phẩm chất quan trọng mà những người Cộng sản từng có, từng coi là bảo bối cho sự nghiệp được coi là bách chiến bách thắng của mình và nay đã đánh mất: thứ nhất, sức mạnh của đức tin, hay nói theo ngôn ngữ đời là sức mạnh của niềm tin, lí tưởng và thứ hai, sức mạnh của đoàn kết. Đó là chưa kể sức mạnh của nhánh hiệp thông thứ ba: hiệp thông với các tổ chức và cộng đồng Thiên chúa giáo thế giới, điều tương tự mà những người Cộng sản cũng đã đánh mất với sự phá sản của phong trào Cộng sản quốc tế. Nếu những quan sát của tôi không nhầm thì ngoài ra cộng đồng thiểu số này còn chứng tỏ những ưu thế khác so với xã hội bao quanh nó mà đa số là một hỗn hợp của vô thần và mê tín. Nền tảng đạo đức trong giáo dân dường như vững chắc hơn và ý thức xã hội cao hơn mặt bằng chung, trong khi những người lãnh đạo họ dường

như thua xa giới lãnh đạo xã hội bên ngoài về thành tích dốt nát, tham nhũng và lạm quyền. Điểm yếu của nhà thờ, xuất phát từ một giai đoạn quá khứ từng thấp từng chủ nghĩa Thực dân, là chỗ đứng tương đối chênh vênh của nó trong tình tự dân tộc. Song nếu có một tổ chức đối lập thật sự đáng gờm cho độc quyền chính trị của Đảng Cộng sản với gần bốn triệu đảng viên thì đó chính là nhà thờ Công giáo với sáu triệu tín đồ. Cuộc đối đầu tiềm năng giữa hai bên là mã số của nhiều vụ án không chỉ trong hai năm qua.

Những nội dung nhạy cảm

Bốn nội dung chính xuất hiện trong các vụ án kể trên, theo thứ tự tần suất từ cao nhất trở xuống, là:

- 1) đòi hỏi dân chủ và nhân quyền, đòi hỏi thay đổi hệ thống và mô hình chính trị, chống độc quyền lãnh đạo của đảng Cộng sản;
- 2) bảo vệ quyền lợi của dân oan và chống tham nhũng;
- 3) đòi hỏi tự do và bình đẳng tôn giáo, tín ngưỡng;
- 4) bảo vệ chủ quyền lãnh thổ và biển đảo.

Nội dung thứ nhất xuyên suốt phần lớn các vụ và rõ ràng đóng vai trò quyết định.

Trái với không ít người, tôi cho rằng phần nộ về việc Nguyễn Văn Hải, Tạ Phong Tần và Phan Thanh Hải bị tổng cộng 26 năm tù **chỉ vì** đã tham gia biểu tình chống Trung Quốc, Trần Vũ Anh Bình và Việt Khang bị tổng cộng 10 năm tù **chỉ vì** mây bản nhạc yêu nước, hay Nguyễn Phương Uyên bị bắt **chỉ vì** một bài thơ ghét Tàu là một thái độ vừa không đủ khách quan vừa né tránh sự thật và có phần vô hại hóa hoặc thậm chí tầm thường hóa sự dấn thân của họ.

Họ đã đi xa hơn. Bất chấp thông điệp hà khắc của chính quyền.

2012 pro&contra

[1] Theo thứ tự thời gian, những người bị kết án là Vi Đức Hồi, Cù Huy Hà Vũ, Cao Văn Tinh, Dương Kim Khải, Nguyễn Chí Thành, Nguyễn Thành Tâm, Phạm Ngọc Hoa, Phạm Văn Thông, Trần Thị Thúy, Phạm Minh Hoàng, Lưu Văn Bảy, Phạm Thị Phương, Nguyễn

Ngọc Cường, Nguyễn Ngọc Tường Thy, Phạm Thị Bích Chi, Vũ Đức Trung, Lê Văn Thành, Nguyễn Văn Lúa, Trần Hoài Ân, Hồ Thị Bích Khương và Nguyễn Trung Tôn.

[2] Đó là Nguyễn Văn Thanh, Võ Thị Thu Thủy, Nguyễn Công Chính, Chu Mạnh Sơn, Đậu Văn Dương, Trần Hữu Đức, Trần Hoàng Phong, Phan Ngọc Tuấn, Đinh Văn Nhượng, Đỗ Văn Hoa, Nguyễn Kim Nhân, Đinh Đăng Định, Lê Thanh Tùng, Nguyễn Văn Hải, Tạ Phong Tần, Phan Thanh Hải, Trần Vũ Anh Bình, Võ Minh Trí (Việt Khang).

[3] Đó là: Nguyễn Đình Cường, Lê Văn Sơn, Hồ Đức Hòa, Đặng Xuân Diệu, Nguyễn Văn Oai, Nguyễn Văn Duyệt, Nông Hùng Anh, Nguyễn Xuân Anh, Hồ Văn Oanh, Trần Minh Nhật và Thái Văn Dung.

[4] Ông Vi Đức Hồi, ông Đinh Đăng Định và bà Tạ Phong Tần

[5] Ông Phạm Minh Hoàng là giảng viên hợp đồng ở đại học, tức ngoài biên chế nhà nước.

[6] Blogger Người Buôn Gió ghi nhận: “Chúng ta, những người viết blog sẽ có thể bị bắt bất cứ lúc nào khi mà cơ quan an ninh muốn. Không phải ngày hôm nay chúng ta ngừng viết, chúng ta không sờ đến bàn phím nữa, chúng ta sẽ yên lành. Chúng ta đều ở trong rọ, đến thời hạn cần thăng chức, lên lon, xét duyệt, thời điểm cần vụ án chính trị để phục vụ mục đích chính trị. Người ta thò tay vào rọ và chọn ai đó trong số chúng ta... Chúng ta, những người viết blog ‘lề bên trái’, những người chưa bị bắt chỉ là ‘của để dành’ khi người ta cần lập chiến công nhân dịp xét duyệt phong hàm, chức hay phục vụ quan hệ với một nước nào đó.”

<http://www.procontra.asia/?p=1160>

Công an chế độ Cộng sản chưa bao giờ là bạn của nhân dân...

.....**Đặng Chí Hùng (DLB) 09-11-2012**.....

Sự cao quý không phải sinh ra mà có, nó phải được xuất phát từ những hành động thường nhật. Chính vì vậy để đánh giá tính trung thực của con người hay nhóm người thì chúng ta phải nhìn vào ngay những hành động thường nhật nhất của họ.

Tác giả Vũ Đông Hà đã viết trong bài “*Sự xâm nhập của đảng vào lễ dân*” rằng: “*Chúng ta không thể chống gậy đi tìm sự thật, tranh đấu cho sự thật bằng cây gậy giả dối. Chúng ta không thể xiển dương sự thật bằng hành động ăn nằm chung chạ với giả dối. Chúng ta không thể là-sự-thật nếu không lừng lững đạp lên giả dối mà đi.*” Bởi vậy không thể nào để cho sự thật bị pha trộn bởi những thứ giả dối mà chúng ta phải bị ép ăn trong gần 80 năm qua.

Vẫn biết rằng người đọc cần phải có cái nhìn thông minh để biết lựa chọn khẩu vị và chất lượng cho món ăn tinh thần của mình, nhưng cảnh báo độc giả về chất lượng của món ăn bị đảng pha trộn sự giả dối nhằm làm công tác định hướng dư luận cũng là điều cần thiết. Tác giả Vũ Đông Hà đã nói đầy đủ hết điều này trong bài của mình. Tôi có lẽ không cần nói lại nữa. Có nhiều người phe đảng sẽ nghĩ tác giả Vũ Đông Hà muốn “định hướng” lại lễ dân. Tuy nhiên tôi cho rằng đây không phải là sự định hướng để mang lợi lộc gì cho Danlambao mà chỉ đơn thuần là sự đồng hành đi đến sự thật của tác giả. Một hành động đáng tôn vinh và đề cao trước sự lơ lửng và nham hiểm của những kẻ cướp.

Nhân đọc bài viết của tác giả Vũ Đông Hà và bài viết “*Công an (CA) tố cáo cựu Bộ trưởng Công an Lê Hồng Anh - đương kim Ủy viên thường trực ban bí thư trung ương*” của một nhóm các bạn tự xưng là nhóm bạn trẻ trong ngành an ninh. Tôi có vài điều cần viết gửi đến các bạn an ninh.

Trong bài viết của mình, nhóm bạn an ninh có viết: “*Chúng tôi kêu gọi anh chị em đồng đội, từ các tướng lĩnh, sỹ quan, hạ sỹ quan, chuyên viên, cộng tác viên, nhân viên trong ngành hãy lên tiếng, góp phần cùng cố ngành ta, nêu cao lòng yêu nước, chống bành trướng, khôi phục danh hiệu Công An - Bạn Dân*”.

Tôi xin nói rõ quan điểm của tôi: **CA nhân dân (theo như cách gọi của đảng CS) từ khi ra đời cho đến nay chưa bao giờ là bạn của nhân dân!** Vì sao tôi dám khẳng định như

vậy? Tôi sẽ trình bày sau đây.

Xin khẳng định ngay rằng tôi không quy chụp các bạn viết bài báo (các bạn an ninh trẻ) là người xấu hay chỉ cố gắng vớt vát chút thể diện cho ĐCS nói chung và ngành CA nói riêng. Nhưng quan điểm của cá nhân của tôi không đồng ý với câu của các bạn là “*khôi phục danh hiệu CA - bạn dân*”. Vì sao? vì trên thực tế đã có khi nào CA CS là bạn dân đâu! Ở bất cứ một ngành nào, ở địa phương nào cũng có người xấu và người tốt. Trong ngành CA của các bạn cũng không ngoại lệ. Bản thân các bạn rất có thể là những người tốt mà cần có thời gian để kiểm chứng. **Nhưng cả ngành CA của chế độ CS thì không có nhiều con số người tốt từ trước đến nay.** Cho nên các bạn không thể khôi phục lại những gì cái ngành của các bạn chưa bao giờ có. Thật ra để hiểu về CA CS thì tôi hiểu có khi còn rõ hơn các bạn nhiều vì tôi được sinh ra trong cái nôi mà số cán bộ CA các cấp cũng không ít. Tôi hiểu họ và tôi hiểu cả cái chế độ CA CS của các bạn.

Lý do tôi nói CA CS chưa bao giờ là bạn dân đó là các bạn có thể thấy những ví dụ suốt chiều dài lịch sử: từ khi có ĐCS thì CA luôn là con quái vật đối với nhân dân. Bắt đầu là từ khi có CA, chính họ là cánh tay đắc lực để ĐCS thực hiện chính sách Cải cách ruộng đất man rợ. Chính CA chứ không phải ai khác đi nắm lý lịch rồi kích động bần cố nông tố bừa người vô tội. Rồi cũng chính CA cho treo cổ chặt đầu những người trong Cải cách ruộng đất đẫm máu.

Sau đó là đến việc CA là tay sai đắc lực của đảng trong việc đàn áp bắt bớ những văn nghệ sỹ trong vụ án Xét lại và Nhân văn Giai phẩm. Chính CA đã vâng lời đảng như một cái máy tìm cách bắt bớ, đánh đập bức hại các văn sỹ tài năng vô tội.

Tiếp sau đó trong thời kỳ chiến tranh xâm lược miền Nam, chính CA là tay sai đắc lực dùng chính sách hộ khẩu và khẩu phần ăn để ép buộc thanh niên phải ra trận “sinh bắc tử nam” trong cuộc chiến tranh xâm lược phi nghĩa của đảng. Rất, rất nhiều thanh niên hiểu cuộc chiến vô nghĩa đó nhưng họ không thể không đi vào chỗ chết cho bác, cho đảng vì CA sẽ bắt họ, cho họ họ đi tù mút mùa. Các bạn hãy đọc tác phẩm “*Đường đi không đến*”, “*Xương trắng Trường sơn*”, “*Mạng người lá rụng*”

và “Đến mà không đến” của nhà văn Xuân Vũ - một nhà văn cách mạng tập kết để thấy CA CS thực hiện chế độ bất lính thể nào để những người trẻ tuổi phải chết tức tưởi vô nghĩa trên con đường đẫm máu chỉ để tôn vinh công lao cho một vài cán bộ đảng cao cấp mà thôi.

Rồi cũng trong thời kỳ chiến tranh, CA đối xử tệ hại với tù binh của VNCH không theo quy tắc của tù binh chiến tranh. Điều đó được thể hiện qua thiên hồi ký “Thép đen” của Đặng Chí Bình hay tác phẩm “Trại cồng trờ”. Không những đối xử tồi tệ với các tù binh mà ngay cả các vị linh mục, cha xứ cũng bị bắt bớ vô lý, đánh đập. Ai làm điều này? Chính là CA CS chứ ai!

Sau khi kết thúc chiến tranh bắc nam thì hàng triệu quân dân cán chính lại bị chính CA “bạn dân” hành hạ cho tơi tả con người. Biết bao nhiêu người bị đày ải chết trong rừng thiêng nước độc, chết đói, chết bị tra tấn dã man. Các bạn chỉ cần đọc các thiên hồi ký “Trại kiên giam”, “Tôi đi cải tạo” thì cũng có thể thấy anh em quân dân cán chính VNCH dù bị bắt đi “học tập” nhưng họ luôn cảm thấy dễ thở và được đối xử tốt khi họ còn bị quản thúc bởi quân đội nhân dân hơn khi rơi vào tay CA. CA CS đối xử với họ không bằng con thú vạt.

Và trong thời nay, CA ăn chặn tiền nhân dân, hiếp dâm trẻ em, bán dân, ăn tiền mãi lộ. CA làm giàu trên xương máu nhân dân. CA thi hành chính sách “Còn đảng còn mình” và “hèn với giặc, ác với dân”. Hãy xem CA đối xử với những ai yêu nước chống Trung Quốc xâm lược như anh Điếu Cày, chị Tạ Phong Tần, chị Bùi Hằng thì biết ngay CA là gì với nhân dân. Cũng chính CA phá sập các website bày tỏ chính kiến và sự thật để ngu dân, để cai trị. CA thi nhau dùng một lũ lưỡi gươm an ninh mạng để bưng bít sự thật, đe dọa, chửi bới những ai nói lên sự thật.

Có lẽ tôi không cần dài dòng kể lể tội ác của CA với nhân dân nữa, vì xuyên suốt quá trình lịch sử hình thành cho đến nay thì CA của chế độ CS đã là cánh tay phải của đảng gây bao nhiêu tội ác với nhân dân. Và chính điều đó nói lên CA CS chưa bao giờ là bạn của nhân dân cả. Nói cho đúng **họ chính là tội đồ của dân tộc và là kẻ thù của nhân dân!**

Có thể các bạn trong nhóm an ninh viết bài trên và một số ít CA còn chút lương tâm. Tuy nhiên số này là không nhiều. Chính vì vậy mặc dù hoan nghênh bước đầu các bạn viết bài nhưng tôi xin có 2 điều muốn nói với các bạn CA còn lương tri.

Các bạn nên chấp nhận một sự thật là CA chưa bao giờ là bạn của nhân dân. Và không thể khôi phục điều hoang tưởng đó. Chỉ có dẹp bỏ chế độ CS trong đó có cái gọi là “CA nhân dân” nhưng thực tế là tên đồ tể giết hại nhân dân thì mới có hòa bình và công lý cho Việt Nam.

Các bạn nếu thực sự có lương tri thì hãy làm những việc cụ thể hơn như: Viết các bài có chứng cứ đảng hoàng và cho nhân dân biết những gì thối nát của chế độ mà các bạn nắm giữ thông tin. Những bài kể tội ông Lê Hồng Anh như vừa qua thật không có giá trị vì ai cũng biết ông Anh và ĐCS thối nát ra sao. Và những bài viết không có dẫn chứng như thế càng làm cho độc giả không tin ở lương tri (nếu có) của các bạn. Và sâu xa hơn nữa hãy bỏ đảng về với nhân dân thì đó mới là những việc làm đáng trân trọng. Còn bám vào đảng van xin con

quỷ dữ thay đổi, cho rằng quá khứ CA, quá khứ của đảng tốt đẹp, chỉ bây giờ chế độ CA mới xấu xa thì tôi cho rằng các bạn đang lâm vào con đường cụt không thấy lối ra mà thôi.

Nếu không thực tâm làm những điều có ý nghĩa cho dân tộc bằng cách lật đổ chế độ hèn với giặc ác với dân này thì những bài viết như của các bạn về ông Anh cũng chỉ như một dạng “*lề đảng xâm nhập lề dân*” như tác giả Vũ Đông Hà đã đề cập, cảnh báo. Tôi tin các bạn an ninh viết bài trên không phải kể xấu, vì vậy tôi mong các bạn hãy thực hiện những hành động cụ thể để góp phần lật đổ chế độ CS bán nước này. Còn không thì cũng xin đừng định hướng nhân dân và cũng đừng cố chạy tội cho đội ngũ CA CS ác ôn. Nhân dân bây giờ không đốt nát đầu các bạn an ninh ạ.

danlambaovn.blogspot.com

QUÊ HƯƠNG, AI PHẢI LÀ NGƯỜI ?

“Quê hương là chùm khế ngọt”
Chùm khế bây giờ đã chua
“Quê hương là con điều giấy”
Con điều giờ rã trong mưa!

Quê hương là dòng sông lấp
Con đò nằm cạn chành vênh
Quê hương là chiếc cầu sập
Hồn chia đôi ngã đôi miền

“Quê hương là vàng trắng tở”
Trắng giờ màu máu thê lương
“Quê hương là con đường nhỏ”
Con đường đầy những tai ương

Đồng ý quê hương chỉ một
Như chỉ một mẹ hiền thôi
Nhưng ai là người yêu nước
Có thấy quê hương rã rời?

Quê hương hoa thơm trái ngọt
Chỉ mọc trên đất tự do
Quê hương với tình nghĩa tốt
Khi tình nghĩa đầy ắp no.

Ai là con người thực sự
Khi nhìn đất mẹ oằn đau
Đất nước độc tài, tù tội
Có đáng làm người nhìn nhau?

Nghiêu Minh 05-11-2012

PHƯƠNG UYÊN, CON GÁI SÔNG PHAN

Tuổi trẻ hôm nay được mấy người?
Trắng tròn hơi lỗ tuổi đôi mươi
Mắt em trong trắng sau màng kính
Má lúm đồng tiền ôi quá tươi!
Nhìn Em ai bảo tuổi đôi mươi?
Cùng gánh giang sơn với mọi người
Em giờ phủ kín sau khung sắt
Đóa hoa dân chủ ắt phải tươi!

Lĩnh Nguyên 26-10-2012

BÓNG BÊ, NGÂN HÀNG KẸT VỐN VÌ NỢ XẤU

Nguyễn Xuân Nghĩa - Vũ Hoàng RFA 24-10-2012

Trong phiên họp Quốc hội vào sáng thứ Hai 22-10, giới lãnh đạo kinh tế Việt Nam xác nhận những khó khăn và nguy cơ trì trệ kinh tế kéo dài của xứ này.

Xuyên qua đó, người ta còn chú ý đến sự nguy ngập của các ngân hàng dưới một núi nợ xấu. Một trong nhiều nguyên do của tình trạng trên chính là nạn bê bối địa ốc. Diễn đàn Kinh tế sẽ tìm hiểu về nạn bê bối qua phần trao đổi cùng chuyên gia kinh tế Nguyễn Xuân Nghĩa do Vũ Hoàng thực hiện.

Tăng trưởng chậm

Vũ Hoàng: Xin kính chào ông Nguyễn Xuân Nghĩa. Thưa ông, qua lời phát biểu của giới chức lãnh đạo kinh tế trước Quốc hội, người ta được biết rằng Việt Nam khó đạt chỉ tiêu tăng trưởng là 5,2% cho toàn năm nay. Như vậy, kinh tế xứ này sẽ có đà tăng trưởng thấp nhất kể từ 13 năm qua mà một trong nhiều nguyên do của nạn trì trệ này chính là khối nợ xấu của hệ thống ngân hàng. Sở dĩ nợ xấu gia tăng một phần cũng vì nạn vỡ bóng địa ốc như đã thấy xảy ra tại nhiều quốc gia khác. Vì vậy, chúng tôi xin đề nghị là kỳ này ta sẽ đề cập đến vụ bong bóng đó.

Nguyễn Xuân Nghĩa: Kinh tế Việt Nam bị nguy cơ suy trầm, là có đà tăng trưởng thấp hơn, và năm nay là năm thứ năm mà Việt Nam đạt mức tăng trưởng dưới 7%. Tình trạng trì trệ kéo dài này chưa từng xảy ra từ 25 năm nay nên mới đáng lo trong viễn ảnh suy trầm toàn cầu mà chúng ta đề cập vào tuần trước. Đã vậy, giới kinh tế quốc tế còn dự đoán là từ nay cho đến năm 2015, kinh tế Việt Nam có thể chỉ tăng trưởng khoảng 5% mà thôi. Đó là bối cảnh.

Như cả chục quốc gia khác đã bị từ ba bốn năm nay, Việt Nam đang lãnh hậu quả của nạn bong bóng đầu cơ bất động sản khi trái bóng bị bể. Về nguyên nhân sa sút thì ai cũng thấy sự co cụm của thị trường xuất khẩu Âu Mỹ. Còn lý do nội tại của Việt Nam là sức tiêu thụ kém

của thị trường nội địa đi cùng sự sụt giảm của đầu tư, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất chính là sự ệu uột của hệ thống ngân hàng, dưới một núi nợ không sinh lời, khó đòi và sẽ mất. Khi các ngân hàng bị kẹt vốn và nay phải lặng lẽ nâng lãi suất huy động thì chẳng những doanh nghiệp khó vay tiền mà nhiều ngân hàng sẽ vỡ nợ vì mất vốn. Do đó, việc cải tổ hệ thống ngân hàng, thực tế là tìm cách đắp vốn và xoá nợ, sẽ là yêu cầu khách quan trong năm tới. Nếu không hoàn tất nội thì kinh tế còn bị khủng hoảng nguy ngập hơn nữa.

Vũ Hoàng: Chúng ta sẽ lần lượt tìm hiểu về nguyên nhân từ đầu, là vì sao mà Việt Nam cũng bị nạn bong bóng đầu cơ.

Nguyễn Xuân Nghĩa: Trước hết, ta có hiện tượng chung của rất nhiều quốc gia là bong bóng đầu tư hay bong bóng kinh tế là khi trị giá một loại hàng hóa hay tài sản nào đó tăng vọt một cách bất thường. Các loại bong bóng phổ biến nhất là cổ phiếu trên thị trường chứng khoán, là nguyên nhiên vật liệu hay nông sản trên thị trường thương phẩm, và nghiêm trọng nhất là bong bóng gia cư hay nhà cửa đất đai trên thị trường bất động sản. Nó nghiêm trọng nhất vì liên hệ đến ngành xây dựng và cả khu vực phụ trợ cho gia cư và có thể gây ra thất nghiệp.

Nguyên nhân phổ biến của hiện tượng bong bóng là tâm lý hồ hởi, là sự lạc quan thiếu cơ sở khi người ta nghĩ rằng trị giá sẽ tăng mãi nên đầu cơ theo triển vọng gia tăng đó để kiếm lời mà bất kể đến rủi ro. Một nguyên nhân chìm và cơ bản nhất của sự hồ hởi đó là khi thấy tiền nhiều và rẻ, tức là tín dụng dồi dào với lãi suất thấp. Vì vay tiền quá dễ và tin rằng phân lời đi vay còn thấp hơn kỳ vọng sinh lời nhờ trị giá tài sản gia tăng, người ta đi vay để đầu cơ và khi giá sụt thì hết trả được nợ làm ngân hàng kẹt vốn và có thể sụp đổ.

Vũ Hoàng: Thưa ông, tuần trước, khi phân tích hiện tượng mà

ông gọi là "gãy đòn bẩy" tức là phải trả nợ, ông có nói đến ba hình thái đi vay. Thứ nhất, khách nợ có thể vay tiền để kiếm lời trong kinh doanh và phải tìm ra đủ lời để trả nợ, cả vốn lẫn lãi. Thứ hai, có người đi vay để đầu cơ vì nghĩ là nhờ đầu cơ mà tài sản lên giá thật mau và nếu thất bại thì lại vay thêm để đảo nợ. Đó là trường hợp rủi ro và là tai họa khi trái bóng đầu cơ bị vỡ. Sau cùng, còn có loại khách nợ bất lương, đi vay tiền để dựng lên tháp nợ, là lấy tiền của chủ nợ này để chiêu dụ chủ nợ khác và sau cùng thì bỏ trốn và để lại một núi nợ. Chuyện này có xảy ra tại Việt Nam hay không?

Nguyễn-Xuân Nghĩa: Tôi cũng có giải thích rằng khi kinh tế thịnh đạt thì người đi vay để đầu cơ nghĩ là mình khôn. Nhưng khi kinh tế suy trầm thì trái bóng dễ bị xì và sẽ bể nếu gặp phản ứng hốt hoảng. Và khi bong bể thì ảnh hưởng sẽ dội ngược vào kinh tế, có thể từ suy trầm mà sụt vào suy thoái, hoặc khủng hoảng.

Trở lại chuyện Việt Nam, ta nên nhớ lại sự hồ hởi sáng và lạc quan tếu vào năm 2007 sau khi xứ này gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới WTO mà chưa có những cải cách cần thiết về cơ chế và khả năng quản lý. Ngay giữa sự hồ hởi đó, với hậu quả là nạn lạm phát và bong bóng cổ phiếu, thì thế giới lại bị nạn tổng suy trầm 2008-2009, nhồi trong vụ khủng hoảng tài chính cũng một phần vì nạn bê bối gia cư và sự ung thối của loại tín dụng thứ cấp trên thị trường gia cư. Khi đó, cũng tương tự như Trung Quốc, Việt Nam quyết định ào ạt bơm tín dụng để kích thích kinh tế và chính là hiện tượng tiền nhiều và rẻ mới thổi lên bong bóng. Đây là một nguyên nhân thuộc về chính sách, nhưng không là lý do duy nhất.

Do cơ chế

Vũ Hoàng: Nói như vậy nghĩa là ông còn thấy ra nguyên nhân khác hay sao?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Thưa đúng thế. Nguyên nhân thứ hai thuộc về cơ chế. Ta không quên là vụ bê bối và tai họa nợ xấu đã xảy ra cùng lúc với tình trạng vay mượn

dễ dàng đến độ bất cần và vô trách nhiệm của các tập đoàn kinh tế nhà nước như Vinashin hay Vinalines.

Do cơ chế quản lý lỏng lẻo với quá nhiều kẽ hở cho các đại gia có thể dễ dàng thao túng và do chính sách tín dụng hào phóng cho các doanh nghiệp nhà nước, nhiều người có chức có quyền hoặc thân tộc của họ đã lập công ty có cái vỏ là tư nhân, hoặc tự đánh bóng mức tín nhiệm về tín dụng để vay tiền ngân hàng cho các dự án bất động sản có quy mô lớn. Ở gốc thì họ cướp đất của dân mà không có đền bù thỏa đáng, nôm na là chiếm đoạt tài sản. Ở ngọn thì họ dùng đất đai ấy làm vật thế chấp với giá thời phồng và vay được tiền rồi, họ tiếp tục đầu cơ qua những cơ sở có quyền sở hữu chòng chéo với nhau. Họ kết thành những kén nợ chằng chịt, bên trong, ai nợ ai và bị ung thối cỡ nào thì chẳng ai biết, kể cả các ngân hàng hay công ty tài chính đã cho vay tiền.

Vũ Hoàng: Thưa ông, ngoài hai nguyên do thuộc về chính sách và cơ chế, phải chăng ta còn có loại nguyên nhân thứ ba là khả năng thẩm định và quản lý rủi ro quá kém của các ngân hàng?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Chuyện ấy hoàn toàn đúng vì khi cho vay, ngân hàng đã định giá tài sản đảm bảo cao hơn thực giá, tới khi cổ phiếu hoặc đất đai sụt giá vì trái bóng đầu cơ bị bể thì ngân hàng lâm nạn. Chúng ta có vấn đề chuyên môn về trình độ nghiệp vụ quá kém và thẩm định dự án đầu tư quá sơ sài thô thiển. Nhưng ngoài khía cạnh chuyên môn thật ra dễ hiểu thì còn một vấn đề khác. Nhiều ngân hàng hay công ty tài chính hoặc tín dụng đánh giá sai rủi ro vì tin vào thể lực của khách nợ hoặc của những người giữ vị trí chủ chốt ở bên trong. Giữa đại gia với nhau thì quan hệ về tín dụng hay sở hữu tất nhiên là phải khác. Chính vì vậy mà người ta càng khó giải quyết việc phân định nợ nần, tái cấu trúc ngân hàng và quản lý các khoản nợ.

Vũ Hoàng: Theo giới nghiên cứu kinh tế tại Việt Nam thì khu vực xây dựng và bất động sản có tỷ lệ vay nợ cao nhất hiện nay. Như vậy,

thưa ông khi bong bóng bất động sản bị vỡ thì nợ xấu của ngân hàng tất nhiên lại còn cao hơn hiện nay, có phải như vậy không?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Nói chung, mức vay mượn ngân hàng của các doanh nghiệp đã gia tăng trong thời gian qua và vượt quá bình quân của nhiều quốc gia khác trên thế giới. Cho nên yêu cầu trả nợ và hiện tượng gãy đòn bẩy là điều dễ xảy ra trong tương lai trước mắt.

Thứ hai là trong loại doanh nghiệp mắc nợ thì các tập đoàn và tổng công ty nhà nước cũng thuộc loại đáng kể, với tổng số dư nợ của một số tập đoàn cao gấp bảy tám lần số vốn. Số nợ bình quân của 79 cơ sở quốc doanh là gần hai lần số vốn.

Thứ ba mới đến loại doanh nghiệp bất động sản và xây dựng ông vừa nhắc tới: họ đi vay hơn gấp đôi số vốn sở hữu. Khi vay nhiều như vậy thì phí tồn tài chính tất nhiên bào mòn mức lời khiến các doanh nghiệp này càng dễ gặp nguy cơ vỡ nợ. Khi loại doanh nghiệp này mà vỡ nợ thì ngân hàng mất vốn và công nhân mất việc. Đây là viễn ảnh rất đáng ngại.

Vũ Hoàng: Trong mấy năm vừa qua, có nhiều quốc gia trên thế giới đã bị khủng hoảng vì nạn bê bối gia cư và địa ốc, với hậu quả lan rộng sang lĩnh vực tài chính và ngân hàng và kéo dài hơn nữa tình trạng suy trầm kinh tế. Thưa ông, tại Việt Nam thì tình hình sẽ ra sao cho các ngân hàng với số nợ xấu được ước lượng dù chưa chính xác thì cũng là hơn 8%?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Trong vụ bê bối hiện nay, có chừng 15 quốc gia lâm nạn, kể cả Hoa Kỳ và Trung Quốc, lẫn nước Anh, Tây Ban Nha hay Hy Lạp v.v.... Kinh tế Việt Nam thật ra còn nhỏ yếu và chưa thể sánh nổi với các nước đó. Vậy mà cái núi nợ khó đòi và sẽ mất lại lên tới mức đáng ngại là khoảng 10%, theo cách tính lạc quan nhất. Công ty lượng cấp trái phiếu là Fitch thì ước lượng một con số cao gấp rưỡi là 15%. Tỷ lệ ấy là một mối nguy cho ngân sách nhà nước và kinh tế quốc dân vì tương đương

với 20 tỷ đô la.

Như dự trừ, trong năm tới đây, Việt Nam phải tái cấu trúc lại hệ thống ngân hàng để kịp thời cứu các doanh nghiệp hiện không thể vay ngân hàng khi các ngân hàng bị chìm dưới núi nợ xấu. Nhưng trong việc tái cấu trúc này tất nhiên là phải lập ra công ty quản lý nợ của nhà nước, nôm na tung tiền ra mua lại các khoản nợ xấu và chịu lỗ để ngân hàng có sổ sách kế toán tương đối lành mạnh và quân bình hơn. Trong hoàn cảnh đó, ngân sách của nhà nước sẽ mất bao nhiêu để cáng đáng một phần của gánh nợ? Ít ra thì cũng từ bảy đến 10 tỷ đôla. Ngân khoản đó thật ra là một lỗ hổng quá lớn cho công quỹ.

Vấn đề còn rắc rối hơn vậy vì việc thành lập ra một cơ quan quản lý nợ như vậy lại không dễ và đòi hỏi nhiều điều kiện về tổ chức, pháp lý và nghiệp vụ. Cụ thể là lấy vốn ở đâu, do ai quản lý và quyết định theo tiêu chuẩn nào để không gây thêm ung nhọt tham nhũng? Kết cuộc thì làm sao sớm hoàn tất những việc này để kịp thời cứu nguy các ngân hàng trước khi tình hình sa sút hơn trong năm tới? Mà nhà nước càng chậm trễ thì doanh nghiệp càng khốn đốn, khiến núi nợ xấu càng tăng, ngân hàng càng dễ sụp đổ và kinh tế càng suy trầm nặng hơn. Nhiều quốc gia Âu Châu có trình độ tổ chức và nghiệp vụ cao hơn Việt Nam đã mất ba năm cải sửa mà chưa xong. Chẳng có lý do gì để tin rằng Việt Nam sẽ giải quyết mau chóng và gọn gàng hơn các nước này. Vì vậy, nếu năm tới mà Việt Nam đạt được mức tăng trưởng 5% thì đấy đã là phép lạ.

Vũ Hoàng: Xin cảm tạ ông Nghĩa đã trả lời cuộc phỏng vấn hôm nay.

Đã biểu tình phản đối hiểm họa Trung Cộng xâm lược. Nay cần biểu tình phản đối hiểm họa dân sinh: luật phạt xe không chính chủ!

NỢ XẤU NGÂN HÀNG CÓ THỂ GÂY KHỦNG HOẢNG

.....*Nam Nguyễn RFA 02-11-2012*.....

Nợ xấu của hệ thống ngân hàng thương mại với nguy cơ làm đổ vỡ nền kinh tế đã làm nóng diễn đàn QH VN trong 2 ngày 30-31/10/2012.

Bức xúc trong nền kinh tế

Báo chí trong nước đưa tin về chủ đề này đều khắp và gây được sự chú ý của công luận. Thời báo Kinh tế Việt Nam bản tin trên mạng ngày 31-10 trích ý kiến Đại biểu Đà Nẵng Bí thư Thành ủy Nguyễn Bá Thanh mà tờ báo cho là có góc nhìn khác lạ. Theo đó, ông Thanh cho rằng để tái cơ cấu ngân hàng thương mại cần chú ý hai vấn đề rất lớn, một là lợi ích nhóm và hai là vấn đề nợ xấu. Ông Nguyễn Bá Thanh nhấn mạnh: “Đất nước đang đổi mới, phát triển, có nhiều thành tựu, trong đó cũng có công rất lớn của ngành ngân hàng, nhưng nếu mai này có sự đổ vỡ nền kinh tế, thì cũng bắt đầu chính từ hệ thống ngân hàng”.

Đáp câu hỏi của Nam Nguyễn là nợ xấu ngân hàng theo công bố chính thức là 8,6% tổng dư nợ, trong khi quốc tế nói mức này từ 14% tới 15% chứ không thể ít hơn, vậy con số nào là khả tín? GSTS Vũ Văn Hóa, Phó Hiệu trưởng Đại học Kinh doanh và Công nghệ Hà Nội nhận định:

“Hiện nay nợ xấu là vấn đề nan giải, thống kê của Ngân hàng NN 8% là một thống kê không đúng sự thật, mà nhiều người nói dù là 14% như tổ chức quốc tế nói thì cũng còn là ít. Nợ xấu hiện nay người ta cho rằng là một vấn đề bức xúc trong nền kinh tế, nếu không nói lên sự thật thì đến lúc cả nền kinh tế đổ vỡ thì đó là điều đáng tiếc. Bây giờ chúng ta phải thừa nhận nợ xấu ở mức độ nào thì mới có giải pháp thiết thực để tháo gỡ.”

Báo Đất Việt bản tin trên mạng ngày 1-11-2012 tường thuật vấn đề nợ xấu được bàn thảo nhiều ở Quốc hội, theo đó Bí thư Thành ủy Đà Nẵng Nguyễn Bá Thanh đề nghị Ngân hàng Nhà nước phải bóc tách và xác định nợ xấu của các tập đoàn, tổng công ty là bao nhiêu, của hệ thống là bao nhiêu thì mới có biện pháp giải quyết nợ xấu một cách hữu hiệu được. Theo lời Ông Thanh: “Có những khoản không phải chỉ là nợ xấu mà là rất xấu và có thể bị mất hoàn toàn.”

Ông Nguyễn Bá Thanh đề cập tới một vấn đề cực kỳ phức tạp, đó là nâng khống giá trị tài sản để cho vay hoặc vay tiền cho dự án. Đây là lý do tại sao Ngân hàng không thể siết nợ dù nợ đã quá hạn từ lâu. Theo VnEconomy.vn, ông Thanh lấy ví dụ,

một khu đất có giá trị khoảng 200 tỷ đồng, bằng một hợp đồng mua bán họ đã đưa lên 800-1.000 tỷ đồng để cho vay hoặc được vay 600 tỷ; bây giờ bán thì chưa được 100 tỷ, khu đất đó không có ai mua, như vậy mất đứt 500 tỷ, đây chính là nợ xấu. Tuy vậy cả người đi vay và người cho vay cũng đã bỏ túi hàng chục tỷ đồng. Xin nhắc lại rằng không ít ngân hàng thương mại vừa cung cấp tín dụng liên quan đến bất động sản lại vừa đầu tư vào bất động sản.

Theo VnExpress, tổng dư nợ của hệ thống ngân hàng thương mại hiện nay là hơn 2 triệu tỷ đồng, trong đó dư nợ tín dụng liên quan đến bất động sản lên đến 57% tức hơn 1 triệu tỷ đồng, gồm cho vay để kinh doanh bất động sản, vay để đầu tư sản xuất và kinh doanh, thế chấp bằng bất động sản. GSTS Vũ Văn Hóa phân tích với chúng tôi: *“Bất động sản chiếm tỷ lệ lớn thôi, ngoài ra ở các doanh nghiệp tồn đọng rất nhiều hàng tiêu dùng, những thứ đó cũng là vay vốn ngân hàng cả thôi. Ví dụ đường mía chẳng hạn, bây giờ tồn rất nhiều, sắt thép ở Việt Nam tồn kho hàng triệu tấn. Trong khi đó dù không bán được nhưng lại buông lỏng quản lý cho nhập thép từ bên ngoài vào, làm cho khó khăn càng khó khăn thêm. Tất cả những tình hình ấy cộng lại phải nói là hàng tồn kho của các doanh nghiệp tăng lên đáng kể và vốn trong hàng tồn kho đó chủ yếu cũng là vốn ngân hàng, doanh nghiệp đâu có vốn. Tóm lại bất động sản là một phần lớn hơn, còn lại tất cả những thứ khác cộng lại làm cho tỷ lệ nợ xấu tăng lên.”*

Không dám nói sự thật

Theo các báo điện tử mà chúng tôi xem được, BT Bộ Xây dựng Trịnh Đình Dũng đã tách riêng dư nợ bất động sản thuần túy là khoảng 203.000 tỷ đồng với tỷ lệ nợ xấu 6,6%, trên tổng số dư nợ liên quan đến bất động sản nói chung là hơn 1 triệu tỷ đồng. Nhiều chuyên gia cho rằng tách riêng như vậy chỉ là cách làm giảm nhẹ tình hình, bởi vì dư nợ bất động sản phải kể chung mọi lĩnh vực liên quan đến bất động sản như cho vay để kinh doanh bất động sản, vay để đầu tư sản xuất và kinh doanh thế chấp bằng bất động sản.

GSTS Vũ Văn Hóa phân tích thêm về nợ xấu từ bất động sản:

“Nợ của bất động sản được coi là xấu vì bất động sản tồn kho, tạm gọi là tồn kho, không ai mua bởi vì vượt

quá mức thu nhập của dân chúng, được thổi lên cái giá quá cao, tạm gọi là bong bóng. Tất cả những thứ ấy là hàng hóa tồn đã 3-4 năm rồi thậm chí có dự án đến 5-6 năm nhưng mà không ai động đến cả. Rất nhiều nhà cao cấp hoặc nhà trung bình chẳng ai động đến cả. Người dân không đủ tiền mua thì tất nhiên bất động sản bị đóng băng, chủ của các dự án đó không trả được nợ ngân hàng thì tất cả giá trị bất động sản đó gọi là nợ xấu. Thống kê thì mỗi người nói một khác nhau, ở ngân hàng thì đang giấu giếm cái đó, không dám nói sự thật.”

Theo phân tích của Bí thư Thành ủy Đà Nẵng Nguyễn Bá Thanh được Thời Báo Kinh Tế VN trích thuật thì, quản lý Nhà nước đã yếu mà cho thành lập quá nhiều ngân hàng, dẫn đến mất kiểm soát. Ông Thanh đề cập đến vấn đề này từ tháng 10-2011 tại kỳ họp thứ hai của QH. Ông Thanh từng ví dụ: “Một ngân hàng có vốn khoảng nghìn tỷ đồng khi mới thành lập, huy động thêm khoảng 10 nghìn tỷ nữa, sau đó nhẹ nhàng rút tiền của mình ra rồi lấy 10 nghìn tỷ của thiên hạ đi buôn bất động sản. Khi giá đất rớt thê thảm, đến hạn không có tiền trả lại cho người gửi, thế là đua nhau đẩy lãi suất huy động lên cao, 18%, 20%, thậm chí 25%, 30% để có tiền, lấy tiền của người sau để trả cho người trước, đẩy lạm phát lên cao.”

Vấn đề theo Thời Báo Kinh Tế VN, từ thời điểm một năm trước, ông Ng. Bá Thanh đã cảnh báo vấn đề nợ xấu gia tăng, khi thị trường nhà đất đóng băng và ngân hàng không bán được cả đất của mình lẫn đất là tài sản thế chấp. Người đọc báo chưa quen phát biểu gây chấn động của Bí thư Đà Nẵng Ng. Bá Thanh: “Tái cơ cấu lại ngành ngân hàng là việc cần làm ngay, làm kiên quyết; nhưng lưu ý đây là vấn đề rất khó, khó nhất là động chạm đến lợi ích nhóm, và không khéo một ông chết sẽ kéo theo hàng loạt ông chết, gây hậu quả cho xã hội.”

Cho đến đầu tháng 11, theo Tuổi Trẻ Online chính phủ vẫn đang chờ đợi đề án tổng thể mà Ngân hàng Nhà nước xây dựng để xử lý nợ xấu. Duy có điều Nhà nước sẽ không trả nợ thay doanh nghiệp, điều này được ông Vũ Đức Đam, Bộ trưởng Chủ nhiệm Văn phòng CP xác nhận.

Nợ xấu ngân hàng có lẽ đã quá lớn kể cả hàng tiêu dùng tồn kho và bất động sản đóng băng, như lời GS TS Vũ Văn Hóa nhận định trong cuộc phỏng vấn của chúng tôi, không nói lên sự thật về mức nợ xấu để rồi khi nó làm đổ vỡ nền kinh tế thì hối tiếc cũng muộn màng. *****

3 BƯỚC ĐOẠT VÀNG

.....Trần Sơn 02-11-2012.....

Vai trò của vàng

Từ ngàn xưa, từ thời nguyên thủy của nền kinh tế, người ta trao đổi giá trị sức lao động cho nhau một cách “thô thiển” theo phương thức hàng đổi hàng. Đại loại như tôi có 1 quả trứng, tôi đổi được 2 mớ rau, hay 50 kg thóc đổi một mét vải. Cách thức này gặp nhiều bất tiện và phần nhiều là không công bằng về giá trị sức lao động. Ví dụ như tôi chỉ có 1 mớ rau, không ai chịu đổi nửa quả trứng cho tôi, hay năm nay được mùa bông, đáng ra năm nay vải phải rẻ hơn, nhưng người thợ dệt vẫn khăng khăng đòi đổi 50 kg thóc như năm ngoái... Dần dần người ta nhận thấy phải có một vật làm trung gian trong quá trình trao đổi hàng hóa nhằm đảm bảo khách quan, công bằng hơn.

Lâu dần, qua nhiều lần thử nghiệm người ta nhận thấy Vàng là một kim loại có độ bền khá ổn định trong môi trường tự nhiên, không phải là quá hiếm. Giá trị sức lao động của việc khai thác chế tác vàng không phải là quá công phu. Đồng thời đây là kim loại dễ phân chia nhỏ, dễ dát mỏng, kéo sợi, dễ đúc khuôn theo trọng lượng như ý muốn. Dần dần theo chiều hướng giao thương kinh tế trên diện rộng giữa các khu vực vùng miền khác nhau, vàng khăng định được vai trò làm vật trung gian để trao đổi rất hữu hiệu. Ngay cả khi sau này, mỗi quốc gia có phát hành đồng tiền riêng của mình, thì Vàng vẫn được coi là vật làm trung gian trao đổi hàng hóa trên bình diện quốc tế, đơn giản vì tiền mặt nước nào chỉ có giá trị trao đổi tại nước ấy.

Đến đây chúng ta nhận thấy một quy luật -**gọi là quy luật bảo toàn giá trị hàng hóa**- tự nhiên được hình thành và không chịu sự chi phối của bất kỳ chính sách nào của nhà nước, hay ý muốn của bất kỳ cá nhân nào là: Tổng giá trị hàng hóa, hay còn gọi là giá trị sức lao động, (không tính giá trị sức lao động khai thác chế biến Vàng) được trao đổi trong xã hội ở vào một thời điểm, được đánh giá ngang bằng Tổng giá

trị sức lao động khai thác chế tác vàng cùng thời điểm đó. Hay nói đơn giản hơn: **Tổng giá trị vàng tồn tại trong xã hội bằng tổng giá trị hàng hóa (khác vàng) trong xã hội, xét cùng thời điểm.**

Có bảo toàn quy luật này thì vàng mới thể hiện chức năng chính của mình làm vật trung gian trao đổi hàng hóa.

Sau này, tiền kim loại khác, tiền giấy, với nhiều mệnh giá khác nhau được nhà nước phát hành (hành động phát hành tiền giấy này đã thể hiện ý muốn chủ quan của quan chức nhà nước), thay thế Vàng làm vật trung gian trao đổi hàng hóa.

Tuy vậy **quy luật bảo toàn giá trị hàng hóa trên phải được tôn trọng, để việc trao đổi hàng hóa bình thường theo đúng giá trị của nó.** Nghĩa là **tổng giá trị tiền giấy do nhà nước phát hành có giá trị bằng tổng giá trị Vàng trong ngân khố quốc gia.** Lượng vàng tồn tại trong dân cư được trao đổi điều tiết với nhau theo quy luật tự nhiên. Không một nhà nước nào nắm chắc được chính xác lượng vàng này vì đây là con số luôn biến động, Do vậy **nhà nước không được phép phát hành một lượng tiền mặt cao hơn giá trị vàng mình đang nắm giữ. Cao hơn là lạm phát.** Nói ngược lại: Lạm phát là là lượng tiền mặt nhà nước đưa vào lưu thông có giá trị cao hơn lượng vàng nhà nước đang nắm giữ.

Đến đây, tuy vàng rút khỏi vai trò trao đổi, lưu thông hàng hóa. Nhưng **vai trò làm thước đo giá trị tiền mặt của nó vẫn phải tồn tại.** Phải giữ vai trò này thì mới đảm bảo quy luật bảo toàn giá trị hàng hóa. Ví dụ như giá Vàng trong dân cư trao đổi với nhau bị đẩy lên cao (so với giá trị tiền giấy) là do nhà nước lạm phát tiền giấy. Giá vàng trong dân cư cao lên, mặc nhiên các loại hàng hóa khác cũng được đẩy cao lên, đó là quy luật. Những kẻ bị chịu thiệt thòi trong việc lạm phát này là bộ phận phi sản xuất (hành chính công, văn hóa, giáo dục, y tế, bộ đội, công an...)

Sẽ là ra sao trong nền kinh tế thị trường, khi không còn một gram vàng được trao đổi mua bán trong dân cư, chỉ còn toàn tiền giấy? Thước đo giá trị của tiền giấy mất đi. Một mớ giấy lộn không hơn không kém. Do lúc này không thể xác định được một quả trứng bằng bằng bao nhiêu tờ polymer có viết số 500.000 Đ.

Chính vì vai trò làm thước đo giá trị hàng hóa này, vàng còn được làm phương tiện cất giữ vốn. Với một quốc gia được điều hành bởi những chính trị gia ngu xuẩn, kém cỏi, bộ máy phi sản xuất quá lớn, thì mặc nhiên, theo một quy luật vốn có, người sản xuất không thể chọn một cái gì bảo toàn giá trị vốn tốt hơn là vàng.

Ngân khố lụn bại

Không phải những chính trị gia CS không biết quy luật này. Do vậy họ càng muốn thu gom lượng vàng trong dân cư vào ngân khố quốc gia càng nhiều càng tốt. Càng nhiều vàng, lượng tiền mặt phát hành ra càng lớn mà không sợ bị giảm giá trị. Có tiền mặt họ mới có đủ tiền phát lương, tăng lương cho bộ máy ăn bám công kênh hiện tại. Trong khi nguồn thu thuế hạn chế, tài nguyên đất nước dần dần cạn kiệt, nợ nước ngoài đến kỳ phải trả, nạn tham nhũng đầy đến cùng cực. Nhưng liệu họ có thể làm một việc đơn giản là phát hành tiền mặt mua lại vàng trong dân chúng với giá cao hay không? Không thể, vì đơn giản như trên đã trình bày, càng phát hành nhiều tiền giấy, giá vàng trong dân càng bị đẩy cao lên, giá cả hàng hóa cũng bị đẩy lên theo, đời sống dân chúng, nhất là bộ phận phi sản xuất càng lao đao khốn khổ.

Một kế hoạch cướp vàng ra đời: Ba bước đoạt vàng

Những chính sách kê khai vàng, khám nhà tịch thu vàng như trước đây, chính quyền Cộng sản chưa vội thực thi ngay do lo sợ phản ứng co cụm, cất giấu của dân chúng, khó đảm bảo thành công. Nên lần này chính quyền đưa ra một kịch bản cướp vàng ba bước khá tinh vi.

Bước 1: Độc quyền vàng miếng hiệu SJC

Nếu như nghị định xyz nào đó

chỉ là đơn thuần là con chữ trên tờ giấy lộn nhằm quản lý vàng, không thể có tác dụng với quy luật tự nhiên đối với vai trò giá trị của vàng, thì chính quyền làm một động thái đánh vào lòng tham của dân chúng bằng cách nâng giá trị của cái thứ vàng có nhãn hiệu SJC.

Ai cũng biết SJC là công ty kinh doanh vàng bạc của nhà nước nên việc đặt tên cho thương hiệu vàng của mình là một việc làm bình thường. Điều này cũng như Bảo Tín Rồng vàng, đặt tên cho thương hiệu của mình. Các cửa hàng kinh doanh nhỏ lẻ khác tuy không lấy thương hiệu nhưng cũng có đánh dấu riêng của mình để thuận tiện việc mua bán, cũng như giữ uy tín cho cửa hiệu của mình. Nếu nhà nước không lạm phát, giá cả mua bán của vàng chỉ khác nhau độ tinh khiết (độ tuổi), không phụ thuộc vào thương hiệu. Dù vàng SJC có là 4 số 9 cũng không thể lý do nào cao hơn vàng 4 số 9 của các thương hiệu khác được. Nhưng như hiện tại chúng ta thấy nghịch lý này đang tồn tại. Chênh lệch này là khoảng 3 triệu đồng/1 lượng. Đồng thời chính quyền còn cho phép dân chúng mang vàng phi SJC đập lại thương hiệu SJC với giá chỉ 50.000đ/lượng. Mất 50.000đ tiền công, lại được 3 triệu tiền chênh lệch. Nhiều người đã làm một việc thiếu chín chắn như vậy. Hãy hiểu rằng 3 triệu chênh lệch này là giá trị ảo, nó sẽ không tồn tại lâu.

Bước 2: Dùng biện pháp hạn chế mua bán vàng

Khi đã đập được một lượng khá vàng SJC (vẫn đang tồn tại lưu hành trong dân cư) thì chính quyền hạn chế việc trao đổi mua bán này bằng một loạt những biện pháp hành chính như điều kiện kinh doanh vàng quá đần, đến độ không một tư nhân nào đủ điều kiện. Chỉ còn tồn tại 1 hoặc cùng lắm là 2 công ty vàng được phép hoạt động. Hoặc một số biện pháp khác nữa.

Bước 3: Độc quyền cướp vàng

Vào một ngày đẹp trời nào đó, chính quyền ra thông báo nghiêm cấm việc tích trữ vàng SJC vì đây là thương hiệu độc quyền quốc gia, việc này đã được thông báo từ lâu. Ai có phải kê khai và bán lại cho

nhà nước với giá quy định. Lúc này, mặc dù giá thật lộn ngoài chợ vẫn giữ giá 100.000đ/kg. Nhưng các cửa hàng vàng bạc nhà nước được mở trên 64 tỉnh thành chỉ mua vào 10.000đ/lượng, với thương hiệu SJC, lấy có đây là thương hiệu độc quyền của nhà nước, nghiêm cấm việc mua bán trên thị trường chợ đen. Ai vi phạm bị tịch thu. Đùng bao giờ quên, với chính quyền Cộng sản, không cái gì họ không dám làm. Khi đó hoặc bạn phải bán với giá rẻ mạt, hoặc bạn bị tịch thu.

Bạn phải làm gì

Rất đơn giản: Khẩn trương quên ngay cái gì có tên gọi SJC. Vàng của bạn thì bạn giữ. Cần thiết vẫn mua bán ở các cửa hàng vàng vẫn đang hoạt động. Tuyệt đối không đập thương hiệu SJC.

Khi chính quyền ra lệnh cấm các cửa hàng vàng tư nhân hoạt động thì bạn hoàn toàn yên tâm, sẽ có ngay một bộ phận không nhỏ len đến tận hang cùng ngõ hẻm sẵn sàng mua bán vàng cho bạn khi bạn có nhu cầu theo đúng giá thị trường hàng hóa. Bạn hãy tin rằng, cái gì phù hợp với quy luật thì tồn tại mãi mãi. Trái quy luật ắt không sớm thì muộn vẫn bị đào thải - chính trị, kinh tế đều luôn đúng.

danlambaovn.blogspot.com

Khi đã không chính danh thì chẳng có cái gì họ không dám làm **— Song Chi (Songchi blog) 04-11-2012 —**

Sau khi 157 trí thức nhân sĩ ký tên vào lá thư khẩn gửi Chủ tịch nước Trương Tấn Sang yêu cầu trả tự do cho cô sinh viên Nguyễn Phương Uyên được gửi đi vào ngày 1-11, thì ngày 3-11 công an (CA) Tp HCM và công an tỉnh Long An tổ chức họp báo công bố thông tin khởi tố, bắt tạm giam Ng. Phương Uyên cùng với một thanh niên khác là Đinh Nguyên Kha, vì "có dấu hiệu của tội Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN VN".

Hành vi của cả hai, theo CA là có liên hệ với một tổ chức "phản động" là Tuổi Trẻ Yêu Nước, qua một nhân vật có tên Nguyễn Thiện Thành, từ đó cùng bàn bạc để thả truyền đơn ở cầu vượt An Sương, Sài Gòn. Cũng theo CA, tang vật gồm có nhiều truyền đơn, cờ vàng ba sọc đỏ. "Nội dung của những truyền đơn này được

cho là đã "xuyên tạc, bịa đặt chính sách tôn giáo, chính sách đất đai của Nhà nước cũng như quan điểm lịch lạc về Trường Sa-Hoàng Sa và biên giới đất liền giữa VN với Trung Quốc, kêu gọi người dân đứng lên biểu tình chống lại đảng CS và Nhà nước VN"

Ngoài ra, Kha còn bị CA Long An điều tra về hành vi khủng bố vì thanh niên 24 tuổi này còn bị cho là đã "được Thành giao nhiệm vụ mua 2,45 kg hóa chất để tạo thuốc nổ cài vào tượng đài Hồ Chí Minh ở Cần Thơ". ("Nữ sinh bị điều tra tội chống nhà nước", báo VNExpress).

Sau buổi họp báo, hàng chục bài báo đồng loạt đưa tin giống nhau về sự việc do được mớm tin từ cùng một nguồn là CA, và có những bài báo chưa gì đã giật những cái tit nặng nề, kết án những người bị bắt khi chưa đưa ra tòa xét xử. Không có một nhà báo nào được phép gặp gỡ cô bé sinh viên và người bạn kia, gặp gỡ người thân, bạn bè của cả hai để đưa tin theo một chiều hướng khác. Trước đó, dù Ng. Phương Uyên bị bắt giữ một cách âm thầm, nói thẳng ra là bắt cóc giữa ban ngày ban mặt từ ngày 14-10, báo chí bên ngoài, các trang blog đưa tin liên tục nhưng toàn bộ 700 tờ báo chính thống không hề nhúc nhích, bởi chưa được phép mở mồm. Làm báo dưới chế độ CS ưu việt khôn khổ khôn nạn như thế đấy.

Khi vụ việc bị tung lên mạng, báo chí bên ngoài lên tiếng um sùm, thấy không thể giấu kín được nữa, lúc bấy giờ CA mới thừa nhận đã bắt NPU.

Và nếu các em sinh viên lớp 10 CDTP1 trường đại học Công nghiệp

Thực phẩm Tp HCM không cùng nhau viết bức thư chung ngày 20-10 cầu cứu khẩn cấp lên Chủ tịch nước Trương Tấn Sang về việc bạn của mình 'mất tích', tiếp theo, hàng loạt nhân sĩ trí thức hàng đầu VN lại gửi kiến nghị lên Chủ tịch nước yêu cầu trả tự do cho sinh viên Ng. Phương Uyên, như một hành động "nhằm hậu thuẫn cho đề nghị chính đảng của sinh viên", thì có lẽ sẽ chưa có cuộc họp báo với vàng của CA cùng với những lời buộc tội nặng nề, quy kết thành tội khủng bố như đã thấy. Kể cả màn nhận tội của Ng. P. Uyên.

Cái trò này, ai cũng biết, là một màn dân dựng quen thuộc của giới CA và nhà cầm quyền VN trong những vụ án có yếu tố chính trị.

Tất cả những người bị bắt những năm gần đây hầu hết đều xuất phát

từ sự quan tâm đến vận mệnh đất nước, đến mối quan hệ bất tương xứng và có hại về nhiều mặt giữa hai đảng-hai nhà nước VN-TQ. Người thì viết blog, làm nhạc, làm thơ, người đi biểu tình, người tọa kháng tại nhà... nhưng đều có chung hai điểm: bức xúc, phản đối âm mưu bành trướng và chính sách hung hăng gây hấn của TQ đối với VN cũng như sự khao khát về một cuộc sống tốt đẹp hơn cho xã hội VN.

Đảng và NN CSVN thừa hiểu rằng tử huyệt của họ chính là mối quan hệ bất tương xứng này, là thái độ, chính sách của họ trước chính sách sai lầm tệ hại về đối nội, đối ngoại, kinh tế, giáo dục, văn hóa, xã hội của họ khiến cho VN thụt lùi hàng chục hàng trăm năm so với các nước khác và đời sống người VN quá thiệt thòi, khổ sở. Nhưng người dân VN sẽ không bao giờ tha thứ cho tội bán nước. Bị kết án "1 nhà cầm quyền bán nước" cũng có nghĩa là ngày tàn của họ.

Đảng và nhà nước Cộng sản VN thừa hiểu rằng người dân VN vốn bao dung, giỏi chịu đựng, đã và đang chịu đựng tất cả những chính sách sai lầm tệ hại về đối nội, đối ngoại, kinh tế, giáo dục, văn hóa, xã hội của họ khiến cho VN thụt lùi hàng chục hàng trăm năm so với các nước khác và đời sống người VN quá thiệt thòi, khổ sở. Nhưng người dân VN sẽ không bao giờ tha thứ cho tội bán nước. Bị kết án "1 nhà cầm quyền bán nước" cũng có nghĩa là ngày tàn của họ.

Chính vì thế, mặc dù mọi vụ án có liên quan đến yếu tố chính trị đều dính dáng đến tâm trạng của người bị bắt đối với Bắc Kinh, đến sự kiện Trường Sa Hoàng Sa, bao nhiêu kilomet đường biên giới phía Bắc, Ải Nam Quan, một phần thác Bản Giốc... bị mất vào tay TQ, đến cách hành xử lấn lướt hung hăng của TQ trên biển Đông... nhưng nhà cầm quyền luôn luôn tìm cách lơ yếu tố TQ đi. Và lái sang các tội danh "tuyên truyền chống phá" hoặc "có âm mưu lật đổ" nhà nước VN.

Hơn 6 thập niên cầm quyền, trong đó có 37 năm độc quyền lãnh đạo trên toàn đất nước, đảng Cộng sản VN đã quá dạn dày kinh nghiệm trong việc đàn áp, đập tắt mọi mầm mống phản kháng từ trong tự nước.

Vốn dĩ giành được chính quyền bằng con đường không chính danh, không hề qua bất cứ cuộc bầu cử, trưng cầu dân ý nào, rồi lại giữ được chính quyền cũng chỉ bằng con đường CA trị, bạo lực, ngu dân và sợ hãi, trong thâm tâm, nhà cầm quyền VN luôn luôn lo sợ cái ngày nhân dân bừng tỉnh giấc, nổi dậy và lật đổ họ. Đó là nỗi sợ lớn nhất của họ. Lớn hơn mọi nỗi lo mất biển, đảo, mất nước vào tay TQ, hay nỗi lo đất nước bị tụt hậu, nhân dân khổ sở đói nghèo hay kinh tế bị sụp đổ. Họ phải giữ được chế độ. Bằng mọi giá!

Đã có trong tay cả quân đội, CA, cả bộ máy chính quyền từ trên xuống dưới, cả bộ máy tư pháp, truyền thông báo chí... nhưng họ vẫn sẵn sàng sử dụng mọi trò bẩn mà không ai có thể ngờ nổi, để giữ cho được sự tồn tại của chế độ.

Những trò bẩn đó thì thiên biến vạn hóa, từ việc hù dọa sách nhiễu, cắt đường mưu sinh... tất cả những ai cất tiếng nói phản đối họ, và nếu người đó bị bắt, thì CA sẽ tìm đủ cách ép cung, tạo chứng cứ giả, quy kết, chụp mũ... cộng với bồi nhọ trước dư luận, và cuối cùng là những bản án bất chấp pháp luật, bất chấp lý lẽ, phản ứng của người dân và thế giới.

Nếu vụ án nào ít người quan tâm thì còn đỡ, còn nếu càng nhiều người quan tâm, hay thế giới cũng lên tiếng, ví dụ như vụ của Tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ, luật sư Lê Công Định và nhóm bạn, vụ 3 blogger của CLB Nhà Báo Tự Do, hai nhạc sĩ Việt Khang và Trần Vũ Anh Bình hay mới nhất, là vụ của cô bé sinh viên Nguyễn Phương Uyên thì họ sẽ càng tìm cách chống đỡ với dư luận. Bằng cách bồi nhọ người bị bắt, gán những tội danh nặng nề từ chống phá chế độ, âm mưu lật đổ cho đến... tội khủng bố.

Nếu chúng ta nhìn lại hành trình cướp chính quyền của đảng Cộng sản VN trước đây, khi VN còn là hai nước bị chia cắt với hai thể chế chính trị khác nhau, chúng ta dễ dàng nhớ lại cách thức hồi đó đảng Cộng sản đã sử dụng để gây nhiễu dư luận, lũng đoạn thông tin (đặc biệt là với dư luận báo chí truyền thông quốc tế) kết hợp với phá hoại chế độ miền Nam Cộng hòa bằng đủ mọi cách.

Khi chưa giành được chính quyền thì đảng Cộng sản tìm mọi cách để "tò hồng", tạo tính chính danh cho đảng bằng cách gán cho chế độ miền Nam là bán nước, Mỹ là xâm lược cướp nước nên đảng Cộng sản phải lãnh đạo nhân dân phát động cuộc chiến tranh chống Mỹ cứu nước. Cũng từ đó, mọi huyền thoại về những con người anh hùng do đảng tô vẽ lên đã ra đời, từ Lê Văn Tám, Võ Thị Sáu, Kim Đồng... thời chống Pháp cho tới Nguyễn Văn Trỗi, Quách Thị Trang, Võ Thị Lớn, Nguyễn Văn Bé... trong đó, có bao nhiêu phần trăm là sự thật, bao nhiêu phần trăm là dối trá, bịa đặt?

Và nếu nhìn lại hành động của đảng Cộng sản hồi đó, đặc biệt "*các lực lượng đặc công và du kích ở các căn cứ vùng ngoại ô, phối hợp với các đơn vị biệt động thành hoạt động bí mật trong thành phố, hoặc các tổ chức ngoại vi của Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam*

(*MTDTGP*)" thì không phải họ mới xứng đáng được gọi là tổ chức khủng bố hơn ai hết hay sao? (Xem "*Danh sách những vụ tấn công của Mặt trận DTGP miền Nam VN*", Wikipedia tiếng Việt). Có bao nhiêu vụ tấn công đã rơi trúng vào những "*chung cư sĩ quan và mục tiêu dân sự như nhà hát, khách sạn, cầu cống, đường xe lửa, trường học, sân vận động...*" làm chết bao nhiêu người dân vô tội?

Nếu thời điểm bây giờ, thế kỷ XXI mà còn có đảng chính trị nào có những cuộc tấn công kiểu như vậy thì chắc chắn thế giới sẽ gọi đó là tổ chức khủng bố. "*Vậy mà cho đến bây giờ, một số vụ tấn công vẫn được nhà nước CHXHCN Việt Nam ca ngợi như những huyền thoại của cuộc chiến.*" (theo Wikipedia, tư liệu đã dẫn). Mới đây, những kẻ ám sát Gs Nguyễn Văn Bông là Viện trưởng Học viện Quốc gia Hành chính, người chuẩn bị nắm chức Thủ tướng Sài Gòn vào ngày 10-11-1971 còn lên báo kể lại thành tích này! ("*Tôi ám sát người sắp làm thủ tướng Sài Gòn*", Báo Dân Việt).

Vậy mà bây giờ họ lại gán tội danh khủng bố cho người khác.

Có hai điều đảng Cộng sản, vốn rất sợ trường trong việc sử dụng những biện pháp ngược lại thời chưa giành được chính quyền trên cả nước, hiểu rất rõ: là bồi nhọ những người bị bắt vì những vụ án có liên quan đến yếu tố chính trị, và gán cho những tội danh nặng nề.

Nội dung bồi nhọ thì vô cùng phong phú, thường là bồi nhọ đời tư, kiểu như *hai bao cao su đã qua sử dụng* trong vụ án C.H.H.Vũ hay tội trốn thuế, từng đánh vợ cũ gây chấn thương sọ não trong trường hợp Điều Cày... Bồi nhọ hành vi lý tưởng của người bị bắt, không còn là những người yêu nước, người bất đồng chính kiến, nhà hoạt động dân chủ mà là những kẻ bị lôi kéo, lợi dụng bởi các tổ chức phản động ở nước ngoài, làm việc này việc kia vì tiền, có âm mưu bạo động lật đổ nhà nước, cuối cùng là những kẻ khủng bố.

Bằng vào sự bồi nhọ, và gán cho những tội danh khiến ai cũng sợ như "khủng bố", nhà cầm quyền hy vọng sẽ khiến cho người dân nói chung và họ hàng, người thân, bạn bè của những người bị bắt tránh xa họ, hiểu lầm về nhân cách của họ.

Cái trò này đã từng rất hiệu quả vào cái thời mà người dân VN còn chưa biết đến internet, thông tin từ thế giới bên ngoài, nhất là khi sự thật về "cuộc sống nghìn lần tốt đẹp hơn dưới sự lãnh đạo sáng suốt của đảng ta" còn chưa bị tan rã ra thành từng mảng bong bóng xà phòng.

Thực tế cuộc sống xã hội tồi tệ về mọi mặt dưới sự lãnh đạo của nhà cầm quyền mới là yếu tố chính làm lòng dân bất mãn, và khi bất mãn, thì người ta không còn muốn nghe, muốn tin vào nhà cầm quyền nữa. Đó là chưa kể đến ảnh hưởng của internet và thông tin từ bên ngoài.

Bởi nhọ cô bé sinh viên Nguyễn Phương Uyên và người bạn, chụp lên đầu cả hai tội có âm mưu lật đổ nhà nước, tội khủng bố, với bằng chứng là hình ảnh cả hai cúi đầu nhận tội, giới CA và nhà cầm quyền VN hẳn cho rằng cú đánh thế là trúng đích, vờ lái dư luận từ sự kiện một nữ sinh bị bắt vì có tinh thần phản đối TQ thành kẻ phạm tội, vừa một lúc chết bạ con chim nhạn: Một là hai đứa nhỏ tuổi hai mươi mặt mũi phờ phạc sợ hãi sau những ngày bị giam cầm, hành hạ, ép cung... Hai là tất cả đám sinh viên, những người trẻ tuổi nào còn có ý định biểu tình, phản đối TQ hay phản đối nhà cầm quyền. Và cuối cùng là tất cả nhân sĩ trí thức hàng đầu đã đứng về phía cô bé, hồng làm mất uy tín họ.

Lác đác trên mạng đã có những lời tanh tưởi khoai trá, bởi nhọ các trí thức về vụ này, cho là bị hớ, "*bị nhét cút gà sấp vào mồm*". Nhưng họ có nhận ra những tín hiệu khác không?

Hãy lướt qua các trang blog, trang mạng xã hội, đọc những lời bình luận của mọi người về sự việc, thậm chí đi làm những cuộc phỏng vấn bỏ túi người dân xem có bao nhiêu người còn tin vào những chứng cứ, luận điểm do CA đưa ra trong những vụ án kiểu như thế này hay không? Một lần bắt tin vụn vặt bắt tin. Những lời nói hùng hồn của viên Trung tướng Hoàng Kông Tư, Thủ trưởng Cơ quan ANĐT Bộ CA tại một cuộc họp báo kết tội Cù Huy Hà Vũ "*có đời sống dâm ô trụy lạc*" vẫn còn đó để rồi sau khi ra tòa chính quan tòa cũng phải lờ tịt chuyện hai cái bao cao su vì nó quá bẩn thỉu rác rưởi. Hay cả một đài truyền hình quốc gia VTV mới hôm nào còn to mồm tuyên bố những người đi biểu tình là có nhận tiền của các tổ chức nước ngoài kia, Dân vẫn còn nhớ cả đấy.

Hãy nhìn phản ứng của các em học sinh bạn bè của Phương Uyên, giữa lúc bị vây bủa, chịu đủ sức ép từ phía CA và nhà trường, vẫn nghĩ tốt về bạn mình, cha mẹ Phương Uyên vẫn nghĩ tốt về con mình, còn cha của Nguyễn Thiện Thành thì đã lên tiếng phản bác trên BBC về việc con ông đã lôi kéo và kết nối Nguyễn Phương Uyên và Đinh Nguyên Kha đồng thời trợ giúp tiền cho cả hai mua vũ khí ("*Con tôi không móc nối Phương*

Uyên", BBC).

Người dân đã bớt sợ hãi, đã dám lên tiếng và nếu so sánh, đối chiếu mọi luồng tin từ nhiều phía, người ta sẽ hiểu sự thật nằm ở đâu. Vậy ai sẽ mất uy tín? Các trí thức nhân sĩ hay một lần nữa, CA và nhà cầm quyền phải mất mặt trước thế giới?

Chẳng có cái gì là bền vững mãi đâu, huống hồ là một chế độ độc tài có quá nhiều sai lầm và gây ra quá nhiều tội ác với dân tộc, đất nước như đảng Cộng sản VN.

Chỉ muốn nhấn rằng tất cả những ai đang rất tin tưởng vào sự bền vững muôn năm của chế độ dẫn tới những hành động bất chấp luật pháp, lương tri, lương tâm con người hãy nghĩ cho kỹ. Từ những "nhà báo" viết bài theo thông tin được mớm sẵn từ CA nhưng lại quá hăm hở phụ họa kết tội người khác, những tay CA quá nhiệt tình với phương châm "còn đảng còn mình" đã sử dụng mọi biện pháp để khủng bố tinh thần người bị bắt, ép cung, tạo chứng cứ giả, những kẻ vô lương tâm buông lời tanh tưởi khích bác những người đứng về phía tiến bộ, những chánh án làm theo những bản án bỏ túi được gợi ý từ CA, và cuối cùng là toàn bộ những người đang nắm quyền lãnh đạo đảng và nhà nước này, hãy nghĩ cho kỹ và dừng tay lại.

Bởi vì rồi sẽ có ngày họ không có chỗ đứng trong một nước VN tự do dân chủ mới, sẽ có ngày người dân lùng tìm họ để bắt trả giá về tất cả những gì họ đã làm. ☆☆☆☆☆☆☆

tư trang quần áo, hai bao cao su đã qua sử dụng trong sọt rác, và một số tài liệu được cho là "quan trọng".

Trung tướng Hoàng Kông Tư – Thủ trưởng Cơ quan An ninh điều tra– Bộ Công an cho biết: "Các chứng cứ, tài liệu do các cơ quan chức năng thu được đã chứng minh Cù Huy Hà Vũ có những hành vi vi phạm pháp luật theo Điều 88 Bộ luật hình sự. Cơ quan An ninh điều tra đã khởi tố khẩn cấp vụ án, khởi tố bị can Vũ để điều tra, làm rõ"

Sau đó báo chí chính phủ đồng loạt phía tin là tìm thấy tài liệu trong khách sạn Mạch Lâm, trích đoạn trong tờ CA Nhân Dân viết: "*...do lúc kiểm tra khách sạn Mạch Lâm ngày 5-11-2010 đã tình cờ phát hiện được nhiều tài liệu tuyên truyền chống phá Nhà nước trong máy tính cá nhân của ông Vũ.*"

Nhưng sau đó công an lại "nhỏ ra liêm lại" bằng một bản cáo trạng khác là họ đã tìm được tài liệu "chống nhà nước" ở Internet chứ không phải ở khách sạn Mạch Lâm như đã loan tin:

"*Cáo trạng số 18/CT-VKS-P2 lại khẳng định: từ tháng 10-2010 Sở Thông tin và Truyền thông Hà Nội đã có công văn gửi CA thành phố Hà Nội đề nghị làm rõ việc phát hiện trên mạng Internet có một số bài trả lời phỏng vấn của người tự*

Từ vụ án Condom Cù Huy Hà Vũ đến Bìa Sơn và 2.45 kg chất nổ trong vụ án Nguyễn Phương và Đinh Nguyên Kha**Đăng Làm Báo 05-11-2012**.....

• Ngày 4-11-2010, Cù Huy Hà Vũ đến Tp Hồ Chí Minh để chuẩn bị cho một chuyến thăm quê sắp tới. Khoảng 12g đêm cùng ngày (0g sáng ngày 5-11), công an phường 11 quận 6 (Tp HCM) kiểm tra khách sạn Mạch Lâm, thấy cửa phòng ông Vũ không khóa và trong phòng có cả cô Hồ Lê Như Quỳnh thuộc Hội luật gia Tp HCM.

Báo chí trong nước đưa tin là hai người này đang trong tư thế và trang phục nhạy cảm; khi kiểm tra hành lý trong phòng, lực lượng chức năng phát hiện trong phòng có 1 valy nhỏ đựng máy tính xách tay,

xung danh là Cù Huy Hà Vũ có nội dung chống phá Nhà nước, và công an đã điều tra xác định việc này."

Lê Minh Hằng thuộc "Nhóm Sinh Viên Yêu Nước" (không liên quan TTYN) ở Hà Nội đã dẫn chứng về vụ án của LS Cù Huy Hà Vũ qua một số phản ứng tiêu biểu của các nhân sĩ trí thức về phiên tòa CHHV vốn còn được gọi là phiên tòa Condoms hay vụ án Condoms.

Nhà giáo Phạm Toàn: "Đó là một phiên tòa lưu manh, ô nhục" – Giáo sư Nguyễn Huệ Chi: "Đã có quá nhiều lời chê trách, bực bội, thậm chí chửi bới đốp chát về một

phiên tòa gọi bằng công khai mà chẳng ra công khai, gọi bằng dân chủ mà chẳng ra dân chủ, được trình diễn ngay giữa một Thủ đô bắt buộc phải có cách ứng xử văn hóa thể mà rõ là thiếu văn hóa thậm tệ” – Thầy giáo Đỗ Việt Khoa: “Một phiên tòa làm mất thể diện quốc gia” – Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh: “Hôm nay nghe các đài tôi thấy báo chí, bản tin điện tử của rất nhiều nước chỉ trích Việt Nam ta mạnh quá! Tôi buồn quá và cảm thấy xấu hổ!” – Giáo sư Ngô Bảo Châu: “Có cố tình làm mất thể diện quốc gia, chắc cũng khó mà làm hơn mấy ông bà này”.

Trên báo Dân Chim Việt ngày 05-11-2012 đưa lên một lá thư : “Thư từ trong nước: Bạn dân hay tai họa cho dân?” được ký tên là “Nhóm Công An Bạn Dân Yết Kiêu Trần Bình Trọng.” Trong bài viết có đoạn nói về công an đã “gây đau thương, bắt công cho người vô vàn dân oan: bị tra tấn, chửi bới, bức tử hàng loạt trong trụ sở công an, bị đập giày vào giữa mặt; các cụ già, phụ nữ bị “bạn dân” luôn mồm gọi là “thằng già”, “con mẹ to mồm kia”, “đưa cầm đàn”, “tên đang chụp ảnh”, “tổng cô cả bọn lên xe”.

• Trong một vụ án khác quan trọng nhằm chiếm đoạt tài sản của một tổ chức ở Bia Sơn còn được gọi là vụ án Bia Sơn. Viện Kiểm sát ND tỉnh Phú Yên ký cáo trạng truy tố 22 người về tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền theo điều 79 Bộ luật Hình sự VN trong vụ việc được mệnh danh là vụ án “Hội đồng Công luật Công án Bia Sơn” tại khu vực Núi Đá Bia, tỉnh Phú Yên.

Công an tỉnh Phú Yên công bố hồi tháng 2 năm nay sau khi đột nhập vào Khu du lịch sinh thái Đá Bia, thuộc Công ty TNHH Quỳnh Long. Theo cơ quan an ninh thì họ bắt giữ tại đó một số “kíp nổ và chất nổ”. Sự thật số chất nổ mà công an đưa lên là số chất nổ dùng để phá đá làm công trình xây dựng mà bất cứ nhà thầu công trình nào ở VN đều có loại chất nổ phá đá này.

Đề cho “vụ án” thêm phần hấp dẫn, CA phía thêm: “Cuộc tấn công vào căn cứ chỉ huy núi Đá Bia hôm

Chủ nhật đã tiêu diệt cơ sở trung ương của tổ chức phản động,” công an Phú Yên cho biết. Trong cuộc tấn công này, công an Phú Yên đã thu được hàng trăm tài liệu về nội dung cương lĩnh hoạt động của tổ chức Hội đồng Công luật Công án Bia Sơn, cùng với 19 kíp nổ, 10 “walkie talkie” (máy truyền tin tầm ngắn), 2 máy tính cầm tay, máy chụp hình, máy thu video, 12 ngàn đôla và gần 190 triệu VNĐ, TT Công an Phạm Văn Hoá cho hay.

Công an mị dân, mập mờ đánh lộn con đen bằng đoạn văn đưa lên báo chí là họ đã tìm thấy 10 “walkie talkie” nhưng chú thích là (máy truyền tin tầm ngắn), có nơi đề là (máy phát thanh) làm cho người đọc có cảm giác là nhóm Bia Sơn là một tổ chức “tâm cỡ số má” có “Đài phát thanh chống nhà nước”. Walkie talkie là một loại máy dùng vô tuyến sóng ngắn, hiện nay được làm thành đồ chơi cho con nít, bán đầy ở ngoài chợ chứ chẳng phải là thứ gì ghê gớm cả!

• Trở lại vụ án của Đinh Nguyên Kha và Nguyễn Phương Uyên, công an ghép tội là họ đã tìm ra 2.45 kg hóa chất dùng làm thuốc nổ trong lúc đột nhập vào nhà của nạn nhân và đưa thêm tin là thuốc nổ này sẽ được sử dụng để nổ tượng HCM tại Cần Thơ.

Trên Facebook của Đinh Nhật Uy, anh trai của Đinh Nguyên Kha cho biết : Các loại báo lá cải trong đó có các tờ báo uy tín như Dân Trí, Pháp Luật TP, Công An Nhân Dân đều viết theo suy nghĩ chủ quan và không có căn cứ. Tội khủng bố của Kha chưa điều tra được và không có cơ sở để cấu thành tội.

Thứ 1: Về chế tạo thuốc nổ (thuốc nổ đen) thì Kha đã biết hơn 3 năm rồi và chủ yếu là làm pháo bông, pháo tên lửa đốt trong các dịp sinh nhật. Thuốc nổ đen mà Kha sử dụng là 1 loại thuốc nổ khá yếu, dùng để tạo lực đẩy trong các loại đạn, rocket. Chất nổ đen rất dễ làm và nguyên liệu thì cực kỳ bình dân. Kali Nitrat (phân kali), Carbon (bột than củi), lưu huỳnh và pha theo tỷ lệ vừa phải. Thuốc nổ như thế thì đem phá hủy tượng đài HCM thì cần 1 xe container mà chở. 2.4kg

hóa chất chế tạo thuốc nổ nghe kinh khủng nhưng đó chỉ là 1 bịch than củi nướng khoai lang, phân Kali và lưu huỳnh.

Thứ 2: Tất cả kiến thức từ kỹ thuật, xã hội, thiên văn, điện, cơ khí... và nhiều kỹ năng sống là do chính tôi dạy cho Kha chứ không riêng về thuốc nổ. Tôi là một giáo viên và là giám đốc 1 Cty đa kỹ thuật. Các kiến thức về thuốc nổ nói chung, TNT (tô lít), Nitroglycerin (Nitrostat phá đá), C4 hay thuốc nổ đen, nâu là những kiến thức phổ thông được in rộng rãi trên các sách kỹ thuật chế tạo không đáng nhắc đến. Vậy mà lại lôi cả họ tên tôi lên tất cả các trang báo và vu khống trắng trợn rằng tôi “hướng dẫn tận tình cách chế tạo thuốc nổ nhằm mục đích khủng bố tượng đài HCM”. Đây là hành động xúc phạm đến quyền tự do cá nhân, gây ảnh hưởng lớn đến cuộc sống riêng tư của tôi.

Thứ 3: Đồ đạc bị tịch thu toàn là tài sản của công ty tôi, Kha vô sản vì nó còn đi học tại ĐHCông nghiệp Long An. Kha sử dụng tài sản của Cty tôi vì Kha là em trai tôi. Niêm phong và tịch thu tài sản là do tôi chứng kiến và ký tên. Báo viết sai hoàn toàn tài sản về tên, số lượng.

Thứ 4: “Kha dùng thuốc nổ tự chế tạo quần thành khối như pháo, dùng bộ hẹn giờ để kích nổ. Truyền đơn bỏ vào hộp giấy, dán kỹ, đầu hộp đầu thuốc nổ đã cài giờ treo lên các thành cầu vượt.” “Âm mưu của các đối tượng này là sử dụng chất nổ để phá hoại tại một số nơi. Rất may là cơ quan điều tra đã phát hiện kịp thời, chặn đứng hoạt động phá hoại này ngay từ trong trứng nước.” Là hoàn toàn bịa đặt không căn cứ.

Thứ 5: Kha là 1 sinh viên năm 2 trường ĐHCN Long An, thợ sửa máy tính chỉ là 1 kỹ năng tôi dạy cho Kha. Chính xác Kha đang là 1 sinh viên, sao không ai nhắc đến chuyện này.

Chưa có cơ sở chính xác thì xin thưa: đừng dùng những từ vượt quá sự hiểu biết của 1 phóng viên chỉ biết copy bài như “Chế tạo chất nổ để khủng bố!” để ghép Kha vào tội khủng bố tại điều 84 mơ hồ được.

Đừng Làm Báo

Hoàn toàn bị phá sản **Trò dàn dựng "nhận tội, xin khoan hồng" cũ rích** **.....Lê Diễn Đức 05-11-2012.....**

Ngày 3-11-2012, công an thành phố Sài Gòn kết hợp với công an tỉnh Long An họp báo về việc bắt giữ Ng. Phương Uyên, 20 tuổi, nữ sinh viên năm thứ ba thuộc trường đại học Công nghệ Thực phẩm SG.

Nguyễn Phương Uyên bị công an tạm giam điều tra với cáo buộc “vi phạm Điều 88, Bộ luật Hình sự nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam (CHXHCNVN) về tội tuyên truyền chống Nhà nước”, cùng Đinh Nguyên Kha, vì đã “rải truyền đơn có nội dung chống phá Nhà nước VN tại cầu vượt Quang Trung (quận 12, Sài Gòn)” – theo thông tin từ cuộc họp báo.

Như vậy, các tuyên bố từ buổi họp báo này phải được xem là quan điểm chính thức của nhà đương cục CSVN.

Đối trá chính danh!

Trong cuộc họp báo, Nguyễn Sáu, đại tá, Thủ trưởng Cơ quan An ninh điều tra tỉnh Long An, khẳng định: “Chúng tôi thực hiện đúng thủ tục tố tụng. Một ngày sau khi khởi tố và bắt tạm giam bị can Nguyễn Phương Uyên, cơ quan điều tra gửi thông báo cho gia đình Uyên ở Bình Thuận. Từ lúc cơ quan điều tra gửi thông báo gia đình bị can Uyên nhận phải mất vài ngày chứ không phải không thông báo như một số thông tin trên mạng đã nêu”.

Một người có cấp bậc đại tá, tuyên bố trước công luận lẽ ra phải hội đủ sự thuyết phục dưới góc độ pháp luật, nhưng đại tá Sáu đã bộc lộ: hoặc là một người khoác mã đại diện pháp luật nhưng trong não bộ trống rỗng kiến thức về pháp luật, hoặc là một kẻ trơ tráo, vô liêm sỉ và coi thường dư luận. 1 sự đối trá chính danh, được ký tên đóng dấu

Từ điều 80 đến điều 86, Chương VI, Bộ luật Tố tụng Hình sự (LTT HS) năm 1992 (bổ sung năm 2003) quy định cụ thể về các trường hợp bắt và tạm giữ người, kể cả trong trường hợp bắt khẩn cấp.

Điều 80: Bắt bị can, bị cáo để

tạm giam

1- Những người sau đây có quyền ra lệnh bắt bị can, bị cáo để tạm giam:

a) Viện trưởng, Phó Viện trưởng Viện Kiểm sát nhân dân và Viện kiểm sát quân sự các cấp;

b) Chánh án, Phó Chánh án Tòa án nhân dân và Tòa án quân sự các cấp;

c) Thẩm phán giữ chức vụ Chánh toà, Phó Chánh toà Tòa phúc thẩm Tòa án nhân dân tối cao; Hội đồng xét xử;

d) Thủ trưởng, Phó Thủ trưởng Cơ quan điều tra các cấp. Trong trường hợp này, lệnh bắt phải được Viện kiểm sát cùng cấp phê chuẩn trước khi thi hành.

2- Lệnh bắt phải ghi rõ ngày, tháng, năm, họ tên, chức vụ của người ra lệnh; họ tên, địa chỉ của người bị bắt và lý do bắt. Lệnh bắt phải có chữ ký của người ra lệnh và có đóng dấu.

Người thi hành lệnh phải đọc lệnh, giải thích lệnh, quyền và nghĩa vụ của người bị bắt và phải lập biên bản về việc bắt.

Khi tiến hành bắt người tại nơi người đó cư trú phải có đại diện chính quyền xã, phường, thị trấn và người láng giềng của người bị bắt chứng kiến. Khi tiến hành bắt người tại nơi người đó làm việc phải có đại diện cơ quan, tổ chức nơi người đó làm việc chứng kiến. Khi tiến hành bắt người tại nơi khác phải có sự chứng kiến của đại diện chính quyền xã, phường, thị trấn nơi tiến hành bắt người. (...)

Điều 84: Biên bản về việc bắt người

1- Người thi hành lệnh bắt trong mọi trường hợp đều phải lập biên bản.

Biên bản phải ghi rõ ngày, giờ, tháng, năm, địa điểm bắt, nơi lập biên bản; những việc đã làm, tình hình diễn biến trong khi thi hành lệnh bắt, những đồ vật, tài liệu bị tạm giữ và những khiếu nại của

người bị bắt.

Biên bản phải được đọc cho người bị bắt và những người chứng kiến nghe. Người bị bắt, người thi hành lệnh bắt và người chứng kiến phải cùng ký tên vào biên bản, nếu ai có ý kiến khác hoặc không đồng ý với nội dung biên bản thì có quyền ghi vào biên bản và ký tên.

Việc tạm giữ đồ vật, tài liệu của người bị bắt phải được tiến hành theo quy định của Bộ luật này.

2- Khi giao và nhận người bị bắt, hai bên giao và nhận phải lập biên bản.

Ngoài những điểm đã quy định tại khoản 1 Điều này, biên bản giao nhận còn phải ghi rõ việc bàn giao các biên bản lấy lời khai, đồ vật, tài liệu đã thu thập được, tình trạng sức khoẻ của người bị bắt và mọi tình tiết xảy ra lúc giao nhận.

Tất cả những quy định trên đây đều đã bị công an chà đạp thô bạo trong trường hợp Ng. Phương Uyên.

Nguyễn Phương Uyên bị bắt cùng ba bạn khác sống chung tại phòng trọ vào lúc hơn 11g sáng ngày 14-10.

Lực lượng công an gồm khoảng chục người vừa mặc sắc phục, vừa thường phục, áp giải Phương Uyên và ba bạn cùng phòng tới đồn công an phường Tây Thạnh, quận Tân Phú, Sài Gòn, chỉ nói là để xác minh một số vấn đề.

Ba bạn cùng phòng trọ được trả về là những nhân chứng sống trong việc công an bắt giữ Phương Uyên và “mất tích” luôn sau đó.

Dư luận sôi động về sự “mất tích”, “bắt cóc”, bởi vì khi gia đình của Phương Uyên và bạn học tới công an phường Tây Thạnh hỏi thăm thì được công an trả lời không biết gì về vụ việc và không bắt giam ai cả!? Chị Nguyễn Thị Nhung, mẹ của Phương Uyên, hoang mang kể lại với BBC Việt ngữ.

Vào ngày 19-10, trong khi vẫn bắt âm vô tín từ phía nhà chức trách, thì cộng đồng mạng đã loan báo Phương Uyên đang bị giam ở buồng số 12 (trong một phòng cùng với hơn 10 phạm nhân khác) tại nhà giam của CA quận Tân Phú, địa chỉ 516/4-615/4 Bình Long, phường Tân Quý, quận Tân Phú, Sài Gòn.

Mãi đến ngày 20-10, tức 6 ngày sau khi Phương Uyên bị bắt, Cơ quan An ninh Điều tra thuộc Công an tỉnh Long An, mới ra Thông báo Số 3 do Thượng tá Nguyễn Thanh Sơn ký, gửi gia đình Phương Uyên về việc bắt giữ Phương Uyên vì “có hành vi tuyên truyền chống phá nhà nước CHXHCNVN” và cho biết nơi Uyên bị giam là “trại tạm giam công an tỉnh Long An, số 159 đường Nguyễn Đình Chiểu, thành phố Tân An, tỉnh Long An”.

Rõ ràng thực tế đã diễn ra khác hoàn toàn với tuyên bố “*thực hiện đúng thủ tục tố tụng. Một ngày sau khi khởi tố và bắt tạm giam bị can Nguyễn Phương Uyên, cơ quan điều tra gửi thông báo cho gia đình*” của đại tá Nguyễn Sáu trong cuộc họp báo. Tuyên bố – khẳng định này không gì khác hơn là sự ma giáo, đôi trắng thay đen trắng trợn, bằng hành động cũng như ngôn từ.

Gấp lửa bỏ tay người

Một sự bất tín, vạn sự bất tin. Sự ma giáo, đôi trắng thay đen trắng trợn của người đứng đầu Cơ quan an ninh điều tra trong cuộc họp báo, cho thấy toàn bộ kịch bản nhuộm màu sắc bất lương ngay từ đầu.

Từ đó, người ta không thể không nghi ngờ về những cái gọi là “tang vật thu được của vụ án gồm hơn 700 truyền đơn và cờ của chế độ Ngụy quyền, hơn 2kg hoá chất tạo thuốc nổ cùng một số tang vật khác” và “trong vụ án còn một số dấu hiệu của tội khủng bố”

Trước hết, một điều quá dễ hiểu rằng, công an sẽ không có gì khó khăn khi muốn tạo dựng tang vật. Bởi vì công đoạn khám xét nơi ở của Nguyễn Phương Uyên cũng đã diễn ra mờ ám, trái pháp luật.

Điều 141 Bộ luật Tố tụng Hình sự quy định:

“Khi khám chỗ ở phải có mặt người chủ hoặc người đã thành niên trong gia đình họ, có đại diện chính quyền xã, phường, thị trấn và người láng giềng chứng kiến; trong trường hợp đương sự và người trong gia đình họ cố tình vắng mặt, bỏ trốn hoặc đi vắng lâu ngày mà việc khám xét không thể trì hoãn thì phải có đại diện chính quyền và hai người láng giềng chứng kiến”.

Không tuân thủ các quy định trên, công an đã tùy tiện về phòng trợ của Phương Uyên lục soát, mặc sức làm mưa làm gió, cho nên không thể loại trừ khả năng công an đã chơi trò “gấp lửa bỏ tay người”. Để biến một cô gái sinh viên thơ trẻ, học giỏi, hiền lành, được bạn bè quý mến, thành một tên khủng bố, chỉ cần quăng vào hiện trường vài ký thuốc nổ hay vũ khí, lập biên bản xác nhận với nhau, rồi có thể công bố có trong tay “tang vật”!

Những tang vật mang tính lưu manh, giả trá này không giá trị pháp lý, khi việc khám xét bắt chấp các quy định của pháp luật, không có sự hiện diện của người trong cuộc và nhân chứng khách quan.

Trong một cuộc họp báo, theo thông lệ, người ta thường chứng minh cho công luận thấy “tang vật” thu được bằng cách thức nào, ở đâu, trong bối cảnh nào. Đã không hề thấy động tác này trong cuộc họp báo hôm 3-11. Chỉ thấy kiểu lấy thịt đè người, đăng lấy được trên các báo lễ đảng.

Sự thất bại của màn dàn dựng

Kịch bản dàn dựng của nhà cầm quyền CSVN buộc những người yêu nước, những người bất đồng chính kiến, tranh đấu dân chủ trong hoàn cảnh lao tù phải đọc bản “nhận tội”, “xin khoan hồng”, đã quá nhàm trong con mắt dư luận. Còn trong trường hợp của nữ sinh viên Nguyễn Phương Uyên nhà cầm quyền CSVN đã hoàn toàn thất bại.

Hình ảnh “nhận tội” của Phương Uyên trên TV và các phương tiện truyền thông lễ đảng đã không giúp được gì nhà cầm quyền ý đồ bôi xấu hạ nhục những người yêu nước, mà chỉ làm dư luận căm phẫn, khinh miệt thêm thái độ hèn nhát, ác độc của kẻ mạnh trước người yếu thế, bị huỷ diệt mọi khả năng lựa chọn trước các đòn khủng bố và đe dọa.

Chúng ta đã chứng kiến phản ứng của dư luận trong trường hợp “nhận tội”, “xin khoan hồng” vào tháng 6-2009 của Lê Công Định, Nguyễn Tiến Trung, Trần Kim Anh. Vì họ là những người ở tuổi từng trải, có lý tưởng, dấn thân cho các hoạt động dân chủ, giữ vai trò nhất định trong tổ chức chính trị (đảng

Dân Chủ), nên dư luận đã có những luồng đánh giá khác nhau, hoặc cảm thông, hoặc bất bình, gây tranh cãi. Thậm chí bà Trần Thị Huệ, em gái ông Trần Anh Kim, nói về hành động “nhận tội” của anh trai rằng “Chết vinh còn hơn sống nhục. Đã thấy việc mình làm là đúng, thì dù có chết, cũng không nên làm như thế”, và nhìn hình ảnh anh trai xin khoan hồng, bà cảm thấy “mất mát trong lòng”. Bài viết của tôi lúc bấy giờ “Những nhà dân chủ thích sống nhục” trên diễn đàn Talawas của nhà văn Phạm Thị Hoài đã gây nên tranh luận sôi động và gay gắt.

Nhưng với Ng. Phương Uyên, tình cảm dành cho cô sinh viên mới ở tuổi 20, dường như nhất quán. Đó là sự chia sẻ, thông cảm sâu sắc. Những người hiểu biết, trong đó có cả những người vốn né tránh các chuyện chính trị nhạy cảm, đều thương mến Phương Uyên nhiều hơn cả trước khi cô gái “nhận tội”. Người ta thấy ở Phương Uyên hình ảnh của một con gái con ngoan giáo giữa một bầu trời gâu hung dữ.

Những “tội” mà Phương Uyên “nhận” được nhà cầm quyền trưng ra, show off, đã chẳng gây nên chút ấn tượng nào. Những người có lương tri, sáng suốt, nhìn thấy một trò hạ cấp, lộ bịch. Trò này chỉ có thể lừa mị được những kẻ ngốc nghếch, hoặc kích dâm chính trị đám sai nha bệnh hoạn “đang tâm làm tay sai cho Tàu”.

Phản ứng của người thân trong gia đình Phương Uyên cũng rõ ràng, dứt khoát. Trả lời BBC Việt ngữ trong ngày 4/11, ông Nguyễn Duy Linh, cha của Phương Uyên, không tin vào những gì mà con gái ông bị cáo buộc hay “nhận tội”. Ông bày tỏ lòng “cảm phục” và “hãnh diện” về con gái, hiểu được con gái bị tù tội chỉ vì lòng yêu nước, chống xâm lược Trung Quốc, và cho rằng, kịch bản dàn dựng “nhận tội” không gì khác hơn là hành động của nhà cầm quyền nhằm mục đích răn đe, dập tắt tinh thần yêu nước trong giới sinh viên, học sinh.

Nhà văn Phạm Đình Trọng ngày 05-11-2012 trong bài “Cần lên tiếng tiếp về vụ Phương Uyên” gửi giáo sư Nguyễn Huệ Chi và giáo sư

Tương Lai, những người nằm trong danh sách 144 vị nhân sĩ, trí thức ký tên trong thư khẩn cấp gửi Chủ tịch nước Trương Tấn Sang đề nghị trả tự do cho Ng. Phương Uyên, viết:

-“Nhiều công dân lớn tuổi đã mang cả cuộc đời làm việc ra cống hiến cho Đảng và Nhà nước này khi ký Kiến nghị về những vấn đề của xã hội còn bị công an đến tận nhà truy hỏi, bắt rút tên khỏi Kiến nghị thì các cháu sinh viên non nớt sau khi bị cả một hệ thống quyền lực đang nắm vận mệnh, tương lai các cháu đến truy hỏi, đe dọa, các cháu phải chối bỏ việc ký tên trong Thư gửi Chủ tịch nước kêu xin cho Phương Uyên là điều dễ hiểu.

Làm việc đó, cả hệ thống quyền lực, từ bộ Giáo dục Đào tạo, nhà trường đến công an, chính quyền địa phương đã vi phạm trắng trợn Quyền Công dân.

-Trong ngọt ngọt nhà giam, trong phủ phàng đe dọa và trong ngọt ngào hứa hẹn, Phương Uyên phải viết lời nhận tội cũng là điều dễ hiểu.

-Điều này cũng tố cáo về cách điều tra làm án không lương thiện, phân sự thật, phân con người của công an”.

Lời kết

Bác sĩ Phạm Hồng Sơn, một nhà bất đồng chính kiến từng chịu bản án 5 năm tù, 3 năm quản chế, chỉ vì dịch bài “Thế nào là dân chủ” lấy từ trang web của đại sứ quán Hoa Kỳ tại VN, viết trên Facebook của mình

“Một lần nữa cho thấy chính quyền độc tài luôn kiên trì để dựng bằng được chân dung của những người đang dần thân vì tiến bộ hiện nay rút cục chỉ là những người bông bột, kém chịu đựng, và/hoặc chỉ là những kẻ cực đoan bạo động muốn gây đổ máu mà thôi. Đây chính là hai mục tiêu nòng cốt nhằm làm tan rã một phong trào đấu tranh bất bạo động trong thời đại ngày nay, chứ không hẳn là những án tù dài đằng đặc hay những bạo lực tàn ác”.

“Một phong trào bị trấn áp thẳng tay bằng những án tù dài hay bạo lực tàn ác vẫn có thể phát triển và thành công, vì sự trấn áp luôn làm gia tăng thiện cảm, sự chia sẻ

của công chúng cho phong trào và càng làm cho bộ mặt của chính quyền thêm phần khó chấp nhận”.

Hoàn toàn chính xác! Dư luận đã hiểu sâu rộng “mục tiêu nòng cốt” của nhà cầm quyền CSVN mà bác sĩ Phạm Hồng Sơn nói tới và mặt thật đều cang của trò hề dàn dựng, ép buộc “nhận tội, xin khoan hồng”.

Màn dàn dựng cũ rích, sặc mùi khủng bố con tin của tổ chức Al Qaeda, đã bị nhận diện và hoàn toàn phá sản. Rất rõ qua trường hợp cô sinh viên Nguyễn Phương Uyên!

RFA Blog*****

**DÂN OAN
NHỮNG CON GIUN KHÔNG NGỪNG BỊ GIÀY XÉO
.....Khánh An, RFA 01-11-2012.....**

Do những sai sót, thiếu minh bạch trong quá trình giải phóng mặt bằng, thu hồi đất của các dự án trải dài từ Nam ra Bắc đã đẩy ngày càng nhiều người dân vào con đường trở thành “dân oan khiêu kiện”. Đã vậy, những người dân đã mất đất mất nhà trong thời gian gỡ cửa tìm công lý vẫn liên tục bị ức hiếp khiến nhiều người không còn chút lòng tin vào đội ngũ lãnh đạo đất nước.

Truy quét, đánh đuổi

Thời gian gần đây, mỗi khi có các sự kiện quan trọng diễn ra ở thủ đô Hà Nội là người ta thấy xuất hiện những nhóm dân oan khiêu kiện. Tiếp đó là màn truy quét, đánh đuổi và đôi lúc giật cướp đồ của lực lượng chức năng đối với những người dân khôn khổ cùng đường.

Những ngày Quốc hội vừa qua cũng thế, trên các trang thông tin mạng liên tục xuất hiện “tin nóng” rất ngắn gọn kèm theo hình ảnh của những nhóm dân oan từ nhiều tỉnh thành với các dải băng-rôn đòi hỏi quyền lợi tập trung ở khu vực mà các đại biểu đang nghị hội.

Tất cả những diễn biến có tính chu kỳ trên đương nhiên luôn được các lực lượng chức năng lưu tâm và lên kế hoạch đối phó. Bởi thế mà thường trước và trong những ngày các lãnh đạo nghị triều cũng chính là những ngày dân oan khiêu kiện phải chạy như chạy bão vì bị đánh

đuổi khỏi nơi cư trú quen thuộc là vườn hoa Mai Xuân Thuồng.

Bà Phan Ánh Ngọc, 65 tuổi, một người dân oan đến từ tỉnh Bình Phước cho biết bà đã từng bị công an đến cắt võng khiến bà rớt xuống đất, giật lấy tấm bạt che, xoong nồi và thức ăn của bà trong một đêm mưa bão, còn lúc tập trung đi khiếu kiện mà bị đánh đuổi là chuyện đương nhiên. Bà Ngọc cho biết bà vốn là một thương binh mà cũng không được nương tay:

“Tui bị thương đầu, mình mấy tan nát hết trơn, 27 năm đánh giặc mà, đầu có còn nguyên vẹn. Gia

đình tui liệt sĩ hết, còn có một mình tui, bây giờ mấy ông cứ thoải mái cướp thôi. Tui là bộ đội, đánh giặc 27 năm, nay Đảng đền ơn tui là thế đấy. Đưa đơn thì nó không cho vô, mà nếu ấy là nó cho người đánh, cướp của tui tui, kể cả tui là thương binh mà nó vẫn đuổi trong cơn mưa đến nỗi tui bị xỉu.”

Bà Ngọc may mắn được các thầy chùa Bồ Đề cứu và cho tá túc trong lúc bệnh tật. Bà cho biết những người dân oan khác muốn tụ tập trước trụ sở họp Quốc hội để kêu cứu cũng đã bị đánh đuổi đi, phải chạy xuống khu vực bờ sông cạnh chùa Bồ Đề để lánh nạn tạm thời.

Bồng dựng trở thành dân oan

Trên thực tế hiện nay cho thấy ngày càng nhiều người dân bồng dựng trở thành “dân oan” vì những bất hợp lý, thiếu minh bạch trong quy định và thực tế thi hành việc trưng dụng đất dẫn đến cưỡng chế lấy đất.

Trường hợp của gia đình chị Cao Hồng Thắm ở Cần Thơ là một ví dụ điển hình. Chị cho biết quy định của chính phủ đưa ra lúc đầu trong việc thu hồi đất làm đường là 34m. Tuy nhiên sau đó chính quyền địa phương lại thông báo lấy 40m và bây giờ là đòi lấy hết căn nhà của chị. Chị Thắm kể:

“Lộ là làm 34m chính phủ đưa ra, mà bây giờ nó đòi lấy 40m, rồi

lấy trắng luôn. Cường chế mà mới đưa tờ giấy thông báo cường chế vào ngày 16 hay gì đó, mời em mới lên hộp có một lần. Nó nói là 40m, em nói “Bây giờ dân ở đây ngu dốt, nếu 40m thì phải đưa lệnh của chính phủ ra đi, rồi dân người ta sẽ dỡ theo 40m.”

Thế nhưng yêu cầu đơn giản của chị Thắm đã chỉ được đáp ứng bằng đội quân hùng hậu gồm công an, cảnh sát cơ động... xông thẳng vào nhà chị đứng vào ngày quốc tế Phụ nữ. Chị kể:

“Cường ngay trong ngày 20-10. Nhà không ai nói cho người này người kia nghe tại vì không ai nghĩ là nó dám cường chế trong ngày 20-10 hét, vì ngày 20-10 là ngày Phụ nữ mà làm sao lại cường chế nhà của phụ nữ được?! Úc ói luôn! Mẹ già em bảy mươi mấy tuổi mà nó xịt khói cay đây nhà mà không cứu mẹ em để cho mẹ em bất tỉnh.”

Chị Thắm cho biết cả nhà chị gồm mẹ, một anh bị tâm thần và đưa em đều phải đi bệnh viện sau trận cường chế của lực lượng chức năng mà chị mô tả là còn “tàn ác hơn là chiến tranh ngày xưa”:

“Nó dự định là vô tội em ra đường, nhân xuống nước. Nó còng tay trói ra sau lưng, đè đầu mình xuống sinh, uống nước sinh, nước thúi luôn đó chị. Tại vì phía trước nhà em nó có tính toán sẵn, nó móc một cái hố để cho bà con vô cứu không được. Hình sự, lính, công an đầy đường hét tron, nó không cho dân vô, nếu vô cũng không cứu được. Người ta muốn vô cũng không được.”

Con đường chung của những người dân oan mất đất là kéo nhau ra Hà Nội, tìm đến các lãnh đạo cấp cao với ước mong gặp được “Bao Thanh Thiên” giữa đời thường. Với những người dân khốn khổ này, ước mơ của họ cũng hồn nhiên như hành động khi bị cưỡng chế. Chị Cao Hồng Thắm nói tiếp:

“Nhà em với dân ở đó oan ức quá đi. Oan ức quá nên mới đi tìm “Bao Thanh Thiên”. Đi lên TP HCM, ra Trung ương tìm những ông phó thanh tra, tổng thanh tra gì đó để vô đây mình oan cho. Dân người ta khóc luôn, nghĩ là mình ôm

ảnh Bác Hồ, treo cờ Bác Hồ, mình cầu cứu ngày 20-10... vẫn là vô dụng luôn!”

Thực tế của chuyện giải quyết khiếu kiện đã khiến cho đa số người dân oan mất hoàn toàn lòng tin đối với đội ngũ lãnh đạo Đảng và Nhà nước. Chị Nguyệt, dân oan Cần Thơ, bức xúc nói:

“Ông Phan Văn Khải ra quyết định bồi thường và nói là ông thu hồi đất của dân không mất một cọng cỏ. Nhưng mà chị nói thiệt, không có mất cỏ nhưng mà mất đất của dân, cướp nhà của dân, chứ cỏ thì không có mất! Bởi vậy bây giờ mà Cộng sản nói là dứt khoát chị không nghe, từ thẳng lên tới thẳng nhỏ, chị không nghe thẳng nào hết. Chị muốn nói với em rằng thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng nói là “xin lỗi dân”. Cướp của của dân là trả cho dân chứ không có xin lỗi gì hết tron. Mình là thẳng cướp rồi, là tổ chức cướp rồi thì bây giờ không xin lỗi gì hết, cướp của người ta thì phải trả cho người ta.”

Những bức xúc của chị Nguyệt cũng là bức xúc của hàng ngàn người dân oan trên khắp đất nước ngày đêm đi bới rác, bán vé số để kiếm sống, Họ lấy đất làm giường, lấy trời làm màn để mong một ngày thấy được công lý. Có lẽ đối với họ, người lãnh đạo xứng đáng chỉ đơn giản là hãy trả lại những gì đã lấy của người khác. ☺☺☺☺☺☺☺☺

Bất nông dân như những con tốt một mình tiến lên Chủ nghĩa xã hội, bất nông dân gánh “Chủ nghĩa xã hội treo” bằng cách chiếm quyền sở hữu ruộng đất của nông dân, buộc nông dân ngày càng nghèo hơn trong khi mọi thành phần khác ngày càng giàu lên khi đất nước phát triển, là một chính sách bất công đối với người nông dân.

Đừng bắt nông dân gánh “Chủ nghĩa xã hội treo”

Đảng đã trả lại quyền tư hữu cho tất cả mọi thành phần kinh tế khác, thì tại sao lại tiếp tục quốc hữu hoá ruộng đất của nông dân? Tại sao lại bắt nông dân phải một mình tiến lên chủ nghĩa xã hội?

Ở miền Nam, sau năm 1975, để tiến lên Chủ nghĩa xã hội, Đảng quốc hữu hoá mọi tư liệu sản xuất, Đảng và Nhà nước là chủ sở hữu của mọi tư liệu sản xuất. Đất đai là tư liệu sản xuất đặc biệt nên đất đai phải thuộc sở hữu Nhà nước.

Thế nhưng, sau đó, Đảng đã lùi một bước từ Chủ nghĩa xã hội về Chủ nghĩa xã hội có định hướng, chấp nhận kinh tế thị trường định hướng Xã hội chủ nghĩa, Đảng đã trả lại quyền tư hữu cho tất cả mọi thành phần kinh tế khác, thì tại sao lại tiếp tục quốc hữu hoá ruộng đất của nông dân? Tại sao lại bắt nông dân phải một mình tiến lên Chủ nghĩa xã hội?

Trước đây, Đảng đưa cả nước tiến lên Chủ nghĩa xã hội, nay, tất

ĐỪNG BẮT NÔNG DÂN gánh "Chủ nghĩa xã hội treo"!!!**Hoàng Kim (Đồng Tháp)** 01-11-2012.....

Tại sao Đảng và Nhà nước đưa ra một quy định đi ngược lại tâm tư và nguyện vọng của tất cả nông dân? Đây là câu hỏi mà Đảng và Nhà nước phải trả lời công khai cho nông dân chúng tôi được biết: *Tại sao Đảng lại chiếm quyền sở hữu ruộng đất của nông dân chúng tôi, tại sao Đảng và NN quốc hữu hoá ruộng đất của nông dân chúng tôi?*

Đề lãnh đạo xã hội một cách anh minh, Đảng phải tạo sự công bằng cho mọi thành phần trong xã hội.

cả mọi thành phần, mọi giai cấp khác điều đừng lại chưa tiến lên Chủ nghĩa xã hội, Đảng đã trả quyền tư hữu lại cho mọi giai cấp khác, mà không trả lại quyền tư hữu ruộng đất cho nông dân là Đảng đối xử không công bằng với nông dân.

Quốc hữu hoá ruộng đất chỉ đúng khi đã tiến lên Chủ nghĩa xã hội, nay chưa tiến lên CNXH mà bắt nông dân phải hy sinh quyền lợi để tiến lên một mình tức là bắt nông dân gánh “Chủ nghĩa xã hội treo”.

Đất đai thuộc sở hữu toàn dân hay sở hữu của Đảng?

Điều 5 khoản 1 qui định: “Đất đai thuộc sở hữu toàn dân do Nhà nước đại diện chủ sở hữu”.

Điều 5 khoản 2 mục c lại quy định Nhà nước có quyền thực hiện quyền định đoạt: “Quyết định giao đất, cho thuê đất, thu hồi đất, cho phép chuyển mục đích sử dụng đất”, với quy định này, Đảng và Nhà nước chính thức chiếm đoạt quyền sở hữu ruộng đất của nông dân, bằng cách quốc hữu hoá ruộng đất của nông dân.

Chúng ta điều đã biết: “toàn dân” tức là không phải của ai cả, không của ai cả mà Nhà nước đại diện chủ sở hữu, Nhà nước lại có quyền thu hồi đất thì có nghĩa là đất đai thuộc sở hữu của Nhà nước, Đảng bộ các cấp lãnh đạo chính quyền các cấp. Thế nên thực chất của Điều 5 khoản 1 nói cho đúng sẽ như sau: “**Đất đai thuộc sở hữu Nhà nước do Đảng đại diện sở hữu**”.

Nông dân có đồng ý cho Đảng và Nhà nước chiếm quyền sở hữu ruộng đất của mình không?

Câu trả lời tất nhiên là không.

Đất đai là tài sản thiêng liêng của nông dân, không nông dân nào lại muốn Đảng và Nhà nước chiếm quyền sở hữu của mình, để có thể bị thu hồi và bị cưỡng chế bất cứ lúc nào với giá đền bù rẻ mạt.

Nếu bây giờ, Đảng và Nhà nước thử trưng cầu nông dân ý về quyền sở hữu đất đai, tôi tin rằng 99,99% nông dân sẽ không đồng ý cho Đảng và Nhà nước chiếm quyền sở hữu ruộng đất của mình (không được 100% là do tôi trừ hao một số đảng viên có đất, nhưng vì tầm thế đảng nên buộc phải đồng ý với Đảng).

Cho nên, cần phải khẳng định rằng quy định: “Đất đai thuộc sở hữu toàn dân do Nhà nước đại diện chủ sở hữu” mà thực chất là: “**Đất đai thuộc sở hữu Nhà nước do Đảng là đại diện sở hữu**” là một quy định đi ngược lại tâm tư, nguyện vọng của tất cả nông dân.

Tại sao Đảng và Nhà nước đưa ra một quy định đi ngược lại tâm tư và nguyện vọng của tất cả nông

dân?

Đây là câu hỏi mà Đảng và Nhà nước phải trả lời công khai cho nông dân chúng tôi được biết: *Tại sao Đảng lại chiếm quyền sở hữu ruộng đất của nông dân chúng tôi, tại sao Đảng và Nhà nước quốc hữu hoá ruộng đất của nông dân chúng tôi?*

Cần phải khẳng định: Thay đổi quy định “đất đai thuộc sở hữu toàn dân” hay không, không phải là công việc nội bộ của Đảng, mà liên quan đến quyền lợi của tất cả nông dân, mà là tâm tư, nguyện vọng của tất cả nông dân.

Vì thế, Đảng có nhiệm vụ giải thích cho tất cả nông dân biết: lợi ích to lớn nào của quy định “đất đai thuộc sở hữu toàn dân” khiến cho Đảng quyết tâm bám giữ quy định “đất đai thuộc sở hữu toàn dân” – một quy định đi ngược lại nguyện vọng của nông dân.

Tốt nhất, Đảng hãy đưa những ông đảng viên nào quyết tâm nhất trong việc bám giữ quy định “đất đai thuộc sở hữu toàn dân” trong đại hội Đảng vừa rồi, đảng đàn giải thích rõ ràng lợi ích tuyệt đối của “đất đai thuộc sở hữu nông dân” cho nông dân chúng tôi được “sáng mắt sáng lòng”.

Tôi dám đảm bảo, các ông đảng viên cương quyết nhất này nếu không bị nông dân chúng tôi phản biện cho cứng họng, thì Đảng xử tội gì tôi cũng chịu.

Riêng Hoàng Kim tôi, nếu được tranh luận trực tiếp với đại diện của Đảng về quyền sở hữu ruộng đất, một mình tôi xin chấp một chục ông chuyên gia của Đảng.

“Đất đai thuộc sở hữu Nhà nước” tạo ra nửa triệu dân oan

“Theo báo cáo của Thanh tra Chính phủ, kể từ khi luật đất đai năm 2003 bắt đầu có hiệu lực, đã có gần 1 triệu lượt đơn thư, khiếu nại tố cáo liên quan đến lĩnh vực đất đai. Trong số này số lượng các vụ khiếu nại tố cáo đúng, hoặc có đúng có sai chiếm tỷ lệ gần 50%. Cũng có nghĩa là 10 năm qua, trong lĩnh vực đất đai đã có xấp xỉ gần 500.000 sai phạm của các cấp chính quyền.

Những con số thống kê cho thấy, luật đất đai 2003 đang tồn tại nhiều bất cập. Đó cũng chính là nguyên nhân của tình trạng lạm quyền và hoặc tham nhũng của cán bộ, thiệt thòi và bức xúc của nhân dân.

10 năm thực hiện luật đất đai 2003 cho thấy: Những công trình mà người dân mất đất chịu nhiều thiệt thòi nhất lại thường là những công trình do nhà nước đứng ra thu hồi đất. Có thực tế, đất đai mặc dù ở cùng một khu vực nhưng có thể được các địa phương định giá đền bù quá chênh lệch.

Bên cạnh đó, người dân trong cùng một địa phương, nhưng nếu nhà nước thu hồi đất thì giá đền bù có thể thấp hơn nhiều so với việc được chủ đầu tư tự thỏa thuận. Thậm chí trong cùng một dự án, ở cùng một địa phương, nhưng vẫn lại có thể có sự chênh lệch về giá đền bù khác nhau do sự khác biệt về thời điểm thu hồi đất và cách vận dụng văn bản quy phạm pháp luật” – Đài Truyền hình Việt Nam cho biết.

Trong vòng 10 năm bắt đầu phát triển, cán bộ đảng viên đã gây oan ức, đau khổ cho 500.000 gia đình nông dân. Nếu tính mỗi gia đình nông dân có 4 người, thì có 2 triệu con người bị cán bộ, đảng viên đưa vào vòng oan ức, khiến cho 2 triệu con người đau khổ triền miên vì tài sản lớn duy nhất của mình bị tước đoạt bất chính là cả một tội ác.

10 năm tới con số sẽ là bao nhiêu triệu gia đình nông dân bị oan khuất?

Đất nước càng phát triển, nông dân biến thành dân oan càng nhiều. Đất nước càng phát triển, mọi thành phần khác đều giàu lên nhờ quyền tư hữu tư liệu sản xuất nên hơn hờ vui tươi, chỉ có nông dân một mình than khóc vì mất đất do ruộng đất bị thu hồi, bị cưỡng chế. Đây là một nghịch lý vô đạo đức, đầy bất công với nông dân, sẽ đẩy nông dân vào thế đối kháng với Đảng và Nhà nước.

“Đất đai thuộc sở hữu Nhà nước” đẻ ra “liên minh ma quỷ” giữa đảng viên ăn hối lộ và các chủ dự án

Ở Văn Giang, tiền đền bù cho

nông dân là 135.000đồng/m², nhưng giá bán đất rẻ nhất là 20 triệu đồng/m², đắt nhất là 45 triệu đồng/m².

Dù lấy giá rẻ nhất là 20 triệu đồng/m² thì chênh lệch giữa đền bù cho nông dân và giá bán là 19.865.000 đồng/m², trừ cho chi phí đầu tư các chủ dự án vẫn đạt được siêu lợi nhuận.

Siêu lợi nhuận này khiến cho chủ dự án đủ sức mua đứt mọi đảng viên lãnh đạo các cấp liên quan đến việc thu hồi đất.

Siêu lợi nhuận này sẽ tạo ra “liên minh ma quỷ” giữa chủ dự án và đảng viên lãnh đạo ăn hối lộ.

Thu hồi đất càng nhiều, đền bù đất càng rẻ thì chủ dự án càng lời to. Có lời to các chủ dự án hối lộ cho đảng viên lãnh đạo càng nhiều; nhận được hối lộ càng nhiều đảng viên lãnh đạo thu hồi đất càng tăng, đền bù đất càng rẻ để nhận hối lộ nhiều hơn. “Liên minh ma quỷ” này sẽ càng ngày càng gia tăng việc thu hồi đất của nông dân.

Điều đặc biệt là “liên minh ma quỷ” này lại nhân danh những điều tốt đẹp, nhân danh quy hoạch, nhân danh phát triển đất nước... để giựt đất của nông dân, và chúng trở lại tố cáo nông dân vi phạm pháp luật để xua quân cưỡng chế.

“Liên minh ma quỷ” này nằm ngoài tầm kiểm soát của Đảng Trung ương.

Thay đổi Luật Đất Đai đúng đắn là phải trả quyền tư hữu ruộng đất cho nông dân

Khi đất nước chưa tiến lên Chủ nghĩa xã hội, để công bằng, Đảng phải trả quyền tư hữu ruộng đất cho nông dân.

Nếu đất đai thuộc quyền sở hữu của nông dân, ai muốn sở hữu đất này phải thoả thuận mua của nông dân. Nông dân có quyền ấn định giá bán, nông dân có quyền không bán đất nếu không muốn.

Thế nhưng, nay Đảng lại chiếm quyền sở hữu đất đai của nông dân, rồi lại giao cho đảng viên của mình quyền thu hồi đất, quyền cưỡng chế đất, khiến cho nông dân mất cả hai quyền là quyền ấn định giá bán và quyền không bán đất nếu không muốn.

Ở Văn Giang, tiền đền bù cho nông dân chỉ có 135.000 đồng/m², sau đó chủ dự án chỉ đầu tư vào một ít, giá đất lên đến 20–45 triệu đồng/m²; giá trị gia tăng do chuyển mục đích từ đất làm lúa sang đất đô thị chủ dự án hưởng trọn, nông dân chỉ được đền bù rẻ mạt theo giá đất nông nghiệp.

“Về giá đất bồi thường cho người có đất bị thu hồi, Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Nguyễn Văn Giàu cho biết: “Nhiều ý kiến tán thành việc định giá đất để bồi thường cho người sử dụng đất phải theo mục đích sử dụng tại thời điểm thu hồi, có tính đến công sức đầu tư, bồi bổ của người sử dụng đất, nhưng không tính phần giá trị tăng thêm do quy hoạch của Nhà nước, vì phần này không do đầu tư của người sử dụng đất tạo ra. Ngoài giá đất bồi thường, Nhà nước cần có chính sách hỗ trợ để ổn định đời sống, việc làm cho người có đất bị thu hồi” (theo báo Tuổi Trẻ).

Thưa ông Giàu, cha ông của nông dân chúng tôi mấy đời bám trụ ở mảnh đất khi họ cò gậy, chịu cực khổ thiếu thốn đủ điều để gìn giữ và truyền lại mảnh đất đó cho nông dân chúng tôi, nay mảnh đất khi họ cò gậy đó nằm ở địa thế phát triển thành đô thị, giá đất sẽ tăng, vậy tại sao nông dân chúng tôi lại không được nhận phần giá trị gia tăng đó? Mấy đời bám trụ của ông bà, cha mẹ chúng tôi ông không thèm tính, vậy theo ông ai xứng đáng hưởng giá trị tăng thêm do đất đó phát triển thành đô thị? Đảng của ông xứng đáng hơn nông dân chúng tôi chăng? Hay các tay trợ phứ là chủ dự án xứng đáng hưởng hơn chúng tôi?

Trong thực tế, hiện nay, chính “liên minh ma quỷ” giữa đảng viên ăn hối lộ và các chủ dự án tấp hết giá trị gia tăng này đây, và cả sau khi luật đất đai sửa đổi theo kiểu không sửa gì cả này, “liên minh ma quỷ” sẽ tiếp tục tấp hết giá trị gia tăng khi chuyển từ đất nông nghiệp sang các mục đích sử dụng khác.

Tôi đưa thêm một thí dụ làm sáng tỏ rằng Luật Đất Đai dù có sửa đổi vẫn bất công với nông dân:

Giả sử tôi có 1 ha đất là lúa nằm

cặp lộ lớn, có một người muốn mua đất của tôi để xây dựng nhà máy, giá thoả thuận là 1 triệu đồng một mét vuông. Thế nhưng tôi bán không được, vì muốn chuyển từ đất lúa sang đất phi nông nghiệp phải trình đến Thủ tướng. Thế rồi có dự án thành lập khu công nghiệp, đất tôi lọt vào qui hoạch, bị thu hồi và đền bù có 100.000 đồng/m², vì tôi không được hưởng giá trị gia tăng. Không cho tôi bán đất giá cao 1 triệu đồng/m² rồi thu hồi đền bù giá thấp 100.000 đồng/m² liệu có hợp lý không thưa ông Giàu?

Đất tăng giá mà nông dân không được hưởng, để cho các chủ dự án và đảng viên ăn hối lộ hưởng là một chính sách ngu xuẩn và bất công đấy, ông Giàu ạ.

Không trả quyền tư hữu đất đai cho nông dân thì dù có đổi: “Nhà nước xác định giá đất sát với giá thị trường” thành “giá đất do Nhà nước quy định theo mục đích sử dụng đất tại thời điểm định giá, đảm bảo phù hợp với cơ chế thị trường có sự quản lý của Nhà nước” cũng sẽ tiếp tục đẻ ra “liên minh ma quỷ” và tiếp tục tạo ra dân oan.

Không thay đổi Luật Đất Đai để trả quyền sở hữu ruộng đất cho nông dân, Đảng treo trên đầu nông dân thanh gươm Damocles thu hồi, cưỡng chế đất. Nhưng không trả lại quyền sở hữu đất đai cho nông dân Đảng cũng tự treo thanh gươm Damocles dân oan, dân đối kháng trên đầu chính mình.

Tác giả gửi trực tiếp cho BVN

Mừng 3 Anh thư Việt Nam được trao giải Nhân quyền Việt Nam 2012: Tạ Phong Tần, Huỳnh Thục Vy, Phạm Thanh Nghiên
(Phạm Thanh Nghiên là thành viên thứ 19 của Khối 8406 nhận giải Nhân quyền Việt Nam và thành viên thứ 48 của Khối 8406 nhận các giải Nhân quyền Việt Nam lần Quốc tế)

